

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกทิพย์ คุณะวานิชพงษ์. (2530). ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลเมื่อเข้าอยู่ในโรงพยาบาล เจตคติต่อการตั้งครรภ์ กับสัมพันธ์ภาพระหว่างมารดาและบุตรในหญิงตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กรรณิการ์ กัณธรักษา. (2531). การพยาบาลด้านจิตสังคมในระยะตั้งครรภ์. เชียงใหม่ : ภาควิชาการพยาบาลสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฉวีวรรณ สุธะบุตร. (2524). มโนทัศน์สำคัญทางการพยาบาลจิตเวช : ความวิตกกังวลใน คณะกรรมการชมรมพยาบาลจิตเวชแห่งประเทศไทย (บรรณาธิการ), ประมวลรายงานการประชุมวิชาการพยาบาลจิตเวช ครั้งที่ 2, หน้า 74 - 85. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรไทย.
- ชนิดเชษฐ รัตนากิจชาติ. (2532). การตรวจหญิงมีครรภ์ซึ่งเสี่ยงต่อโรคแทรกด้วยเครื่องมือพิเศษ สรรพสิทธิเวชสาร 10,1: 35-36.
- ชัยพร วิชชาวุธ. (2524). แรงผลักดันพฤติกรรม. ใน มุขสารจิตวิทยา. หน้า 141-167. กรุงเทพมหานคร: หน่วยผลิตเอกสาร คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูชัย สมितिไกร. (2527). การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม. เชียงใหม่ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. (กิตติสำเนา)
- ทัศนีย์ สังขารโรธ. (2522). ความเครียดของหญิงตั้งครรภ์ในระยะที่หนึ่งของการคลอด. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นัยนา รัตนาศทิพย์. (2531). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวของรอเจอร์ต่อการลดความวิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็งในช่วงการรับรังสีรักษา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการปรึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นพวรรณ สมานสุขุมาล. (2529). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาการยอมรับตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นริศ มณีขาว. (2529). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมาราธอนที่มีต่อการพัฒนาการยอมรับตนเองของเยาวชนบ้านเซเวียร์ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประมวล ดิตติสัน. (2519). จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ก้าวหน้า.
- ประมุข สุขวัฒนา และ วิเชฐ วรรณเพ็ญกุล. (2521). The Effect of High Risk Pregnancy on Fetal Outcome. วิทยาสารเสนารักษ์ 31,3: 146-156.
- ฝน แสงสิงแก้ว. (2498). สุขภาพจิตของหญิงมีครรภ์และเด็กในระยะก่อนคลอด. สารศิริราช 7,3: 104.
- _____. (2501). สติกรรม นรีเวชกรรม และสุขภาพจิต. เวชสาร 7,2: 143-149.
- _____. (2521). สุขภาพจิตของหญิงมีครรภ์และเด็กในระยะก่อนคลอด. วารสารสุขภาพ 6: 17-26.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2525). ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์พิทักษ์อักษร.
- พรรณพิไล เลหาญแสง. (2526). เปรียบเทียบพฤติกรรมการเผชิญต่อภาวะเครียดและสัมพันธภาพของมารดาต่อบุตรระหว่างมารดาที่คลอดบุตรครบกำหนดคนแรกกับมารดาที่คลอดบุตรก่อนกำหนดคนแรก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลแม่และเด็ก มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พัชรภาพร เกิดมงคล. (2531). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมและปัจจัยบางประการกับความวิตกกังวลในหญิงตั้งครรภ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ✓ เพ็ญพิมล อัมมรัตน์. (2524). อิทธิพลจากความเครียดทางจิตใจ. วารสารศูนย์แพทย์ศาสตร์
7,3 : 93-96.
- มณีรัตน์ ภาคอุป. (2526). การรับรู้บทบาทการเป็นมารดาของหญิงมีครรภ์. วิทยานิพนธ์ปริญญา-
มหาบัณฑิต ภาควิชาพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ✓ มณูญ ตันยวัฒน์. (2526). จิตวิทยาพัฒนาชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์-
อักษรเจริญทัศน์.
- มานิต ทองทวี. (2526). การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อ
ความเชื่อมั่นในตนเอง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาแนะแนว มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มาลี วงษ์แก้ว. (2526). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์ กรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รัชณี วีระสุขสวัสดิ์. (2535). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวโรเจอร์ส ที่มีต่อ
การลดความวิตกกังวลของผู้ป่วยโรคหัวใจ ขณะรักษาในโรงพยาบาล. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรุช สราญรมย์. (2531). ภาวะทางจิตใจในระหว่างการตั้งครรภ์และหลังคลอดบุตร. แพทย์-
สภาสาร 17,7 : 377-381.
- วนิดา พัวประดิษฐ์. (2533). การใช้เกณฑ์เสียงในบริการอนามัยแม่และเด็ก. คลินิก 6,10 :
741-742.
- วราวุธ สุมาวงศ์. (2527). คู่มือการฝากครรภ์และการคลอด. พิมพ์ครั้งที่ 12. (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม)
กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วัชรีย์ ทรัพย์มี. (2525). ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชา-
จิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (อัดสำเนา)

วันเพ็ญ บุญประกอบ. (2525). ความสำคัญของการให้นมแม่และสภาพทางจิตใจ ใน การประชุมเชิงปฏิบัติการ การส่งเสริมเลี้ยงลูกด้วยนมแม่. คณะสาธารณสุขศาสตร์กับคณะแพทยศาสตร์ ตีรราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล 25-27 มิถุนายน.

วิเชียร เกตุสิงห์. (2530). หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

วินิจ พัวประดิษฐ์ สมพล พงศ์ไทย และกำแหง จาตุรจินดา. (2531). แพทยศาสตร์ 17,7 : 388.

✓ วิระ ไชยศรีสุข. (2533). สุขภาพจิต. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : แสงศิลป์การพิมพ์.
ศิริพันธ์ สุนทรรัตน์. (2527). ผลของการสัมพัทธ์ต่อระดับความวิตกกังวลในผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาตัวในแผนกอายุรกรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สาโรจน์ ประปักษ์ขาม สุนทร ตัณถันนันทน์ และชาลิต ปรียาสมบัติ. (2519). Endocrinology. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์.

สุกัญญา ฉัตรสุวรรณ. (2529). ผลของการใช้กระบวนการกลุ่มในการสอนผู้ป่วยต่อระดับความวิตกกังวลก่อนการผ่าตัดของผู้ป่วยโรคต่อกระดูก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

สุทธิพรรณ จิตติพันธ์. (2525). การช่วยผู้ป่วยปรับตัวเมื่อเกิดความเครียดจากโรค. วารสารพยาบาล. 13,2 : 141-143.

สุปรียา บุญเกิด. (2527). ภาวะเครียดในหญิงตั้งครรภ์. วารสารพยาบาล. 33,2 : 152-157.

สุปรียา อิศรางกูร ณ อยุธยา. (2533). การเปรียบเทียบผลการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มในเรื่องความเข้าใจตนเองระหว่างแบบที่ผู้นำกลุ่มเป็นผู้กำหนดแนวทางกับแบบที่สมาชิกในกลุ่มเป็นผู้กำหนดแนวทาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพรรณา บุญญาติ. (2516). สุขภาพจิตของสตรีมีครรภ์ที่มีอิทธิพลต่อขนาดตัวของชาติ. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 18,3 : 301-313.

สุวนีย์ ตันติพัฒน์นันต์. (2522). การพยาบาลจิตเวช. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์.

✓ โสริษฐ์ โพธิแก้ว. (2525). จิตวิทยาการศึกษา. เอกสารประกอบการสอนวิชาทฤษฎีและเทคนิคในการศึกษาเชิงจิตวิทยา ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2529). Self, Self vs Reality Self-Defensiveness and Growth กับนักจิตวิทยาการศึกษา. เอกสารประกอบการบรรยาย ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 16-19 ม.ค.

_____. (2529). ความหมายของการปรึกษา. เอกสารประกอบการบรรยาย ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 21 มีนาคม.

อนงค์ ลีละชัยกุล. (2528). การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลของหญิงครรภ์แรกที่มีอายุระดับการศึกษา และฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อภิชฐาน ชินสุวรรณ. (2527). ภาวะจิตใจและอารมณ์ของสตรีตั้งครรภ์. วารสารการพยาบาล-ศาสตร์ 6 : 32-38.

อาภรณ์ภิรมณ์ เกิดปัญญา และติสกุล สงวนตระกูล. (2525). High Risk Pregnancy. วิทยาสารเสนาารักษ์ 35,4 : 239.

อำไพ หอมจินดา. (2533). ผลของการใช้การบำบัดด้วยหนังสือเพื่อลดความวิตกกังวลในหญิงตั้งครรภ์ครั้งแรก. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุบล วุฒิสัทธา. (2527). กระบวนการความคุมตนเองเพื่อลดความวิตกกังวลในการเตรียมตัวสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

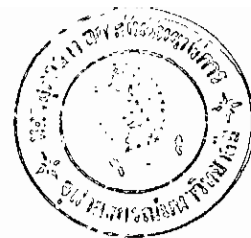
อุบล สาธิตะกร. (2527). การเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ต่อความเจริญส่วนบุคคล. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอมอร์ รตินธอร์. (2534). การใช้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวรอเจอร์ เพื่อพัฒนาการปรับตัวต่อบทบาทการเป็นมารดาของหญิงวัยรุ่นตั้งครรภ์ครั้งแรก. วิทยานิพนธ์ปริญญา
 มหบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Adams, Raymond D.(1977). Alterations of Nervous Functions. In W. Thorn, et al. (ed.), Harrison's Principles of Internal Medicine, 8th. ed. pp. 70-72. Tokyo : McGraw-Hill Kogaksha.
- Avant, K.C. (1981). Anxiety as a potential factor affecting maternal attachment. JONG Nursing 1 : 416-419.
- Bass, D.B. and Gold, W.A. (1981). The Nurse and the Childbearing Family. New York : John & Sons Inc.
- Beck, Aaron T. (1972). Cognition, Anxiety, and Psychophysiological Disorders. Anxiety : Current Trends in Theory and Research. Volume II. New York: Academic Press.
- Benedek, T. (1970). Psychobiology in Pregnancy. Parenthood. Boston : Little Brown Co.
- Biggs, John. (1976). Vomiting in Pregnancy : Cause and Management. Mother and Child. : 19-23.
- Bobak , Irene M. and Jensen, Margaret Duncan. (1987). Essential of Maternity Nursing : The Nurse and The Childbearing Family. St. Louis: The C.V. Mosby Company.

- ✓ Bonney, Warren C. (1965). Pressure Toward Conformity in Group Counseling. Personnel and Guidance Journal. 43 : 970. cited by Shertzer, Bruce and Stone, Shelley C. (1968). Fundamentals of Counseling. pp. 448. New York : Houghton Mifflin Company.
- Bruner, L. S. and Suddarth, D. S. (1982). The Lippincott Manual of Nursing Practice. 3rd. ed. Philadelphia: S.B. Lippincott Co.
- Burgess, Ann Wolbert. (1981). Psychiatric Nursing in the Hospital and the Community. 3rd. ed. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall Inc.
- Burnstein, Irving, Kinch Robert A and Stern Leo. (1974). Anxiety Pregnancy, Labour and The Neonate. American Journal Obstetric and Gynecology . 118 : 195-226.
- Caplan, Gerald. (1961). An Approach to Community Mental Health. New York : Grune and Stratton, Inc.
- Clark, A.L. (1979). Application of Psychosocial Concept. In A.L. Clark, D.D. Affonso and T.R. Harris (eds.) Childbearing: A Nursing Perspective. 2nd. ed. pp. 255-275. Philadelphia: F.A. Davis Co.
- Clark, A.L. and Affonso, D.D. (1976). Mother-Child Relationship, Infant Behavior and Maternal Attachment: Two side to the coin. MCN 1: 94-99.
- Clark, A.L., Affonso, D.D. and Harris, T.R. (1979). Childbearing : A Nursing Perspective. 2nd. ed. Philadelphia: F.A. Davis Co.
- Clement, B.E. (1970). Transitional Adolescent Anxiety and Group Counseling. Personal and Guidance Journal. 45 : 70.

- Coleman, J.C. (1964). Abnormal Psychology and Modern Life. pp.96. Glenview, Illinois: Scott, Foresman and Company. อ้างถึงใน ไสริ่ง โปอินแก้ว. (2529). Self, Self vs Reality Self-Defensiveness and Growth กับนักจิตวิทยาการศึกษา. หน้า 12. เอกสารประกอบการบรรยาย ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 16-19 ม.ค.
- Corey Gerald. (1986). Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy. 3th. ed. California : Books /cole Publishing Company.
- Cranley, Mecca S. (1981). Development of a Tool for Measurement of Maternal Attachment During Pregnancy. Nursing Research 30 : 281-284.
- Cropley c. (1983). Assessment of Mothering Behaviors. In K.W. Vestal and C.A.M. Mckenzie (Ed.), High-Risk Perinatal Nursing, pp.13-15 Philadelphia : W.R. Saunders.
- Cropley c. (1979). Assessment of Mothering Behaviors. In S.H. Johnson (ed.), High-Risk Parenting: Assessment and Strategies for the Family at risk. Philadelphia : J.B. Lippincott Company.
- Deffenbacher, Jerry L. and Suinn, Richard M. (1982). The Self-Control of Anxiety. In Paul Karoly and Frederick H. Hanfer (ed.), Self-Management and Behavior Change From Theory to Practice, pp.391-442. New York : Pergamon press.
- Devid, A., and De Vault,S.(1962). Maternal Anxiety During Pregnancy and Childbirth Abnormalities. Psychosomatic Medicine. 24: 462-470.
- Donnan, H.H. and Harlan, G.E.(1969). Counselor Personality and Lebel of Functioning. Journal of Counseling Psychology. 16 : 482-485.

อ้างถึงใน วัชรีย์ ทรัพย์มี. (2525). ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. หน้า 287.
กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Endler, Norman S. and Edwards, Jean. (1982). Basic Psychological Process : Stress and Personality. In Leo Goldberger and Shloma Breznita (ed.), Handbook of Stress : Theoretical and Clinical Aspects, pp.41. New York : The Free Press a Division of Macmillan Publishing Co.

Engstrom,L.G.,Geijerstrom, N.G., Holmberg, et al.(1964). A Prospective Study of the Relationship Between Psychosocial Factors and the Cause of Pregnancy and Delivery. Journal of Psychosomatic Research. 8 : 151.

Epstein, Seymour. (1972). The Nature of Anxiety. In C.D. Spielberger (ed.), Anxiety Current Trends in Theory and Research, vol 2. PP. 291-337. New York : Academic Press.

Fadiman James and Frager Robert. (1976). Personality and Personal Growth. New York : Harper and Row Publishers.

Ferreira, A.J. (1960). The Pregnant Mother's Emotional Attitude and Reflection Upon the Newborn. American Journal Orthopsychiat 30 : 553-561.

_____. (1965). Emotional Factors in Prenatal Environment. Journal of Nervous Mental Disease 141 : 108-118.

Galfney, K.F. and Virginia, F. (1986). Maternal-Fetal Attachment in Relation to Self-Concept and Anxiety. Maternal Child Nursing Journal 15 : 91-101.

- Gazda, M.G. (1971). Group Counseling : A Developmental Approach. Boston: Allyn and Bacon.
- Gilbert, E.S. and Harmon, J.S. (1986). High Risk Pregnancy and Delivery. St. Louis: The C.V. Mosby Company.
- Golant, M.C. (1980). The Effect Of Group Counseling on Locus of Control with Pregnant Teenagers. Dissertation Abstracts International 40 : 5321-A.
- Graham, Louis E. and Conley Elizabeth M. (1971). Evaluation of Anxiety and Fear in Adult Surgical Patients. Nursing Research 20 : 113-125.
- Grim, E.R. (1961). Psychological Tension in Pregnancy. Psychosomatic Medicine 23 : 520-527.
- Groen, J.J. (1975). The Measurement of Emotion and Arousal in the Clinical Psysiological Laboratory and In Medical Practice. In Levi, L. (ed.), Emotions-Their Parameters and Measurement, pp. 73, : 724-746. New York : Raven Press.
- Grummon, D.L. (1972). Client-Centered Therapy. In B. Stefflire and W.H. Grant (ed.), Theories of Counseling, pp94-119. New York : Mc Graw-Hill.
- Harriett K Light and Garol Fenster. (1974). Maternal Concerns During Pregnancy. American Journal Obstetric and Gynecology 118 (1) : 46-50.
- Hilgard, Ernest R. (1975). Introduction of Ppsychology. 5th. ed. New York : Harcourt, Brace Co.

- Hogan, Richard.(1948). The development of a measure of Client defensiveness in a counseling relationship. Ph.d. thesis, University of Chicago. cited by Rogers,C.R (1951). Client-Centered Therapy : It Current Practice, Implication and theory. Boston : Houghton Mifflin.
- Israel, S.L.(1962). Hypothalamus Function and Reproduction. Obstetric Gynecology. 20 : 826-835.
- Izard, C.E. (1972). Pattern of Emotions: A New Analysis of Anxiety and Depression. New York : Academic Press.
- Janosik, Ellen H. (1984). Crisis Counseling : Contemporary Approach. Monterey C.A. : Wadsworth Inc.
- Jensen, M.D. and Bobak, I.M. (1985). Maternity and Gynecologic Care.3rd. ed. Saint Louis : C.V. Mosby Co.
- Jersild, Arther T. (1963). The Psychology of Adolesence. 2nd. ed. New York : Macmillian Co.
- John Gawrys, Jr. and O. Bruce Brown. (1970). Group Guidance and Counseling in the Schools. New York : Mc Graw - Hill Book Co.
- Johnson, T.M. and Murphy, J.M. (1986). In R.A. Knuppel and J.E. Drukker (Ed.), High-Risk Pregnancy: a Team Approach,Philadelphia : W.B. Saunders Company.
- Jones, M.B. (1979). The High Risk Pregnancy. In S.H. Johnson (ed.), High-Risk Parenting : Nursing Assessment and Strategies for the Family at Risk, pp.81-96.Philadelphia : J.B. Lippincott company.
- Joy Princeton Clausen, et al. (1973). Maternity Nursing Today. New York: Mc Graw-Hill book Co.

- Kemp, V.H. and Pond, E.F. (1986). Health Assessment in High Risk Pregnancies. Family and Community Health. February : 10-17.
- Kroger, W.S. (1962). Psychosomatics Obstetric. Gynecology and Endocrinology. Illinois : Charles C. Thomas.
- Lederman, R.P. and other. (1979). Relationship of Psychological Factor in Pregnancy to Progress in Labour. Nursing Research 28: 94-97, 495-500.
- Leonard, B.J. and Redland, A.R. (1981). Process in Clinical Nursing. New Jersey: Prentice-Hall Inc.
- Levitt, Eugene E. (1967). The Psychology of Anxiety. New York: Bobbs-Merill Company.
- Lieberman, M.A., Yalom, I.D., and Miles, Mathew B. (1973). Encounter Group : First Fact. New York: Basic Books.
- Luckmann, Joan and Sorensen, Karen Creason. (1974). Medical Surgical Nursing: A Psychologic Approach. Philadelphia: W.B. Saunders.
- Magyar, C.W. (1974). "The Effect of Interpersonal Growth Contact and Leader Experience on the Process and Outcome of Encounter Groups". Dissertation Abstracts. Internation, 35 : 103 A.
- Marilyn, J.Y. and Rita, M.L. (1979). Fetal and Maternal Monitoring. American Journal of Nursing December: 2102-2103.
- May, Rollo. (1977). The Meaning of Anxiety. New York: W.W. Norton Co.
- Mc Donald, R.L. (1986). The Role of Emotional Factors in Obstetric Complications : A Review Psychosomatic Medicine 30: 222-237.
- _____. (1978). The Role of Emotional Factors in Obstetric Complication. A Review Psychosomatic Medicine 30: 222-237.

- Macdonald, Wallace J. (1978). Living With Stress. Nursing Time 74 : 458.
- Moore, M.L. (1983). Realities in childbearing. 2nd. ed. Philadelphia: W.B. Saunders Company.
- Moore, M.L. and Galloway, K.G. (1981). Newborn, Family and Nurse. 2nd. ed. Philadelphia: W.B. Saunders Co.
- Moore, M.L. and Ora, S.D. (1981). Anxiety in Childbearing. Philadelphia: Saunders.
- Nathan, Peter E. (1980). Psychopathology and Society. 2nd ed. New York: R.R. Donnelly and Sons.
- Nietzel, Michael T. and Bernstein, Douglaot. (1981). Assessment of Anxiety and Fear. In Michel Herson and Alan, Ballack S. (ed.), Behavioral Assessment, pp.215-241. New York : Pergamon Press.
- Ohlsen, M.M. (1988). Group Counseling. 3rd ed. New York: Holt, Rinehart and Winston Inc.
- Patterson, C.H. (1966). Theories of Counseling and Psychotherapy. New York : Harper & Row Publishing.
- Priest, R. (1983). Anxiety and Depression : A Practical Guide to Recovery. Singapore : P.G.Publishing Pte. Ltd.
- Raymond Corsini. (1973). Current Psychotherapies. Illinois: F.E. Peacock Publishers, Inc.
- Read, Grantly Pick. (1963). Child Birth Without Fear. London: Pan book.
- Reeder, Sharon J. and Martin, Leonide L. (1987). Maternity Nursing Family, Newborn and Women's Health Care. Philadelphia: J.B. Lippincott Co.

- Roger, Carl R. (1942). Counseling and Psychotherapy. Massachusetts : Houghton Mifflin Co.
- _____. (1951). Client-Centered Therapy : It Current Practice, Implication And Theory. Boston : Houghton Mifflin.
- _____. (1951). Client-Centered Therapy : It Current Practice, Implication And Theory. Boston: Houghton Mifflin. pp. 483-523.
- อ้างถึงใน โสริ่ง โปธินแก้ว. (2529). Self, Self vs Reality Self-Defensiveness and Growth กับนักจิตวิทยาการปรึกษา. หน้า 1-5. เอกสารประกอบการบรรยาย ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 16-19 ม.ค.
- _____. (1961). On Becoming a Person : A Therapist's View of Psychotherapy. Boston : Houghton Mifflin.
- _____. (1962). The Interpersonal Relationship: The Core of Guidance. Harvard Educational Review. 32 : 416-428. อ้างถึงใน วัชรินทร์ ทรัพย์มี. (2525). ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (อัดสำเนา) หน้า 277.
- _____. (1965). Client-Centered Therapy. Boston: Houghton Mifflin Co.
- _____. (1970). Carl Rogers on Encounter Groups. New York: Harper and Row Publishing.
- _____. (1972). Becoming Partners : Marriage and Its alternative. New York : Harper and Row.
- _____. (1980). A Way of Being. Boston: Houghton Mifflin.
- _____. (1983). Freedom to Learn. Ohio: Merrill.

- Russel, P.D. and Snyder, W. U. (1963). Counselor Anxiety in Relation to Amount of Clients. Journal of Consulting Psychology, 27 : 358-363 . cited by Shertzer, Bruce and Stone, Shelley C.(1968). Fundamentals of Counseling, pp. 153. New York: Houghton Mifflin Company.
- Rycroft Charles. (1987). Anxiety and Neurosis. London: The Penquin Press.
- Sarason, Irwin G. (1972). Personality : on objective approach. 2d. ed. New York: Wiley.
- Schultz, Duane. P. (1976). Theory of Personality. Monterey C.A.: Wadsworth Publishing Cu.
- _____. (1977). Growth Psychology: Model of the Healthy Personality. New York: Litton Education Publishing.
- Shapiro, J.O. and Krauss, H. (1969). Therapeutic Conditions and Disclosure Beyond the Therapeutic Encounter. Journal of Counseling Psychology 16 : 290-294.
- ✓ Shertzer, Bruce and Stone, Shelley C. (1968). Fundamentals of Counseling. New York: Houghton Mifflin Company.
- Spence, K.W. (1960). Behavior Theory and Learning. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.
- Spielberger, Charles D.. (1979). Understanding Stress and Anxiety. New York: Harper & Row.
- Spielberger, C.D., Gorsuch, R.L. and Lushenc, R.E. (1979). STAI Manual. California: Consulting Psychologist Press.
- Spielberger, C.D. and Guerrero, Diaz R. (1976). Cross-Culture Anxiety. Washington: Hemisphere Publishing Co.

- ✓ Stuart, Gail Wisearz, and Sundeen, Jandra J. (1977). Principles and Practice of Psychiatric Nursing. St. Louis: Mosby Co.
- Taylor, Cecelia Monat. (1982). Mereeness' Essentials of Psychiatric Nursing. London: The C.V. Mosby Company.
- ✓ Trotzer, Jame P. (1977). The Counselor and The Group: Integration Theory Training and Practice. Monterey C.a.: Wadsworth Publishing Co.
- _____. (1979). Developmental Tasks in Group Counseling: The Basis for Structure. Journal for Specialists in Group Work 4: 177-185.
- Vestal, K.W. and Mckenzie, C.A.M. (1983). High-Risk Perinatal Nursing. Philadelphia: W.B. Saunders.
- Waechter, E.H., Phillips, J. and Holaday, B. (1985). Nursing Care of children. 10th. ed. Philadelphia: J.B. Lippincott Company.
- Walter, A. B. (1979). Psychological Care During Pregnancy and the Postpartum Period. New York: Raven Press.
- Wassner, A. (1976). "Patient Care for Safety". International Nursing Review. 23, 5: 144-145.
- Ziegel, E. and Cranley, M.S. Obstetric Nursing. 8th. ed. New York: Macmillan Publishing Company.
- Zung, Willian W.K. (1971). A Rating Instrument for Anxiety Disorders. Psychosomatics 12: 371-379.
- _____. (1978). The Measurement of Anxiety. New York: Warner Lambert.

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบวัดความวิตกกังวลของหญิงตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยง (ก่อนการตรวจสอบคุณภาพ)

ข้อความ	รู้สึก มาก	รู้สึก ปานกลาง	รู้สึก น้อย	ไม่ รู้สึก
1. ฉันหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของฉัน ..	.....	.....	.....	.....
2. ฉันคิดว่า ความเจ็บป่วย เป็นอุปสรรคยุ่งยาก ในการดำเนินชีวิต	.....	.....	.....	.....
3. ฉันไม่แน่ใจว่า จะปลอดภัยจากความเจ็บป่วยที่ เกิดขึ้น	.....	.....	.....	.....
4. ฉันกลัวว่า ลูกจะมีโรคแทรกซ้อน	.....	.....	.....	.....
5. ฉันไม่สบายใจ เมื่อทราบว่ามีความ เจ็บป่วย เกิดขึ้น ระหว่างตั้งครรภ์	.....	.....	.....	.....
6. ฉันไม่อยากจะยอมรับความ เจ็บป่วยที่เกิดขึ้น.....	.....	.....	.....	.....
7. ฉันรู้สึก เบื่อหน่ายต่อความ เจ็บป่วยที่เกิดขึ้น	.....	.....	.....	.....
8. ฉันรู้สึกว่า สุขภาพของฉันและบุตรในครรภ์ สมบูรณ์ แข็งแรง น้อยกว่าหญิงตั้งครรภ์คนอื่น ๆ ..	.....	.....	.....	.....
9. ฉันรู้สึกว่า การตั้งครรภ์ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่าย เพิ่มขึ้น	.....	.....	.....	.....
10. ฉันไม่ชอบใจที่ต้องถูกจำกัดอาหาร ต้องถูกฉีดยา หรือรับประทานยาเป็นเวลานาน	.....	.....	.....	.....
11. ฉันไม่ชอบรูปร่างของฉันในขณะนี้	.....	.....	.....	.....
12. ฉันหลีกเลี่ยงการออกไปนอกบ้าน หรือ ตามที่ สาธารณะ เพราะไม่สบายใจที่จะให้คนอื่น เห็นรูปร่างของฉัน	.....	.....	.....	.....

ข้อความ	รู้สึก มาก	รู้สึก ปานกลาง	รู้สึก น้อย	ไม่ รู้สึก
13. ฉันไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงของขนาดหน้าอก สะโพก และหน้าท้องที่ขยายขึ้นของตัวเอง	.....	.....	.....	.....
14. ฉันรู้สึกหงุดหงิด รำคาญ ที่ต้องถ่ายปัสสาวะบ่อย นอนราบไม่ได้	.....	.....	.....	.....
15. ฉันรำคาญตัวเองที่ไม่สามารถเคลื่อนไหว หรือ ทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้สะดวกอย่างที่เคยทำ ...	.....	.....	.....	.....
16. รูปร่างที่เปลี่ยนไปของฉัน ทำให้ฉันไม่มั่นใจใน ตัวเอง	.....	.....	.....	.....
17. ฉันกลัวว่า สามียจะไม่ชอบสภาพร่างกายของฉัน ในขณะนี้	.....	.....	.....	.....
18. ฉันเกรงว่า เมื่อคลอดแล้ว รูปร่างของฉันจะไม่ เหมือนเดิม	.....	.....	.....	.....
19. ฉันกังวลว่า ผิวหน้าที่มีสีดำคล้ำขึ้น และหน้าท้อง ที่แตกเป็นลายในตอนนี้ จะไม่หายไปหลังจาก คลอดแล้ว	.....	.....	.....	.....
20. ภาระในการเลี้ยงดูลูก ทำให้ฉันลำบากใจ ในการดำเนินชีวิตประจำวัน	.....	.....	.....	.....
21. ฉันกลัวว่า ฉันจะเป็นแม่ที่ตี ได้ไม่เท่ากับที่สามี และญาติพี่น้อง คาดหวังไว้	.....	.....	.....	.....
22. ฉันเกรงว่าจะไม่สามารถเลี้ยงดูลูกให้สมบูรณ์ แข็งแรง	.....	.....	.....	.....

ข้อความ	รู้สึก มาก	รู้สึก ปานกลาง	รู้สึก น้อย	ไม่ รู้สึก
23. ฉันคิดว่า การเลี้ยงดูลูก เป็นภาระที่หนักเกินไป สำหรับฉัน	.....	.....	.....	.....
24. ฉันกลัวว่าจะ เกิดความผิดพลาดในขณะที่ฉันเลี้ยงลูก	.....	.....	.....	.....
25. ฉันกังวลใจ เกี่ยวกับการให้นมบุตร	.....	.....	.....	.....
26. ฉันกลัวว่า จะปฏิบัติตัวไม่ถูกต้อง เวลาที่ลูกร้องไห้	.....	.....	.....	.....
27. ฉันไม่มั่นใจว่าจะ เลี้ยงลูกได้ดี	.....	.....	.....	.....
28. ฉันกลัวว่า สามียะผิดหวังกับเพศของบุตร	.....	.....	.....	.....
29. ฉันกลัวว่า สามียะไปหาความสุขกับหญิงอื่น ในระหว่างที่ฉันตั้งครรภ์	.....	.....	.....	.....
30. ฉันกลัวสามียะไม่รักลูกที่เกิดมา	.....	.....	.....	.....
31. ฉันกังวลว่า สามียะไม่พึงพอใจในอวัยวะเพศ ภายหลังคลอดของฉัน	.....	.....	.....	.....
32. ฉันรู้สึกหงุดหงิด เนื่องจากไม่มีความสุขเต็มที่ ในการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างตั้งครรภ์	.....	.....	.....	.....
33. ฉันกังวลใจว่า จะไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ จากสามีเหมือนเดิม	.....	.....	.....	.....
34. ฉันกลัวว่า การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างตั้งครรภ์ จะทำให้ลูกเกิดความผิดปกติ	.....	.....	.....	.....
35. ฉันเกรงว่า สามียะเบือนหน้าต่อความอึดอัด ของฉัน	.....	.....	.....	.....

ข้อความ	รู้สึก มาก	รู้สึก ปานกลาง	รู้สึก น้อย	ไม่ รู้สึก
36. ฉันกังวลว่า สามีนจะไม่เข้าใจอารมณ์ที่หงุดหงิดง่าย ของฉัน	.....	.....	.....	.....
37. ฉันกลัวว่า ความเจ็บป่วยทางร่างกายของฉัน จะทำให้เกิดอันตรายต่อทารกในครรภ์	.....	.....	.....	.....
38. ฉันกลัวว่า ฉันจะมีการติดเชื้อ และส่งผลไปยังลูก	.....	.....	.....	.....
39. ฉันรู้สึกกลัวทุกครั้งที่คิดว่าลูกที่เกิดมาจะไม่ สมบูรณ์	.....	.....	.....	.....
40. ฉันรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อมีอาการผิดปกติต่าง ๆ เกิดขึ้นโดยกลัวว่าจะเป็นอันตรายต่อลูก	.....	.....	.....	.....
41. ฉันกลัวว่า ลูกในท้องจะไม่แข็งแรง	.....	.....	.....	.....
42. ฉันกลัวว่า ลูกจะเสียชีวิต	.....	.....	.....	.....
43. ฉันจะไม่สบายใจมาก เวลาที่ลูกไม่ตื่นเหมือนปกติ	.....	.....	.....	.....
44. ฉันเป็นห่วงว่า ลูกจะมีน้ำหนักไม่ปกติ	.....	.....	.....	.....
45. ฉันกังวลมากเกี่ยวกับเรื่องเพศของบุตร	.....	.....	.....	.....
46. ฉันกังวลว่า ลูกของฉันจะมีหน้าตา ผิดพรรณ ไม่สวยงาม	.....	.....	.....	.....
47. ฉันกลัวว่า ลูกจะเป็นอันตรายในระหว่างคลอด ..	.....	.....	.....	.....
48. ฉันกลัวว่า ลูกของฉันจะปัญญาอ่อน	.....	.....	.....	.....
49. ฉันกลัวว่า ลูกของฉันจะ เป็นเด็กที่เลี้ยงยาก	.....	.....	.....	.....
50. ฉันรู้สึกท้อแท้และ เบื่อหน่ายที่ต้องรอดโดยการคลอด	.....	.....	.....	.....

ข้อความ	รู้สึก มาก	รู้สึก ปานกลาง	รู้สึก น้อย	ไม่ รู้สึก
51. ฉันกังวลว่า สุขภาพจะไม่แข็งแรงจนทำให้คลอด ไม่ได้	.....	.....	.....	.....
52. ฉันหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับ เรื่องการคลอด จน ทำให้นอนไม่หลับ	.....	.....	.....	.....
53. ฉันกลัวว่าจะคลอดยาก	.....	.....	.....	.....
54. ฉันกลัวว่า ตัวเองจะควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ในระหว่างเจ็บท้องคลอด	.....	.....	.....	.....
55. ฉันกลัว จนไม่ยอมทำได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับ ความเจ็บปวดในการคลอด	.....	.....	.....	.....
56. ฉันเกรงว่า จะไม่มีใครดูแลนำส่งโรงพยาบาล เมื่อฉันเจ็บท้อง	.....	.....	.....	.....
57. ฉันกลัว เมื่อนึกถึงความเจ็บปวดที่จะเกิดขึ้น ในระหว่างคลอด	.....	.....	.....	.....
58. ฉันเกรงว่า จะมีอันตรายเกิดขึ้นกับฉันในระหว่าง คลอด	.....	.....	.....	.....
59. ฉันกลัวว่า จะถูกปล่อยให้เจ็บท้องคลอดอยู่ลำพัง โดยไม่มีแพทย์และพยาบาลดูแล	.....	.....	.....	.....

ตัวอย่างแบบวัดความวิตกกังวลของหญิงตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยง ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้ เป็นแบบสำรวจความรู้สึกของหญิงตั้งครรภ์ ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่ว ๆ ไป เช่น อายุ การศึกษา อาชีพ เป็นต้น

ส่วนที่ 2 เป็นข้อความที่แสดงถึงความรู้สึกหรือความคิดของท่านในระหว่างตั้งครรภ์ ขอให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้อว่าตรงกับความรู้สึกของท่านมากน้อย เพียงใด ไม่มีคำตอบใดที่ถูกหรือผิด กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดของท่าน ดังนี้

ทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง รู้สึกมาก เมื่อท่านเห็นว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกหรือความคิดของท่านมากที่สุด

ทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง รู้สึกปานกลาง เมื่อท่านเห็นว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกหรือความคิดของท่านในระดับกลาง ๆ

ทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง รู้สึกน้อย เมื่อท่านเห็นว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกหรือความคิดของท่านน้อย หรือเป็นบางครั้ง

ทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง ไม่รู้สึก เมื่อท่านเห็นว่าข้อความนั้นไม่ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดของท่านเลย

ในแต่ละข้อของแบบสอบถาม ขอให้ท่านตอบเพียงคำตอบเดียวและกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

แบบวัดความรู้สึกหัว ๆ ไปของหญิงตั้งครรภ์

ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ ..... สกุล .....
2. อายุ ..... ปี
3. ระดับการศึกษา .....
4. อาชีพ .....
5. รายได้ของตนเอง .....
- รายได้ของสามี .....
- มีใครช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในรอบครัวหรือไม่ ..... อย่างไร .....
6. โรคที่เป็นร่วมกับการตั้งครรภ์ .....
7. ตั้งครรภ์ครั้งที่..... อายุครรภ์..... เดือน
8. ท่านเคยแท้งหรือไม่ ..... มีบุตรมีชีวิต .....คน
9. ท่านเคยมีประวัติเด็กตายในครรภ์ หรือตายคลอดหรือไม่ .....
10. ท่านมีความรู้สึกอย่างไรต่อการคลอดที่ผ่านมา .....
11. ท่านคิดว่าท่านมีความพร้อมในการตั้งครรภ์ครั้งนี้หรือไม่ .....
- เพราะเหตุใด .....
12. ถ้ามองโดยรวม ๆ ของการตั้งครรภ์ครั้งนี้ ท่านมีความรู้สึกไม่สบายใจหรือกังวลใจเพียงใด
      ( ) มาก   ( ) ปานกลาง   ( ) น้อย
      อะไรทำให้รู้สึกเช่นนั้น .....
13. ขอให้ท่านลองคิดว่า อีก 2 สัปดาห์ข้างหน้า ท่านจะมีความไม่สบายใจหรือกังวลใจเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ครั้งนี้เพียงใด
      ( ) มาก   ( ) ปานกลาง   ( ) น้อย
      อะไรทำให้รู้สึกเช่นนั้น .....

ข้อความ	รู้สึก มาก	รู้สึก ปานกลาง	รู้สึก น้อย	ไม่ รู้สึก
1. ฉันมักจะติดเกี่ยวกับโรคที่เกิดขึ้นกับฉัน ในขณะนี้...	.....	.....	.....	.....
2. ฉันไม่สบายใจเมื่อรู้ว่ามีความเจ็บป่วย เกิดขึ้น ระหว่างตั้งครรภ์	.....	.....	.....	.....
3. ฉันไม่แน่ใจว่าจะปลอดภัยจากความเจ็บป่วย ที่เกิดขึ้น	.....	.....	.....	.....
4. ฉันรู้สึกว่าสุขภาพของฉันและบุตรในครรภ์ สมบูรณ์ แข็งแรง น้อยกว่าหญิงตั้งครรภ์คนอื่น ๆ	.....	.....	.....	.....
5. ฉันกลัวว่าคุณจะมีโรคแทรกซ้อน เช่นเดียวกับฉัน...	.....	.....	.....	.....
6. ฉันไม่ชอบใจที่ต้องถูกจำกัดอาหาร ต้องถูกฉีดยา หรือรับประทานยาเป็นเวลานาน	.....	.....	.....	.....
7. ฉันไม่ชอบรูปร่างของฉันในขณะนี้	.....	.....	.....	.....
8. ฉันรำคาญตัวเองที่ไม่สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างที่เคยทำ	.....	.....	.....	.....
9. รูปร่างที่เปลี่ยนไปของฉัน ทำให้ฉันไม่มั่นใจใน ตัวเอง	.....	.....	.....	.....
10. ภาระในการเลี้ยงดูลูก ทำให้ฉันลำบากใจ ในการดำเนินชีวิตประจำวัน	.....	.....	.....	.....
11. ฉันเกรงว่าจะไม่สามารถเลี้ยงดูลูกให้สมบูรณ์ แข็งแรง	.....	.....	.....	.....
12. ฉันคิดว่า ภาระเลี้ยงดูลูกเป็นภาระที่หนักเกินไป สำหรับฉัน	.....	.....	.....	.....
13. ฉันกลัวว่าจะเกิดความผิดพลาดในขณะที่ฉันเลี้ยงลูก	.....	.....	.....	.....
14. ฉันกังวลใจ เกี่ยวกับการให้นมบุตร	.....	.....	.....	.....
15. ฉันกลัวว่าจะปฏิบัติตัวไม่ถูกต้อง เวลาที่ลูกร้องไห้..	.....	.....	.....	.....

ข้อความ	รู้สึก มาก	รู้สึก ปานกลาง	รู้สึก น้อย	ไม่ รู้สึก
16. ฉันกลัวว่าจะมีการติดเชื้อและส่งผลไปยังลูก.....	.....	.....	.....	.....
17. ฉันกลัวว่าความเจ็บป่วยทางร่างกายของฉันจะทำให้ ให้เกิดอันตรายต่อทารกในครรภ์	.....	.....	.....	.....
18. ฉันรู้สึกกลัวทุกครั้งที่คิดว่าลูกที่เกิดมาจะไม่ สมบูรณ์	.....	.....	.....	.....
19. ฉันรู้สึกไม่สบายใจเมื่อมีอาการผิดปกติต่าง ๆ เกิดขึ้นโดยกลัวว่าจะ เป็นอันตรายต่อลูก	.....	.....	.....	.....
20. ฉันกลัวว่าลูกในห้องจะไม่แข็งแรง	.....	.....	.....	.....
21. ฉันเป็นห่วงว่าลูกจะมีน้ำหนักไม่ปกติ	.....	.....	.....	.....
22. ฉันกลัวว่าลูกจะ เป็นอันตรายในระหว่างคลอด ...	.....	.....	.....	.....
23. ฉันกลัวว่า ลูกของฉันจะป่วยช้าอ่อน	.....	.....	.....	.....
24. ฉันกังวลว่าสุขภาพจะไม่แข็งแรงจนทำให้คลอด ไม่ได้	.....	.....	.....	.....
25. ฉันหมกมุ่นครุ่นคิด เกี่ยวกับ เรื่องการคลอด จน ทำให้นอนไม่หลับ	.....	.....	.....	.....
26. ฉันกลัวว่าจะคลอดยาก	.....	.....	.....	.....
27. ฉันกลัวจะควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ในระหว่าง เจ็บท้อง รูดคลอด	.....	.....	.....	.....
28. ฉันกลัวจนไม่อยากจะยินเรื่องราวเกี่ยวกับ ความเจ็บปวดในการคลอด	.....	.....	.....	.....
29. ฉันกลัว เมื่อนึกถึงความ เจ็บปวดที่จะ เกิดขึ้น ในระหว่างคลอด	.....	.....	.....	.....
30. ฉันเกรงว่าจะมีอันตราย เกิดขึ้นกับฉันในระหว่าง คลอด	.....	.....	.....	.....

แบบประเมินความรู้สึกที่มีต่อผู้นำกลุ่ม

คำชี้แจง

จากประสบการณ์ที่ท่านได้เข้าร่วมกลุ่ม ท่านคิดว่าผู้นำกลุ่มของท่านมีคุณสมบัติดังกล่าวข้างล่างนี้มากน้อยเพียงใด ขอให้ท่านพิจารณาทีละข้อ และทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่าน

ตัวอย่าง

ความเอาใจใส่	: ___ : ___ / ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ความไม่เอาใจใส่
เคร่งขรึม	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ / ___ : ___ : ___ :	ร่าเริง
1. ตั้งใจที่จะรับฟังสมาชิก	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ไม่ตั้งใจรับฟัง
2. มีท่าทีที่อบอุ่น	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	มีท่าทีที่ห่างเหิน
3. มีความจริงใจ	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ไม่จริงใจ
4. เห็นอกเห็นใจสมาชิก	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ไม่เห็นอกเห็นใจสมาชิก
5. ไม่อดทน	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	อดทน
6. ไม่น่าไว้วางใจ	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	น่าไว้วางใจ
7. อ่อนโยน	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	แข็งกร้าว
8. มีความไวในการรับรู้	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ไม่มีความไวในการรับรู้
9. ให้โอกาสแก่สมาชิก	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ไม่ให้โอกาสแก่สมาชิก
10. ปฏิเสธความคิดและ	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ยอมรับความคิดและ
ความรู้สึกของสมาชิก		ความรู้สึกของสมาชิก
11. สามารถเข้าใจสมาชิก	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ไม่สามารถเข้าใจสมาชิก
12. ไม่ให้อิสระ	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ให้อิสระ
13. มีความใส่ใจต่อกลุ่ม	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ไม่ใส่ใจต่อกลุ่ม
14. พูดคลุมเครือ สับสน	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	พูดชัดเจน ตรงประเด็น
15. ให้ความสนใจแก่สมาชิก	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ไม่ให้ความสนใจ
16. มั่นใจในตัวเอง	: ___ : ___ : ___ : ___ : ___ : ___ :	ไม่มั่นใจในตัวเอง

แบบประเมินสิ่งที่สมาชิกได้จากกลุ่ม

1. การเข้ากลุ่มครั้งนี้มีประโยชน์ต่อตัวท่านมากน้อยเพียงใด
( )มากที่สุด ( )มาก ( )ปานกลาง ( )น้อย ( )ไม่มีประโยชน์เลย

< ถ้าการเข้ากลุ่มครั้งนี้มีประโยชน์ต่อท่าน กรุณาตอบว่ามีประโยชน์อย่างไร
(พร้อมทั้งระบุเหตุผล)

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

อะไรทำให้ท่านรู้สึกเช่นนั้น

.....
.....
.....
.....
.....
.....

ต้นฉบับไม่มีหน้า 133

NO PAGE 133 IN ORIGINAL

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 แสดงผลการทดสอบค่าที (t-test) และค่าสหสัมพันธ์ (r) ของข้อความรายชื่อของแบบวัดความวิตกกังวลในหญิงตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยง

ข้อความ	t	r
1. ฉันมักจะคิดเกี่ยวกับโรคที่เกิดขึ้นกับฉันในขณะนี้...	3.88	0.53
2. ฉันไม่สบายใจเมื่อรู้ว่ามีความเจ็บป่วยเกิดขึ้นระหว่างตั้งครรภ์	3.47	0.65
3. ฉันไม่แน่ใจว่าจะปลอดภัยจากความเจ็บป่วยที่เกิดขึ้น	6.70	0.77
4. ฉันรู้สึกว่าคุณภาพของฉันและบุตรในครรภ์สมบูรณ์ แข็งแรง น้อยกว่าหญิงตั้งครรภ์คนอื่น ๆ .	2.18	0.50
5. ฉันกลัวว่าลูกจะมีโรคแทรกซ้อนเช่นเดียวกับฉัน...	4.57	0.58
6. ฉันไม่ชอบใจที่ต้องถูกจำกัดอาหาร ต้องถูกฉีดยาหรือรับประทานยาเป็นเวลานาน	2.31	0.37
7. ฉันไม่ชอบรูปร่างของฉันในขณะนี้	2.25	0.38
8. ฉันรำคาญตัวเองที่ไม่สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างที่เคยทำ	3.04	0.41
9. รูปร่างที่เปลี่ยนไปของฉัน ทำให้ฉันไม่มั่นใจในตัวเอง	1.82	0.39
10. ภาระในการเลี้ยงดูลูก ทำให้ฉันลำบากใจในการดำเนินชีวิตประจำวัน	1.90	0.41
11. ฉันเกรงว่าจะไม่สามารถเลี้ยงดูลูกให้สมบูรณ์แข็งแรง	3.72	0.65

ข้อความ	t	r
12. ฉันคิดว่า การเลี้ยงดูลูกเป็นภาระที่หนักเกินไป สำหรับฉัน	1.93	0.38
13. ฉันกลัวว่าจะเกิดความผิดพลาดในขณะที่ฉันเลี้ยงลูก	3.02	0.40
14. ฉันกังวลใจ เกี่ยวกับการให้นมบุตร	2.32	0.46
15. ฉันกลัวว่าจะปฏิบัติตัวไม่ถูกต้อง เวลาที่ลูกร้องไห้..	3.34	0.46
16. ฉันกลัวว่าจะมีการติดเชื้อและส่งผลไปยังลูก.....	4.92	0.73
17. ฉันกลัวว่าความเจ็บป่วยทางร่างกายของฉันจะทำให้ ให้เกิดอันตรายต่อทารกในครรภ์	3.38	0.76
18. ฉันรู้สึกกลัวทุกครั้งที่คิดว่าลูกที่เกิดมาจะไม่ สมบูรณ์	4.17	0.78
19. ฉันรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อมีอาการผิดปกติต่าง ๆ เกิดขึ้นโดยกลัวว่าจะ เป็นอันตรายต่อลูก	3.66	0.68
20. ฉันกลัวว่าลูกในท้องจะไม่แข็งแรง	3.18	0.67
21. ฉันเป็นห่วงว่าลูกจะมีน้ำหนักไม่ปกติ	2.22	0.51
22. ฉันกลัวว่าลูกจะเป็นอันตรายในระหว่างคลอด ...	3.16	0.70
23. ฉันกลัวว่า ลูกของฉันจะป่วยอ่อน	2.39	0.66
24. ฉันกังวลว่าสุขภาพจะไม่แข็งแรงจนทำให้คลอด ไม่ได้	3.09	0.82
25. ฉันหมกมุ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องการคลอด จน ทำให้นอนไม่หลับ	3.37	0.62
26. ฉันกลัวว่าจะคลอดยาก	3.36	0.70

ข้อความ	t	r
27. ฉันกลัวจะควบคุมอารมณ์ไม่ได้ในระหว่างเจ็บท้อง รอลคลอด	3.11	0.42
28. ฉันกลัวจนไม่อยากได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับ ความเจ็บปวดในการคลอด	2.03	0.46
29. ฉันกลัวเมื่อนึกถึงความเจ็บปวดที่จะเกิดขึ้น ในระหว่างคลอด	3.00	0.42
30. ฉันเกรงว่าจะมีอันตรายเกิดขึ้นกับฉันในระหว่าง คลอด	3.82	0.74

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลที่ได้จากแบบวัดความวิตกกังวลของหญิงตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยง

ตารางที่ 4 แสดงคะแนนความวิตกกังวลของหญิงตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยงก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และคะแนนที่ลดลง จำแนกตามคะแนนรายด้าน และคะแนนรวมทั้งฉบับของกลุ่มทดลองแต่ละคน

		คะแนนความวิตกกังวลเกี่ยวกับ					คะแนนรวม
		โรค	ภาพลักษณ์	การเลี้ยงดู	บุตรในครรภ์	การคลอด	
คนที่ 1	ก่อนการทดลอง	18	2	15	24	19	78
	หลังการทดลอง	17	1	12	21	9	60
	คะแนนที่ลดลง	1	1	3	3	10	18
คนที่ 2	ก่อนการทดลอง	16	4	0	22	19	61
	หลังการทดลอง	8	1	0	13	10	32
	คะแนนที่ลดลง	8	3	0	9	9	29
คนที่ 3	ก่อนการทดลอง	15	9	3	23	11	61
	หลังการทดลอง	6	7	2	10	3	28
	คะแนนที่ลดลง	9	2	1	13	8	33
คนที่ 4	ก่อนการทดลอง	18	5	4	24	21	72
	หลังการทดลอง	11	2	2	14	20	49
	คะแนนที่ลดลง	7	3	2	10	1	23
คนที่ 5	ก่อนการทดลอง	17	9	3	24	12	65
	หลังการทดลอง	10	4	1	12	5	32
	คะแนนที่ลดลง	7	5	2	12	7	33

		คะแนนความวิตกกังวลเกี่ยวกับ					คะแนนรวม
		โรค	ภาพลักษณ์	การเลี้ยงดู	บุตรในครรภ์	การคลอด	
คนที่ 6	ก่อนการทดลอง	15	9	3	18	18	63
	หลังการทดลอง	9	6	1	9	10	35
	คะแนนที่ลดลง	6	3	2	9	8	28
คนที่ 7	ก่อนการทดลอง	15	9	6	24	13	67
	หลังการทดลอง	8	6	2	16	6	38
	คะแนนที่ลดลง	7	3	4	8	7	29
คนที่ 8	ก่อนการทดลอง	17	3	11	23	14	68
	หลังการทดลอง	9	2	7	15	8	41
	คะแนนที่ลดลง	8	1	4	8	6	27

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินความรู้สึกที่สมาชิกมีต่อผู้นำกลุ่ม

นำข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินความรู้สึกที่สมาชิกมีต่อผู้นำกลุ่มมาให้คะแนน และคำนวณค่าเฉลี่ยของผลการประมาณค่าในคำคุณศัพท์แต่ละคู่ พบว่าคำตอบของสมาชิกทุกคนเหมือนกันหมดทุกข้อ ดังนั้นค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบทุกข้อจึงมีค่าเท่ากับ 3 และ 0 ตามลำดับ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2 เส้นภาพแสดงคะแนนเฉลี่ยของผลการประมาณค่าในคำคุณศัพท์แต่ละคู่ ของแบบประเมินความรู้สึกที่มีต่อผู้นำกลุ่ม

1. ตั้งใจที่จะรับฟังสมาชิก	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่ตั้งใจรับฟัง
2. มีท่าทีที่อบอุ่น	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	มีท่าทีที่ห่างเหิน
3. มีความจริงใจ	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่จริงใจ
4. เห็นอกเห็นใจสมาชิก	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่เห็นอกเห็นใจสมาชิก
5. อุดหนุน	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่อุดหนุน
6. นำไปไว้วางใจ	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่นำไปไว้วางใจ
7. อ่อนโยน	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	แข็งกร้าว
8. มีความไวในการรับรู้	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่มีความไวในการรับรู้
9. ให้โอกาสแก่สมาชิก	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่ให้โอกาสแก่สมาชิก
10. ยอมรับความคิดและความรู้สึกของสมาชิก	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ปฏิเสธความคิดและความรู้สึกของสมาชิก
11. สามารถเข้าใจสมาชิก	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่สามารถเข้าใจสมาชิก
12. ให้อิสระ	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่ให้อิสระ
13. มีความใส่ใจต่อกลุ่ม	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่ใส่ใจต่อกลุ่ม
14. พุดชัดเจน ตรงประเด็น	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	พูดคลุมเครือ สับสน
15. ให้ความสนใจแก่สมาชิก	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่ให้ความสนใจ
16. มั่นใจในตัวเอง	: * : _ : _ : _ : _ : _ : _ : _ :	ไม่มั่นใจในตัวเอง

ข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินสิ่งที่สมาชิกได้จากการเข้ากลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

แบบประเมินสิ่งที่สมาชิกได้จากการเข้ากลุ่ม แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 2.1 เป็นคำถามปลายเปิดซึ่งถามว่าการเข้ากลุ่มครั้งนี้มีประโยชน์ต่อท่านมากน้อยเพียงใด ถ้ามีประโยชน์กรุณาตอบว่ามีประโยชน์อย่างไร อะไรทำให้รู้สึกเช่นนั้น

นำข้อมูลที่ได้มารวบรวมความคิดเห็นต่าง ๆ แล้วนำมาแจกแจงความถี่และคำนวณเป็นค่าร้อยละ พบว่า สมาชิกรู้สึกว่าการเข้ากลุ่มครั้งนี้มีประโยชน์มาก และมากที่สุดร้อยละ 87.5 มีประโยชน์ปานกลางร้อยละ 12.5 สำหรับความคิดเห็นที่ว่า การเข้ากลุ่มครั้งนี้มีประโยชน์อย่างไร นั้นจะแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงค่าความถี่และร้อยละของความคิดเห็นของสมาชิกกลุ่มเกี่ยวกับการประโยชน์ของการเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

ความคิดเห็นของสมาชิกกลุ่ม	จำนวนคน (n=8)	ร้อยละ
รู้สึกสบายใจ	8	100
คลายกังวล หรือ คลายเครียด	7	87.5
ได้รับความรู้เกี่ยวกับโรคและการปฏิบัติตน	7	87.5
ได้รู้จักเพื่อน	6	75
รู้สึกดีคนเดียวกับเพื่อน	6	75
ได้รับรู้เรื่องราวและปัญหาของเพื่อนแต่ละคน	5	62.5
ทำให้มีกำลังใจ	5	62.5
กล้าที่จะพูดคุยกันอย่างสันติสนมมากขึ้น	4	50
ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน	4	50
ได้ระบายความรู้สึก	4	50
มีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจต่อกัน	3	37.5
มีน้ำใจต่อกัน	3	37.5
ได้รับรู้จิตใจของแต่ละคน	3	37.5
เป็นห่วงเพื่อนที่อาการหนักกว่า	3	37.5
ได้เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองและผู้อื่น	2	25

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า สมาชิกกลุ่มมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการเข้ากลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาว่า ประโยชน์ที่สมาชิกได้รับมากที่สุดสองอันดับแรก คือ สมาชิกได้รับความรู้สึกสบายใจ คลายกังวล คลายเครียด และได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องโรคและการปฏิบัติตน ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ที่มุ่งหวัง เพื่อที่จะลดความวิตกกังวลของหญิงตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยง ประโยชน์ที่สมาชิกได้รับในอันดับรองลงไปได้แก่ ได้รู้จักและรู้สึกคุ้นเคยกับเพื่อน ได้รับรู้เรื่องราวและปัญหาของแต่ละคน ทำให้มีกำลังใจ กล้าที่จะพูดคุยกันอย่างสนิทสนมมากขึ้น ระบายความรู้สึกและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ ห่วงใยและมีน้ำใจต่อกัน รวมทั้งได้เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองและผู้อื่น

ตอนที่ 2.2 เป็นแบบประเมินสิ่งที่สมาชิกได้จากการเข้ากลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยา โดยให้กลุ่มทดลองเปรียบเทียบความรู้สึกก่อนและหลังการเข้ากลุ่มในหัวข้อต่าง ๆ กัน จากนั้นนำมาแจกแจงความถี่ และคิดเป็นร้อยละของการเลือกระดับต่าง ๆ ในแต่ละข้อ ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงค่าร้อยละของสิ่งที่สมาชิกได้จากการเข้ากลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยา

ข้อความ	เพิ่มขึ้น			ไม่เปลี่ยนแปลง	ลดลง		
	มาก	ปานกลาง	น้อย		มาก	ปานกลาง	น้อย
1. รู้จักและเข้าใจตนเอง	100						
2. รู้จักและเข้าใจผู้อื่น	87.5	12.5					
3. ยอมรับตนเอง	75	25					
4. ยอมรับผู้อื่น	87.5	12.5					
5. มีโอกาสแสดงความคิดและความรู้สึกของตน	87.5	12.5					
6. มีความรู้สึกที่ดีต่อการตั้งครรภ์..	87.5	12.5					
7. รู้สึกสับสน					75	25	
8. มีกำลังใจ	87.5	12.5					
9. ได้ข้อคิด หรือข้อเสนอแนะที่เป็นแนวทางในการแก้ปัญหา..	100						

ข้อความ	เพิ่มขึ้น			ไม่เปลี่ยนแปลง	ลดลง		
	มาก	ปานกลาง	น้อย		มาก	ปานกลาง	น้อย
10. รู้สึกไว้วางใจผู้อื่น	75	25					
11. เห็นแบบอย่างที่ดีจากสมาชิก ในกลุ่ม เพื่อนำไปพัฒนาและ ปรับปรุงตนเอง	87.5	12.5					
12. รู้สึกปลอดภัยและไว้วางใจ ที่จะเล่าเรื่องของตนเอง	87.5	12.5					
13. กล้าเป็นตัวของตัวเอง	100						
14. ได้รับความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการปฏิบัติในระหว่าง ตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยง	100						
15. ได้รับความปรารถนาที่มีความ หมายต่อชีวิต	62.5	37.5					
16. มีความพร้อมที่จะเผชิญกับการ ตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยงต่อไป...	87.5	12.5					

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าเมื่อให้สมาชิกเปรียบเทียบความรู้สึกก่อนและหลังการเข้ากลุ่ม พบว่า สิ่งที่สมาชิกได้รับเพิ่มขึ้นมากที่สุดถึงร้อยละ 100 คือ ได้รู้จักและเข้าใจตนเอง ได้ข้อคิดหรือข้อเสนอนะที่เป็นแนวทางในการแก้ปัญหา กล้าเป็นตัวของตัวเอง และได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในระหว่างตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยง

สิ่งที่สมาชิกได้รับเพิ่มขึ้นมากที่สุดร้อยละ 87.5 ได้แก่ ได้รู้จักและเข้าใจผู้อื่น ยอมรับผู้อื่น มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกของตน มีกำลังใจ รู้สึกปลอดภัย และไว้วางใจที่จะเล่าเรื่องของตน เห็นแบบอย่างที่ดีจากสมาชิกในกลุ่ม เพื่อนำไปพัฒนาและปรับปรุงตนเอง มีความรู้สึกที่ต่อการตั้งครรภ์ และมีความพร้อมที่จะเผชิญกับการตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยงต่อไป

สิ่งที่สมาชิกได้รับเพิ่มขึ้นมากที่สุดร้อยละ 75 ได้แก่ การยอมรับตนเอง ความรู้สึกไว้วางใจ

นอกจากนี้ยังพบว่า สมาชิกมีความรู้สึกสับสนลดลงมากร้อยละ 75 และลดลงปานกลาง ร้อยละ 25

ตารางที่ 5 และ ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า โดยทั่วไปแล้วสมาชิกมีความรู้สึกที่ต่อการเข้ากลุ่มกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยา และสิ่งที่สมาชิกได้รับมากที่สุดจากการเข้ากลุ่ม คือ ได้รับความรู้สึกสบายใจ คลายกังวล คลายเครียด ได้รู้จักและเข้าใจตนเอง กล้าเป็นตัวของตัวเอง ได้ข้อคิด หรือ ข้อเสนอแนะที่เป็นแนวทางในการแก้ปัญหา และได้รับความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตน ในระหว่างตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก - ค

ตัวอย่างกระแสลุ่ม

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างกระแสกลุ่ม

ครั้งที่ 1

15 ก.พ. 2536

18.30 -20.30 น.

อ้อย : หนูชื่ออ้อย ลูกคนโต 10 ขวบ เป็นเบาหวานและความดัน
คนแรกไม่เป็น เบาหวานก็ไม่เป็น ความดันก็ไม่เป็น พอมาคนนี้
กังวล นอนไม่หลับ แล้วยังมาเจอหมอบีบท้องอีก (สมาชิกหัวเราะ)
เจ็บระมไปหมดเลย

(สมาชิกอื่นสนทนากันอย่างจริงจัง เรื่องหมอบีบหน้าตาพิวพรรณ
อย่างไร ใส่เสื้อผ้าสีอะไร สูงต่ำดำขาวแต่ไหน ใส่แว่นหรือไม่)

อ้อย : เออ! นั่นแหละ ๆ แกมาเขย่า เจ็บเลยเนี่ย เขียวหรือ
เปล่าไม่รู้ แกก็จับบีบ แล้วก็บีบที่แกอีก

ฮาร์ : ตล้าย ๆ กับว่าหมอบีบเป็นชาติสมหรือเปล่าก็ไม่รู้

CO. : เราเป็นโรค เราก็กังวลอยู่แล้วนะ พอมาเจอหมอบีบอีก
เราก็กังวล กลัวลูกเป็นอันตราย

อ้อย : ใช่ว บีบเนี่ย กลัวลูกเป็นอะไรไป เพราะท้องเราก็นิด
เดียว เราก็ก็นั่งไม่เหมือนก่อนหน้านี้ เวลาเจาะ
เลือด ลูกจะดิ้น ตูบ ๆ ๆ ๆ ๆ ตอนนีพอเจาะเลือดแล้ว
ลูกไม่ค่อยดิ้น ไม่รู้เป็นอะไรหรือเปล่า

ป้า : ไม่เป็นไรหรอก แต่ตัวเขา(ทารกในครรภ์) จะร้องโวย!
หลบ ๆ ๆ (ทำท่ามือประกอบ สมาชิกทั้งกลุ่มหัวเราะ)
หลบได้นะ เขาหลบได้

ฮาร์ : เมื่อเจ้าเรานี้สะดุ้งเลย จู้ ๆ ก็มาจับท้องบีบแล้วบีบเลย
ลูกยังสะดุ้งเลย เจ็บยังไม่หายเลยนะเนี่ย

อ้อย : ไม่รู้แกแกลึงหรือเปล่า

ป้า : หมอนี้ แกไม่แกลึงหรอก

ลี : แกคงจะไม่แกลิ่งหรือก แต่แกมื่อหนัก แกอาจไม่รู้ตัวก็ได้

อ้วน : ใช่! แกอาจจไม่รู้ตัว

จุ่ม : เวลาหมอนิบเราต้องบอก เจ็บ

อ้อย : ไม่กล้าบอก เตี้ยกลัวจะยิงบิบใหญ่

จุ่ม : ในชั้นแรกถ้าเราจะเตือนเขา เราทุกคนต้องพร้อมใจกัน
พอมอตตรวจพวกเราคณแรก ถ้าแกบิบเจ็บเราก้ต้องบอก
เจ็บ พอมาเตียงเรา เราก้ อ้อย! เจ็บ หมอเบา ๆ
หน้อย (สมาชิกอื่น ๆ ร้อง อือ ๆ) พอมอมาตรวจอีก
เตียงเราก้บอก อ้อย! เจ็บ พุดให้แกรู้ว่าคนไข้นี้เขาเจ็บ
นะ แกจะไต้ยอมรับ

ลี : งั้นพรุ่งนี้เช้า เราพุดพร้อมกันหมดเลย

(สมาชิกทั้งหมดหัวเราะกันใหญ่)

อ้วน : อย่าให้เทบอันนี้หลุดไปนะ คุณหมอไฟโรจน์แย่เลย

(สมาชิกหัวเราะ) เตี้ยวคหมอบอกอ้อย! ผมไม่น่าทำเลย

กับคนท้องคนไส้ (สมาชิกหัวเราะ หลายคนแย่งกันพุด จน
ฟังไม่ออกว่าใครเป็นใคร)

CO. : พอเรามาเจอหมอมือหนักแบบนี้ เราก้ไม่ชอบไม่อยากเจอ

อ้อย : ใช่! อยากกลับบ้านเลยละ

CO. : พี่สิก็บอกว่าหมออาจจไม่รู้ณะว่าเราเจ็บ พี่จุ่มกับอ้อยก็
บอกว่าเขาอาจไม่รู้ก็ได้ พี่จุ่มก็เลยช่วยวางแผนให้ว่า
เราคงต้องบอกหมอเขาสักนิตหนึ่ง เหมือนเป็นอะไรที่สะ
ทอนให้เขารูบ้าง เขาจะไต้รู้ตัวสักนิต เพื่อเขาจะไต้ยัง
มือไว้บ้าง

จุ่ม : เราลองบอกเขาเองซัก 3 วัน ดุชิ! เป็นไเง ถ้าไม่ดีขึ้น
ค่อยบอกพยาบาลให้เขาบอกหมอว่า เออ! คนไข้เจ็บจริง

จริงนะ

(สมาชิกคุยกันเป็นกลุ่มย่อย ๆ ถึงลักษณะของหมอ คนไหน ใส่ชุดสีอะไร ตอนมาตรวจยืนอยู่ตรงไหน ผมเป็นอย่างไร ใส่แว่นไหม มีเสียงหัวเราะเป็นระยะ ๆ)

นี่ : ไม่รู้หนูเป็นเบาหวานได้อย่างไร ตอนท้อง 3-4 เดือนเจาะเลือดตรวจไปรอบหนึ่งแล้วไม่เป็น คราวนี้มาเจาะอีกเป็นเลข เจาะทั้งหมดตั้ง 8 เข็ม กลัวเลย

จุ่ม : ได้ของแถม

นี่ : ตอนท้อง เขาเจาะเลือดตรวจอะไรบ้าง

CO. : ตรวจกามโรค ตับอักเสบ และโรคเอดส์

อ้อย : ของหนูก็เจาะ 8 เข็ม เจาะจนเป็นเลข ตอนแรกไม่เป็น หมอก็ให้กินเยอะ ๆ พอเจาะอีกทีเป็นเลข พ่อ แม่ข้างเราข้างแฟนก็ไม่มีเป็น มาท้องนี้แหละเป็นได้

CO. : นี่และอ้อยคงสงสัยนะว่า พอท้องแล้วเป็นเบาหวานได้อย่างไร

นี่ : อ้อ! ตอนฝากท้อง 2-3 เดือนตรวจแล้วไม่เป็น แล้วตอนนี้เป็นได้ไง

อ้อย : หรือว่าเรากินหวานมากไป

ฮาร์ : เบาหวานไม่เกิดจากน้ำตาลอย่างเดียว พวกสไปรท์อะไรพวกนี้ด้วย ข้าวก็ด้วย

จุ่ม : คนท้องเป็นได้ เคยได้ยินมาว่าการท้องก็ทำให้เป็นเบาหวานได้มากกว่าคนธรรมดา มันจะแทรกเข้ามาตอนท้อง แต่พอหลังคลอดจะหายได้ ใช่มั้ยคะ

CO. : ค่ะ ถ้าก่อนท้องเราไม่ได้เป็นโรคเบาหวานอยู่ก่อน และ
เพิ่งมาเป็นในช่วงที่เราท้อง หลังคลอดอาจจะหายได้ แต่
ถ้าเราเป็นเบาหวานมาก่อนตั้งแต่ก่อนท้อง หลังคลอดเรา
ก็ไม่มีโอกาสหาย

นี : แล้วของหนูคลอดแล้วก็หายใช่ไหมคะ (ยึดอก ตัวตรง
ยิ้ม ดูท่าทางดีใจ)

CO. : อย่างนี้ไม่ได้เป็นเบาหวานตั้งแต่ก่อนท้อง ก็มีโอกาหาย
ได้มาก แต่ถ้าจะให้แน่นอน ต้องมาตรวจให้แน่ใจอีกที
ตอน 6 อาทิตย์หลังคลอด

นี : คุณแดง(ผู้นำกลุ่ม) ถ้าคลอดแล้ว ทำไงท้องถึงยุบเร็ว ๆ
(สมาชิกอื่นหัวเราะ)

CO. : นี้ก็กลัวนะว่าคลอดแล้วท้องจะไม่ยุบ

นี : อี้อ! ไข่ ท้องแรกหน้าหนัก 45 พอคลอดแล้วก็กลายเป็น
55 (สมาชิกอื่นหัวเราะ)

อ้อย : หนูก็เหมือนกัน ตอนหนูสาว ๆ ตัวเท่าคุณแดง(ผู้นำกลุ่ม)
เท่านั้นเอง พอมีลูกคนหนึ่งก็เบอะเลย พอมีอีกคนยิ่งเบอะ
ใหญ่ (สมาชิกอื่นหัวเราะ) จะทำไง

CO. : เวลาเราท้องรูปร่างก็เปลี่ยนไปนะ ตัวก็อ้วนขึ้น ท้องก็
ใหญ่ขึ้น และเราก็กลุ้มใจนะว่า พอคลอดแล้วรูปร่างจะ
ไม่เหมือนเดิม

นี : หนูกลัวท้องไม่ยุบ หนูอยากให้อยู่เร็ว ๆ จะทำไง

ซาร์ : ต้องนอนดึกให้มันออก แล้วต้องบริหาร

ลิ : ต้องคุมอาหาร อย่ากินแก่ง ยิ่งหวาน ๆ มัน ๆ อย่างหมู
พะไลอย่างเนี้ย ต้องระวัง

อ้วน : ซีสเตย์มาใส่ก็ได้นี่ เรายังกะเลยว่าจะซื้อมาใส่เหมือนกัน

นี : ใส่สตั๊ตก็ได้เหรออ

อ้วน : ได้สิ เพราะมันจะรัดท้องไว้ไม่ให้ยื่นมาก

นี : เออ! ดินะ จะได้ลองซื้อมาใส่ดูมั้ง

ฮาร์ : คลอดแล้วไม่ให้อาบน้ำ สระผมหนึ่งเดือน ไม่อย่างนั้นจะปวดหัว ปวดข้อ

อ้วน : ยี้! แย่พอดิ เตี่ยวันนี้เขาเน้นสุขอนามัยมากกว่า มันเป็นเรื่องความเชื่ออะ หาข้อพิสูจน์ไม่ได้

ฮาร์ : แล้วอย่างที่ว่า คนท้องไม่ให้อาบน้ำตึก ๆ เตี่ยว่าแผ่นดินน้ำสะ

อ้วน : ไม่จริงหรอก เรากลับจากทำงาน 3-4 หุ่ อาบน้ำตึกทุกวันนี้ ไม่เห็นหมอบอกว่าแผ่นดินน้ำเลย มันเป็นเรื่องที่พิสูจน์ไม่ได้

ฮาร์ : แต่เราเชื่ออะ เชื่อมากเลย เช่น เวลาท้องห้ามยัดนุ่น คนข้างบ้านเราเขายัดนุ่น เวลาคลอด คลอดไม่ได้

ลี : แต่เตี่ยวันนี้หมอให้ตั้งซ็อกแล้วนะ ธรรมดาเขาห้าม

อ้อย : แต่ที่ว่าไม่ให้เตรียมของนะ ไม่ค่อยเชื่อหรอก เพราะนี่ (ชี้ที่ตัวเอง) เตรียมไว้ทุกท้องเลย 2 ท้องแล้วก็ยังไม่เห็นเป็นไร

จุ่ม : ถ้าไม่ตั้งซ็อกเวลาคลอดจะฉุกฉะหลุก หมอก็จะถามเรา เราก็ไม่รู้จะว่าไง เรื่องเตรียมของนี่เราไม่ได้เตรียมนะ มีผ้าเช็ดตัวผืนเดียวลูกเรายังเป็นอย่างนี้เลย ซ็อกก็ไม่ตั้ง เวลาคลอดยุ่งมาก ท้องนี้โมโหตั้งซ็อกไว้เลย

ลี : ของเราต้องเตรียมของไว้ หวังพึ่งพ่อบ้านไม่ได้เลย เขา
ชื่อไม่เป็น

นี : ของหนูก็เหมือนกันต้องเตรียมไว้ ถ้าไม่เตรียมจะเอา
ที่ไหนใช้

CO. : ดูเหมือนว่ามีคำรำลึกกันมาเยอะซึ่งเราไม่รู้ว่าจะทำไ
จะเชื่อหรือไม่เชื่อดี จะทำตามหรือไม่ทำตามดี เช่น ห้าม
ตั้งชื่อลูก ห้ามเตรียมของ ห้ามอาบน้ำตึก เรามาลอง
ค่อย ๆ ฝึกกันดีไหมว่ามันดีหรือไม่ดีอย่างไร

ลี : ถ้าไม่เตรียมของไม่ได้หรอก เพราะพ่อบ้านเขาชื่อไม่เป็น
ปล่อยให้เขาเตรียมไม่ไหวหรอก

นี : ของหนูก็เตรียมไว้

อ้วน : หนูว่าเตรียมก็ดี เราค่อย ๆ ทะยอยชื่อของ ไม่อย่างนั้น
พอตลอดที่เงินเก็บของเราเรียบเลย ตลอดปีต้องใช้เงิน
เยอะ ถ้าเราชื่อเตรียมไว้เวลาตลอดเราก็จะเสียเงิน
นิดเดียว เพื่อเราไม่สบาย ลูกไม่สบายจะได้มีใช้

จุ่ม : มันก็จริงบ้าง ไม่จริงบ้างนะ

CO. : ดูเหมือนว่าบางคนเตรียมก็เกิดเรื่องไม่ดี บางคนเตรียม
อย่างของนี ของพี่ลี ของอ้อยก็ไม่เห็นเป็นอะไร เด็กก็
แข็งแรงดี

นี : ใจ! มันไม่แน่ไม่นอน

อ้วน : มันก็แล้วแต่นะ ยังหาข้อพิสูจน์ไม่ได้

CO. : ใจ! มันก็แล้วแต่นะ ไม่แน่นอน ที่นี้เรามาลองช่วยกันนึก
สักนิดซิณะว่า เวลาเราท้องเนีย โอกาสได้ลูก และไม่ได้
ลูกก็มี

ฮาร์ : (พูดแทรกขึ้นมา) ก็มีเท่า ๆ กัน

CO. : ค่ะ โอกาสได้ลูกหรือไม่ได้ลูกมีพอ ๆ กัน อาจจะมา
หรือน้อยกว่ากันก็คิดหน่อย ทีนี้ไม่ว่าเราเตรียมของหรือไม่
เตรียมของไว้ เรายังมีโอกาสได้ลูกหรือไม่ได้ลูกเท่าเดิม

อ้วน : มันก็ไม่เกี่ยวกับนะซี

จุ่ม : มันคงไม่เกี่ยวกับเรื่องเตรียมของ หรือตั้งชื่อ

ฮาร์ : อ้อ! สงสัยคนที่เตรียมของไว้ พอลงไปคลอด แล้วลูกตาย
เขาก็เลยถือกันต่อ ๆ มา

อ้วน : คนเราอะไรมันจะเกิดก็ต้องเกิด มันจะอยู่กับเราก็ต้องอยู่

จุ่ม : คิดอย่างนั้นจะได้สบายใจ อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด เราก็
ต้องเผชิญกันไป

อ้อย : ถ้าวคลอดลูกแล้วว่าแฟนจะยุ่งได้มันก็เดือน

CO. : อ้อยสงสัยนะว่าคลอดแล้วก็เดือนถึงจะยุ่งกับแฟนได้

อ้วน : ปัญหานี้เป็นปัญหาคับอกเหมือนกัน เพราะสงสารเขา
ให้เที่ยวก็ไม่เที่ยว

ฮาร์ : 3 เดือน

หล่อ : เขาบอกให้รอหน้าคร่ำแห้ง

CO. : อ้วนบอกว่า เรื่องนี้เป็นปัญหาคับอกนะ

อ้วน : ใช่! เป็นปัญหาคับอกทีเดียว จะถามใครก็ไม่กล้า นี่ก็บอก
ให้เขาไปเที่ยว เขาก็ไม่ยอมเที่ยว

ฮาร์ : กลัวเอตส์

ลี : ใช่! สงสัยกลัวเอตส์

อ้วน : ปกติเขาไม่เที่ยวอยู่แล้ว ตั้งแต่หนุ่ม ๆ เที่ยว 3-4 ครั้ง
เอง

ฮาร์ : ตอนเราท้องก็ยุ่งไม่ได้ หลังคลอดก็ต้องเว้นอีก เดียวก็ไปที่อื่น

อ้วน : ไม่เที่ยวจริง ๆ จริง ๆ

ลี : งั้นไม่ต้องกลับบ้าน อยู่โรงพยาบาลนี้แหละ (สมาชิกอื่นหัวเราะ)

CO. : พี่ ๆ ที่ท้องหลัง ๆ พอจะช่วยตอบเพื่อนได้ใหม่ว่าต้องดมมีเพศสัมพันธ์นานเท่าไร

ฮาร์ : 3 เดือน

ติง : 3 เดือน บางคนทนไม่ได้ก็เดือนเดียว

นี : หมอบอก 45 วัน

จุม : 3 เดือน สงสัยพอมมีมึม ติดมึมเลย

CO. : พี่บางคนก็บอก 3 เดือน บางคนบอก 45 วัน บางคนก็บอกว่าเดือนเดียว หรือรอน้ำคาวปลาแห้ง สำหรับทางโรงพยาบาลจะแนะนำให้ดมมีเพศสัมพันธ์กับแฟนเดือนครึ่งหลังคลอด เพราะถือว่าเดือนครึ่งนี้มดลูกเข้าอู่เรียบร้อยแล้ว และแผลในมดลูกก็หายดีแล้ว ที่ต้องกำหนดเช่นนี้เพื่อป้องกันการติดเชื้อในมดลูกและป้องกันการตกเลือด

นี : อ้อ! เป็นเพราะอย่างนี้เอง

ผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกทบทวนเรื่องราวที่ได้สนทนากัน จากนั้นสมาชิกได้กล่าวถึงความรู้สึกของคนที่ได้เข้าร่วมกลุ่ม

ลี : ได้ความรู้

อ้อย : ได้พูดคุย คลายเครียด

อ้วน : ตอนมาโรงพยาบาลรู้สึกทุกคนแปลกหน้าหมด ทั้งหมดทั้งพยาบาล และคนไข้ด้วยกัน เราได้แต่รอคำสั่งหมออย่าง

เดียว แต่เดี๋ยวนี้เราอยากรู้อะไรเราก็ตามได้ รู้สึกดีนะ
(สมาชิกอีก 3-4 คน พักหน้าและกล่าวว่า "ดีนะ ๆ")

กลุ่มครั้งที่ 2

วันที่ 16 ก.พ. 2536

18.30 -20.30 น.

จุ่ม : สังเกตไหมคนที่ว่าสู้อยู่คะ วันนี้นั่งถอยออกไปหน้าจอย
เลยเป็นอะไรหรือเปล่า
(สมาชิกคนอื่น ๆ หันไปดูพร้อมทั้งสังเกตและแสดงความ
ใส่ใจ)

ฮาร์ : เออ! จริง วันนี้น้ำไม่ตี

อ้อน : เหลือเวลาอีกไม่กี่วัน ก็จะตัดสินแล้ว ไม่รู้จะยังไง

CO. : ยิงใกล้วันตัดสิน ยิงกังวลนะ

อ้อน : ใช่! ยิงใกล้วัน ยิงกังวล

ฮาร์ : เมื่อบอก "สู้อยู่"

ตึง : เข้าไปที่ห้องคลอดนะ ใจเหลือนิดเดียว แต่พอไปจริง ๆ
ไม่คลอดอีก

CO. : อ้อนบอกว่ายิงใกล้วันคลอด ก็ยิงกังวล

อ้อน : อ้อ! คือถ้าเราไม่เป็นโรคก็ไม่ใช่ไร แต่ที่นี้เรามีโรคอยู่
เรากังวล ได้ยินเขาบอกว่าถ้าแม่เป็นเบาหวาน ลูกจะ

ตัวใหญ่ตลอดธรรมชาติไม่ได้ ต้องผ่า

CO. : พออ้อนเป็นเบาหวานก็เลยยิงกังวล เป็นห่วงลูก

อ้อน : ใช่! เป็นห่วงลูก กลัวลูกไม่แข็งแรง สำหรับตัวเองนะ
ปลงแล้ว ไว้ตอนคลอดแล้วค่อยไปจัดการเบาหวานทีหลัง
แต่ที่คิด คือ กลัวลูกจะติดเบาหวาน กลัวไม่แข็งแรง

ตึง : ดงไม่เป็นมั้ง เห็นพวกเบาหวานที่คลอดไปก็ไม่เห็นเป็นนี่
อย่างประกาบวรพรรณเขาก็ไม่เห็นเป็นนี่ ลูกเขาก็
แข็งแรงดี

อ้อน : อย่างหนูนี้ ตอนแม่ท้องหนูแม่ก็เป็นเบาหวาน หมอบอก
ไม่ติด ๆ แต่เชื้อสายมันมี

จุ่ม : แล้วอ้อนเป็นเบาหวานมาตั้งแต่ก่อนท้องหรือเปล่า

อ้อน : ไม่เป็น มาเป็นตอนท้อง

ฮาร์ : ก็อาจจะหายได้ตอนคลอดแล้ว

อ้อน : กลัวไม่หายซี

ตั้ง : หายซี ไม่เป็นหรอก เหมือนลูกประภาสูกตัวเบ่อเร่ยังไม่
เป็นเลย เจาะเลือดไม่เป็น วรพรรณก็ไม่เป็น แต่แม่ต้อง
คุมอาหาร

จุ่ม : ได้ยินหมอใหญ่บอกว่าหนึ่งในสามเท่านั้นที่ลูกจะเป็น และ
มักจะ เป็นในแม่ที่เป็นเบาหวานตั้งแต่อายุน้อยกว่าสี่สิบห้า

ฮาร์ : ก็พอลูกโตค่อยพาไปเช็ค

อ้อน : ตอนหมอบอกว่าพอท้องแล้วมีโรคนะ ใจเราก็ไปครึ่งหนึ่ง
แล้ว แต่พอซี้ขีดเลขว่าคุณเป็นนะ (พูดด้วยน้ำเสียงเข้ม
และเน้นหนักมาก) เหียวเลย

CO. : ใจแป้วเหลือนิดเดียว

อ้อน : ใจแป้วเหลือนิดเดียว

ฮาร์ : เมื่อบอกจะสู้ใจ

อ้อน : สู้สิ เรื่องคลอดอย่างเดียว พอเป็นเบาหวานเราก็กัว
ขึ้นมาอีก

ฮาร์ : กลัวลูกจะเป็น

อ้อน : ตัวเรายังพอว่า แต่เด็กมันไม่รู้ เตียวไปโรงเรียนก็จะกิน
อะไรก็กิน

ฮาร์ : เราก็กุมอาหารลูกชนิด ๆ เตียวมันหันสมัยแล้ว เราพาลูก
ไปเช็คได้ ส่วนตัวเราเตียวคลอดแล้วก็หาย

อ้อน : ปกติเรากินเก่ง พอต้องถูกคุมอาหาร ไขมันก็ห้ามไอ้ไขมันก็ห้าม เราก็อยากกินนะ มันรู้สึกขัดใจนะ (พูดด้วยน้ำเสียงหนักและกระแทกเสียง) มันมีแต่ของที่เรชอบทั้งนั้น

อ้อย : เราก็เหมือนกัน

CO. : อ้อยก็รู้สึกขัดใจเหมือนกันนะที่ต้องถูกควบคุมอาหาร

อ้อย : ใช่! เราต้องเราก็อยากกินนั้น กินนี้ อยากกินทองหยอด สักเม็ดก็ไม่ได้ อยากกินขนมปังสังขยา ก็ไม่ได้ จะกินข้าวตอนตึก ๆ เขาก็ว่า

ฮาร์ : คุมอาหารตอนท้องนี่ลำบากนะ แล้วหิวไหมนี่

อ้อย : หิวนะไม่หิวหรอก แต่เราอยากกินแล้วไม่ได้กิน

จุ่ม : ก็ยอมรับนะว่า ไม่ค่อยอึดเต็มกระเพาะดี แต่เราก็ต้องอด

อ้อน : ตั้งแต่เรารู้ว่าเป็นเบาหวานก็ไม่เคยกินของหวาน ๆ เลย แต่บางครั้งเรายอมรับว่ามันอยากกิน อยากกินมาก

CO. : เราอยากจะกินแต่ไม่ได้กิน มันรู้สึกขัดใจนะ

อ้อน : ใช่! เบาหวานมันห้ามกินหลายอย่าง ดิตหนักเหมือนกันนะ มันห้ามแต่ของที่เรไปรดทั้งนั้น อาหารในชีวิตประจำวันของเราทั้งนั้นเลยที่ห้าม แล้วเราจะกินอะไร

อ้อย : ของที่กินได้ก็พวก ฝรั่ง พุทรา ส้ม

นี่ : ที่รามมาฯ เขาห้ามองุ่น ละมุด ทุเรียน

CO. : พอนึกถึงเรื่องคุมอาหารแล้วอ้อย! หนักใจนะ

อ้อน : ใช่! เพราะเราไม่รู้จะกินยังไง หมอบอกให้งดเรากิ่งแต่มันกว้างนะคำนี้ (พูดกระแทกเสียงดัง)

(สมาชิกอื่น ๆ หัวเราะดูเหมือนถูกใจ)

CO. : น่าเห็นใจนะ เขาบอกให้คุมอาหาร แต่ไม่ได้อธิบายให้ละเอียด เราก็ทำไม่ถูกนะ

อ้อน : ไข่! มันกว้างมากนะค่านี่

CO. : ขอเล่าให้ฟังนิด ๆ นะ เบาหวานก็คือ น้ำตาลในเลือดสูง เพราะฉะนั้นก็ต้องงดของที่เข้าไปเพิ่มน้ำตาลในเลือด ก็คือ ต้องงดพวกของหวาน ๆ มัน ๆ พวกแป้ง พวกขนมปัง และพวกเป็ชี หรือน้ำซาวหิ้งหลาย ต้องลด ๆ สักนิด

นี่ : ของมัน ๆ ก็ต้องงดเหวอ หมอไม่เคยบอกเลย เราก็ไม่รู้

CO. : ค่ะ ก็ต้องลด ๆ สักหน่อย เพราะพวกแป้ง ขนมปัง และ ของมัน ๆ นี้ พอร่างกายย่อยแล้วจะกลายเป็นน้ำตาลหมด จึงทำให้น้ำตาลในเลือดสูงขึ้น

อ้อน : มันก็คงจะทานได้ทุกอย่งนะ แต่ไม่เยอะ

CO. : ค่ะ ถ้าเราอยากทานจริง ๆ ก็ทานได้นิดหน่อย แต่ไม่ใช่ ตามใจปากไปเรื่อย ๆ

อ้อน : เรื่องเบาหวานนี้มันอยู่ที่ตัวเราเป็นอันดับแรกจริง ๆ นะ มันอยู่ที่ตัวเราเองคนเดียว (สมาชิกอื่นพยักหน้ารับ)

CO. : เรายังมีกำลังใจนะว่า เรามีโอกาสจะทำให้ตัวเราดีขึ้น หรือแย่ง

อ้อน : (พยักหน้า) ไข่! มันอยู่ที่ตัวเราเองคนเดียว มาถึงตอนนี้ ก็ต้องทำใจนะว่าเราเป็นแล้วนี่ ท้องก็แก่แล้วด้วย ถ้าลูก ตัวใหญ่ก็แก้ไขไม่ได้แล้ว ก็ต้องลองดู ถ้าตลอดธรรมชาติ ได้ก็ตลอด ถ้าตลอดไม่ได้จำเป็นต้องผ่าก็ต้องผ่า แต่ยังมี ความหวังว่าหลังคลอดอาจจะหาย ไม่เป็นโรคตลอดแล้ว ค่อยไปจัดการเรื่องเบาหวานอีกที

นี่ : หนูปวดหลังจังเลย เป็นเพราะอะไร

อ้อย : เราก็ปวด

ตี่ : เรานอนหงายไม่ได้ปวดร้าวไปหมดเลย

หล่อ : เราก็เป็น ท้องนี่นอนหงายไม่ได้เลย มันตื้อทุกที

ฮาร์ : เคยถามหมอที่ฝากท้อง เขาบอกเวลาที่ท้องหลังเราแอ่น
อย่างเรานั่งนี่หลังเราก็แอ่น พอคลอดแล้วหลังเราก็ยัง
แอ่นอย่างนี้อยู่ กว่าจะเข้าที่เป็นปี แล้วมันก็ปวด ปวดมาก
เลย

CO. : นี่ อ้อย พี่ตี่ พี่หล่อบอกว่า ปวดหลังนะ นอนหงายไม่ได้
เลย พี่คนอื่น ๆ มีใครเป็นแบบนี้บ้างไหม

(สมาชิกหลาย ๆ คน พุดขึ้นมาพร้อม ๆ กัน เช่น "ปวด" และ
"เราก็เป็น" แต่ฟังได้ไม่ชัดเจนว่าเสียงใครเป็นเสียงใคร)

แอน : นี่ปวดเส้น เวลาเดินมันแปล๊บ ปวดตรงสะโพก

อ้อย : เออ! เดิน ๆ แล้วคล้าย ๆ จะล้ม มันตื้อขึ้นมาแต่ไม่ล้ม
หรือกนะ

ฮาร์ : บางทีเดินไม่ออกเลยนะ คล้าย ๆ มันจะล้ม

อ้อน : เข้า ๆ ตีสัตห้ำ ชอบเป็นตะคริว

ตี่ : แปลกนะ ท้องนี่ไม่เป็น ท้องที่แล้วเป็นจนตลอดเลย แล้ว
ถ้าเราเหยียดอย่างนี้ (ทำท่าเหยียดขาประกอบ) ยี่งู๊
แยเลย

หล่อ : วันก่อนเราก็เป็น แฟนตกใจ รีบลุกขึ้นมาบีบ ๆ ใหญ่เลย

ตี่ : เขาให้ทำอย่างนั้นะ (ทำท่ากระดกเท้าประกอบ เพื่อน ๆ
ทำตาม) ต้องทำให้เป็นประจำเลยนะ

ฮาร์ : คนท้องเหมือนคนไม่สมประกอบนะ อะไรนิดหนึ่งก็เป็น
หึง ๆ ที่ก่อนท้องก็แข็งแรงดี

CO. : เหมือนว่าพอไม่ท้องก็ไม่เป็นอะไร แต่พอท้องก็เป็นโน้น
เป็นนี้ เยอะแยะหมด โทษจะปวดหลัง เป็นตะคริว ปวด
เส้น หรือเจ็บแปล็บ ๆ เวลาเดิน นึกก็เป็น อ้อยก็เป็น
พื้ง พืหล่อ พือาร์ก็เป็น

อ้วน : รู้สึกจะเป็นกันทุกคนเลย (หันไปมองเพื่อน ๆ รอบ ๆ วง
สมาชิกอื่น ฮือ! ฮือ! และพยักหน้า)

CO. : ค่ะ ดูเหมือนว่าเราจะเป็นกันทุกคน

อาร์ : แต่พอคลอดแล้ว มันก็จะค่อย ๆ หายไปใช้ไหมคะ

CO. : ค่ะ ก็เป็นอย่างที่พือาร์เล่าในตอนต้นที่ว่า พอเราท้อง
ท้องเรานั้นก็ใหญ่และก็หนักด้วย เลยทำให้หลังเราแอ่น
กระดูกเราก็ต้องรับน้ำหนักมากขึ้น มันก็เลยปวด แต่พอ
คลอดแล้วกระดูกเราก็ไม่ต้องรับน้ำหนักมาก เราก็จะ
ค่อย ๆ หายปวด สำหรับเรื่องตะคริว คงเป็นเพราะ
เด็กดึงแคลเซียมจากตัวแม่ไปสร้างกระดูกของเขา เรา
อาจจะต้องทานนม หรือพวกปลาตัวเล็ก ๆ ที่เรากินทั้ง
กระดูกได้ ทานเข้าไปสด เซยสักหน่อย ส่วนวิธีแก้ไขเวลา
เป็นตะคริวก็อาจจะใช้วิธีนวด หรือวิธีที่พี่ตั้งสอนก็ได้

อ้วน : ตอนหนูแพ้ หนูเหม็นตัวแฟนมากเลย ขนาดเขาอาบน้ำ
มาใหม่ ๆ แต่งตัวสะอาดหนุกก็เหม็น ที่จริงหนูเหม็นผู้
ชายทุกคน เวลาขึ้นรถเมล์ต้องแทรกไปอยู่แถวผู้หญิง

จุ่ม : เออ! เราก็เหม็น เวลานอนกับแฟนต้องนอนคนละมุมเลย
แปลกนะ

ติง : เออ เหม็น แปลกนะ

แอน : แฟนหนูก็เข้าไปใกล้ไม่ได้เลย หนูเหม็น

- CO. : อ้วนบอกเหม็นตัวแฟน พี่จุ่มกับน้องแอนก็เหม็น พี่ ๆ คนอื่น ๆ ละ มีใครเหม็นอะไรบ้างไหม
- หล่อ : ของพี่เหม็นกลิ่นกับข้าว เวลาเปิดตู้เย็นออกมา พอได้กลิ่นอยากจะอ้วกเลย
- อ้อย : หนูก็เหม็นกลิ่นกับข้าว เวลาทำกับข้าวที่เกือบตาย ตอนนั้นค้อยยังชั่วหน่อย ตอนท้อง 3-4 เดือนซี ตอนนั้นเป็นมาก
- อ้วน : เป็นที่จิตเราเป็นเองหรือเปล่า
- ฮาร์ : ไม่หรอก เวลาแพ้นจะเหม็นกลิ่น ก็แล้วแต่ว่าจะเหม็นกลิ่นอะไร
- อ้วน : เคยเล่าให้แฟนฟัง เขาก็ว่าเราเป็นโรคประสาท
- CO. : แล้วตอนนั้นอ้วนรู้สึกอย่างไร
- อ้วน : ก็รู้สึกสบายใจนะว่าเราก็เหมือนคนอื่น ๆ ไม่ได้เป็นโรคประสาทอย่างที่คิด

ในช่วงท้ายของการเข้ากลุ่มครั้งนี้ ผู้นำกลุ่มให้โอกาสสมาชิก ทบทวนสิ่งที่ได้สนทนากันในวันนี้

- ฮาร์ : ได้มาคุยมีเพื่อน รู้สึกสดชื่นขึ้น จนอาจารย์แซวว่า ยิ้มได้แล้วนะ หมอที่มารักษาเราเขาก็ดีใจ
- อ้อย : ได้หัวเราะล้อเล่นบ้างคลายเครียด
- อ้วน : มีเพื่อนที่คุ้นเคยกันมากขึ้นที่จะพูดคุยและมีคนให้กำลังใจ เวลาตลอดเราจะได้ไม่เครียด ลุกจะได้แข็งแรง
- ฮาร์ : ถ้าเราไม่คุยกับใครเลย เราก็คิดอยู่คนเดียวว่าเราเป็นหนัก แต่พอได้พูดคุยกันก็รู้ว่ามีคนอื่นเป็นมากกว่าเรา ทำให้เรามีกำลังใจขึ้นมาว่าเขาเป็นมากกว่าเรา เขายังอยู่ได้ ทำให้เราฮึดสู้ขึ้นมา

กลุ่มครั้งที่ 3

วันที่ 17 ก.พ. 2536.

18.30 น.-20.30 น.

ตั้ง : เขาบอกเด็กจะอยู่ที่ไหนใช้ไหม (ทำท่าตัวประกอบ) ป้า
ที่มาจับเส้นเขาเล่าให้ฟังว่าเด็กอยู่ที่นั่นะ แล้วพอจะออก
ก็จะตีลังกากลางมา มันเลยทำให้เราเจ็บ

ฮาร์ : เวลามันหมุนตัวเราจะเจ็บ

ลี : เขาเอาหน้าไว้ข้างหลังเราหรือเปล่าคะ

ตั้ง : ใช่ ใช่

ลี : เห็นคุณแม่บอกว่าอย่านอนหงายเดี่ยวลูกจุกนมก็หมด
(สมาชิกอื่น ๆ หัวเราะกันใหญ่)

ตั้ง : เขาบอกว่าอย่านอนหงาย ให้นอนตะแคง

ฮาร์ : ลูกสาวเราตอนฉายอุตราชาวนที่เอกชน เป็นฟิล์ม เห็นนั่ง
กระโจง งอ ๆ อย่างนี้ (ทำท่าตัวประกอบ)

แอน : เวลาเราอนตะแคงก็กลัวจะทับแขนทับขาหงิกงอหมด
ต้องพยายามค่อย ๆ

CO. : พวกเราก็เป็นห่วงลูกนะ จะอยู่ที่ไหนจะทำอะไรก็ไม่
สบายใจ กลัวกระทบกระเทือนต่อลูก

แอน : ค่ะ เป็นห่วง กลัวเขาออกมาแขน ขา หงิกหมด เวลาจะ
ทำอะไร ก็เลยต้องระวังไปหมด

หล่อ : ลูกเราเขาต้องหลับได้ซิ ท้องที่แล้วเขายังไม่เห็นเป็น
อะไรเลย.

ฮาร์ : ของเรา 3 ท้องแล้ว ก็ไม่เห็นเป็นอะไรเลย เราก็นั่ง ก็
นอนเหมือนปกติ

CO. : พวกเราคงสงสัยนะว่า ลูกของเราเขาอยู่ในท้องได้ยังไง
และเวลาเราจะทำอะไร จะนอนหงาย นอนตะแคง จะ
กระทบกระเทือนต่อเขาไหม

นี่ : ค่ะ สงสัยว่าเขาอยู่ได้อย่างไร ท้องเราก็แต่นี้

ตั้ง : เขาว่ากันว่า เด็กอยู่ในน้ำคร่ำไม่ใช่เหรอ มันเป็นอย่างไง

ฮาร์ : เออ! สงสัยเหมือนกัน

CO. : ค่ะ เด็กอยู่ในถุงน้ำคร่ำ ก็เหมือนมีถุงหุ้มธรรมดานี้แหละ แต่จะมีน้ำคร่ำอยู่รอบ ๆ ตัว เต็มไปหมด

นี : แล้วจะไม่สำลักเหรอ

ฮาร์ : นั่นซี

CO. : ไม่สำลัก

ตั้ง : เขาลอยอยู่ในน้ำ อ้อ! มีน้ำเล่า เขาถึงว่ายน้ำเป็นตั้งแต่เกิดอย่างในโสมณาเบบี้มายด์

นี : นั่นซี จริงด้วย

CO. : ค่ะ เด็กจะลอยอยู่ในน้ำคร่ำ และจะนอนตัวงอ ๆ อย่างที่พืดึงกับพี่ฮาร์เล่าให้ฟัง และก็จะมีสายสะดือไปต่อกับรกเพื่อรับอาหารจากแม่ ที่น้ำคร่ำที่หล่อเด็กนั้นจะมีประโยชน์มากมาย เพราะจะช่วยป้องกันการกระทบกระเทือนให้แก่เด็ก เสมือนเป็นเบาะกันกระเทือน ถ้ามีใครมากระแทกท้องเรา น้ำคร่ำนี้แหละจะช่วยรับแรงกระแทกนั้น ทำให้แรงกระแทกนั้นเบาลง จะได้ไม่เป็นอันตรายกับเด็ก

นี : อย่างนี้เอง ลุงเราถึงไม่เป็นอะไร

อ้วน : ธรรมชาติมันแปลกนะ มหัศจรรย์จริง ๆ ไม่น่าเชื่อเลย

CO. : ค่ะ ก็เล่าให้ฟังนิด ๆ นะนะถึงความเป็นอย่างงี้ของลูกในท้อง ไม่รู้ว่าพวกเราฟังแล้วรู้สึกอย่างไรกันบ้าง เมื่อกี้อ้วนก็ได้บอกว่า มันไม่น่าเชื่อเลย มหัศจรรย์จริง ๆ แล้วพี่ ๆ คนอื่น ๆ ละคะ รู้สึกอย่างไรบ้าง

ฮาร์ : ฟังแล้วก็สบายใจนะ ไม่อย่างนั้นเราก็ไม่รู้ เราก็กังวลอยู่นั่นแหละ จะนอนหงายก็กลัวจุกมูกบี จะตะแคงก็กลัวแขนจะ

หัท โอ๊ย! สารพัด

แอน : ของแอนเพิ่งท้องแรก ยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย ได้ยินคนนั้น
เล่าที่คนนี้เล่าที่ เราก็งงก้างล กลัวไปหมด ระวังไปหมด
พอฟังพี่เล่าว่าเด็กเขามีน้ำกันกระเทือน ก็ค่อยรู้สึกโล่งขึ้น
สบายใจขึ้น

ฮาร์ : เขาว่าทำหมันแล้วเหนื่อยง่ายนะ

ลี : คุณพยาบาลอุบลบอก เขาทำงานหนักยิ่งกว่าก่อสร้างอีก
ทำทั้งวันทั้งคืนไม่ได้หยุด เขาไม่เห็นเป็นไงเลย

ฮาร์ : บางคนว่า ทำหมันแล้วจะเป็นประสาท

ติง : เขาว่าผู้หญิงทำหมันแล้วเซ็กส์จัด ขาดผู้ชายไม่ได้
(สมาชิกกลุ่มหัวเราะ)

ลี : มันเป็นที่ใจมากกว่า

ติง : เวลาหมอนำเราก็ดูแต่สิ่งดี ๆ ไม่ใช่ไรหรอก

จุ่ม : ดิฉันอยากทำเหมือนกัน แต่ได้ยินว่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้
ใจเรากลัวจริง ๆ เลย ไม่อยากทำกลัวเป็นอย่างเขาว่า

CO. : เราก็ดิฉันได้ฟังกันมาหลายอย่างนะ เช่น ทำหมันแล้วจะ
เหนื่อยง่าย เป็นโรคประสาท เซ็กส์จัด เราก็เลยกลัวว่า
ถ้าเราทำแล้วจะเป็นอย่างที่เขาว่า

จุ่ม : ไซ้! กลัวจะเป็นประสาท เพราะลูกเราก็งงก้างล

ฮาร์ : กลัวทำงานหนักไม่ไหว

หล่อ : เขาว่าถ้าไม่ขึ้นบนก็ลงล่าง ขึ้นบนก็เป็นประสาท ลงล่าง
ก็ว่าเซ็กส์จัด

อ้วน : เขาอาจสบายใจว่าไม่มีลูกแน่ ไม่ท้องแน่ ก็เลยสบายใจ
ลุยเลย ของอย่างนั้นมันอยู่ที่ใจไม่ต้องไปคิดอะไร

หล่อ : นั่นซินะ (สมาชิกอีก 2-3 คน แสดงความเห็นด้วย)

ฮาร์ : แต่เรื่องเป็นโรคประสาทนี้ อยู่ที่ตัวเราแล้ว

นี : ใช่ ยังไม่คลอดยังเครียดเลย

ลี : เห็นเขาว่าที่ตึกนี้ก็ทำหมันกันหลายคน

CO. : ค่ะ พี่ ๆ ที่ตึกนี้เขาก็ทำหมันหลายคน

จุ่ม : แล้วเขาเป็นโรคประสาทไหม

CO. : เขาก็ไม่เห็นเป็นนี่ เห็นก็ทำงานกันได้ไม่เห็นเป็นอะไร

ถ้าจะให้อธิบายในทางการแพทย์เกี่ยวกับเส้นประสาท

ทั้งหลายนี้ จริง ๆ แล้วถ้ามองทางด้านร่างกายของคน

เรา การทำหมันนี้ไม่ได้ไปเกี่ยวข้องกับอะไรกับเส้นประสาท

ที่จะทำให้เกิดเป็นโรคประสาทเลย

ฮาร์ : นั่นซี! เขาคิดไปเองมากกว่าว่าทำหมันแล้วจะนอนกับเมีย

ไม่ได้ มันไม่สู้ ก็เลยกลัวเมียมีแฟนใหม่ ที่นี้พอคิดมาก

มันเลยไม่สู้ขึ้นมาจริง ๆ เลย จิตใจคนเราน่าอัศจรรย์

หล่อ : เขาอย่างนี้ดีกว่า ต้องแน่ใจในตัวเอง ทุกอย่างอยู่ที่เรา

เป็นไงเป็นกัน

ฮาร์ : ชีวิตเป็นของเรา เรากำหนด

CO. : ชีวิตของเรา เรากำหนดนะ

ฮาร์ : ใช่! ทุกอย่างอยู่ที่ตัวเรา เรากำหนด

CO. : เมื่อกี้ได้ยินพี่ ๆ บางคนบอกว่า อยากทำหมันเหมือนกัน

แต่กลัว พี่จุ่มบอกกลัวเป็นประสาท พี่ฮาร์บอกกลัวทำงาน

หนักไม่ไหว มาถึงตอนนี้ไม่รู้ว่ามี พี่ ๆ คิดกันอย่างไร

จุ่ม : ก็คิดว่าจะทำนะ คิดว่าคงไม่เป็นไรหรอก เพราะตัวเรา

เราขอมรัจกตัวเราเองดี ถ้าไม่ทำเดี๋ยวไหล่ออกมาอีก

แน่เลย

ฮาร์ : เราก้เหมือนกัน

ลี : งั้นเรามาจับมือกัน ทำพร้อมกันเลยดีไหม

จุ่ม : ดี ดี แต่ของพีต้องทำก่อนนี่ เพราะพีคลอดก่อนหนู

กลุ่มครั้งที่ 4

วันที่ 18 ก.พ. 2536

18.30 น. - 20.30 น.

ป้า : วันนี้ตัด(เทป)อีกหรือเปล่า อัดไปทำไม

ฮาร์ : สงสัยว่า เอ! เอาไปทำอะไร

CO. : ป้าและพี่ฮาร์สงสัยนะว่าอัดเทปไปทำอะไร

ป้า : ไข่! เอาไปทำอะไร

CO. : ค่ะ ที่ต้องขออนุญาตพวกเรอัดเทปนี้เนื่องจากการจัดกลุ่มครั้งนี้ยังอยู่ในช่วงที่จะรอดูผลว่า การเข้ากลุ่มในลักษณะนี้ จะสามารถช่วยทำให้คนที่ท้อที่มีโรคแทรก มีความสบายใจขึ้นบ้างไหม ถ้าการเข้ากลุ่มแบบนี้ให้ผลที่ดี เราจะได้จัดกลุ่มแบบนี้ให้คนที่ท้อคนอื่น ๆ บ้าง และที่ตัดอัดเทปก็เพื่อเอาไปฟัง และดูว่ากลุ่มมีประโยชน์จริง ๆ หรือเปล่า ซึ่งเรื่องราวทั้งหมดที่เราคุยกันนี้จะไม่มีการได้ฟัง นอกจากแต่ (ผู้นำกลุ่ม) คนเดียว และทั้งหมดที่เราคุยกันนี้แดงจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่บอกใครทั้งสิ้น

ป้า : แล้ววันนี้เราจะคุยอะไรกันดีล่ะ

CO. : คุยอะไรก็ได้เนะ เพราะที่จัดกลุ่มขึ้นเพราะรู้สึกว่าคุณท้อที่มีโรคแทรกมักจะไม่ค่อยสบายใจ

ป้า : กังวลนะ

CO. : ค่ะ กังวลนะคะ เราเลยอยากช่วยเหลือจัดกลุ่มขึ้นให้เป็นที่พูดคุยปรับทุกข์ซึ่งกันและกัน ไม่ได้มีจุดประสงค์ว่าจะมาสอนอะไร

ป้า : โรคหัวใจนี้ไม่รู้เป็นไง เข้า ๆ มันจะเต้นแรงนะ ไปห้อง
น้ำก็เต้นแรง เข้า ๆ เย็น ๆ ชอบเป็น บางทีกลางวันก็
เป็น พอลุกจากที่นอนเอาแล้ว ตึก ตึก ๆ แหม! เข้า ๆ นี้
อยากให้หมอมาดูจังเลย มันเต้นแรงจนเสื่อสะเทือนเลย

CO. : เข้า ๆ นี้ หมายถึงหลังกลับจากห้องน้ำใช่ไหม

ป้า : อือ! ใช่ กลับจากห้องน้ำใหม่ ๆ นี้ จะเต้นแรงมาก

จุ่ม : ป้าหายใจรดเสื่อหรือเปล่า

ป้า : โถ! (สมาชิกอื่น ๆ หัวเราะ) มันไม่ดีเลยนะคุณแดง
(ผู้นำกลุ่ม) นอนฟังตัวเองจนรำคาญ

CO. : มันทรมาณนะ ช่วงที่เป็นอย่างนี้

ป้า : โอ๊ย! ทรมาณ ทรมาณมากทีเดียวละ แล้วทำไมจะหายละ
เนี่ย

CO. : เอ! แล้วที่ผ่านมาเวลาป้าเหนื่อย ๆ ใจเต้นแรง ป้าทำ
อย่างไรบ้างล่ะ เวลาที่มันเป็นอย่างนี้

ป้า : ก็นั่งพัก นั่งอยู่เฉย ๆ พักให้มันผ่อน จนกว่าเด้า (หัวใจที่
เต้นแรง ๆ) จะเบา บางทีเราก็ต้องถอนหายใจ มัน
หายใจไม่อิ่มนะ มันเหนื่อยไปเลย ไม่รู้จะออกได้หรือ
เปล่าก็ไม่รู้

CO. : ตอนนี้นำรู้สึกเหนื่อยบ่อย ๆ ใจเต้นแรง ป้าเลิกแล้ว ไม่
แน่ใจว่าจะคลอดไหวหรือเปล่า ชักกล้านะ

ป้า : ค่ะ กล้า

CO. : ยิ่งเรามีโรคด้วย เราก็งัยกล้านะ

นี : ค่ะ พอมีโรคประจำตัวเลยยิ่งทำให้หนักใจ เราก็คิดไปว่า
ลูกเราออกมาจะแข็งแรงไหม เรามีโรคและอายุมากด้วย
มันก็ทรมาณ

ป้า : ทรมาน นี่ก็สวดมนต์ภาวนาทุกวันนะ

CO. : เราก็ไม่สบายใจนะ กลัวลูกจะเป็นอะไรไป

ป้า : ค่ะ ก็กลัวลูกจะเป็นอะไร ชั่งใจจริงจังเลยนะไม่รู้หมอเขา
จะช่วยเราอย่างไร คิดทุกวันเลยนะ ที่นอนไม่ค่อยหลับนั้น
แหละ

ฮาร์ : เขาต้องมีวิธีช่วยเราจนได้

ป้า : ไม่รู้ว่าถ้าเจ็บท้องขึ้นมาหมอเขาจะช่วยเราอย่างไรหนอ

CO. : เหมือนเราแคลงใจนะว่าไม่รู้หมอจะช่วยเราได้หรือเปล่า

ป้า : ค่ะ อย่างนั้นแหละ

CO. : ป้าทงติดดูอาการตัวเองว่ายังเหนื่อย ใจเต็นแรง ก็เลย
ไม่แน่ใจว่าจะคลอดปลอดภัยหรือเปล่า

ป้า : ฮือ! (พยักหน้า)

นี : ตอนนีหอบก็เป็นแบบป้าเลย หายใจไม่ออก หูดไม่ออก ไม่
อยากพูดกับใครเลย ใจก็เต็นแรง ใต้อยู่ใกล้ ๆ รำคาญ
ไปหมดเลย

ป้า : แต่มาคิดอีกที คิดนะว่าหมอต้องช่วยเราได้ ตอนเราผ่าที่
ราชบุรีหมอยังช่วยเราได้เลย นี่โรงพยาบาลใหญ่กว่า
หมอเขอะกว่าเขาต้องช่วยเราได้

หล่อ : ที่นี้เครื่องไม้เครื่องมือดีกว่า

ป้า : คิดนะ คิดว่าเราต้องเข็มือหมอ หมอเขาต้องช่วยเราได้
คิดปลอดใจตัวเอง

CO. : พอป้าคิดว่าหมอยังช่วยเราได้ ป้าก็สบายใจขึ้น

ป้า : ค่ะ สบายใจ

นี : ถ้าอยู่บ้านใครจะช่วยเราได้ อยู่ใกล้หมอแล้วเรายังอุ่นใจ
หน่อย ยังไง ๆ เขาก็ต้องช่วยเราสุดความสามารถ

อ้วน : เราต้องเชื่อว่าหมอจะช่วยให้เราทำได้

จุ่ม : เคยเห็นคนเป็นโรคหัวใจเจ็บต้องคลอดเองด้วยซ้ำ เขา
ยังคลอดได้เลย ปลอดภัยด้วย ของป้าผ่าออกยังง่ายกว่า

จุ่ม : อยู่ในห้องนี้คล้ายเครียดไปได้ชั่วโมงสองชั่วโมง กลับไป
ก็เหมือนเดิม

ป้า : มีเรื่องอะไรล่ะ แกเครียดอะไรล่ะ มีอะไรก็คุยให้ฟังกัน
บ้างซิ

จุ่ม : ก็นี่ไง เป็นห่วงลูก เป็นห่วงสามีก็แต่ตัวเอง

CO. : ป้าเขาเป็นห่วงพี่น้อง เห็นบอกเครียด ๆ ป้าก็เลยเป็นห่วง
อยากให้คุณเล่าสู่กันฟัง เผื่อว่าจะสบายใจขึ้น

ป้า : ดุๆ ออกมาจะได้ระบายออกไป ฉันยังคอยหมดเลย

จุ่ม : เดี่ยวถ้าคุณเรื่องหนึ่งออกไปจะยังไม่สบายใจหนักขึ้นอีก
อย่างป้าถ้าคุณแล้วมีคนบอกว่าป้าต้องตายแน่ ๆ ป้าก็จะ
ยังไม่สบายใจ แต่ถ้ามีคนปลอบใจป้า ป้าก็จะสบายใจ
จริงไหม

CO. : พียงไม่แน่ใจ

จุ่ม : อ๊ะ (พยักหน้า)

ป้า : นี่ยังกลัวใจอยู่หมอจะเอาอย่างไร จะให้อยู่ต่อไปเลยจน
คลอดหรือจะให้กลับบ้านก่อนแล้วค่อยมาใหม่ วันก่อนหมอ
ใหญ่บอกให้ลากลับบ้านก่อนสัก 4-5 วัน แล้วค่อยมาก็ได้
ฉันก็บอกแฟนว่าจะกลับไปนอนพักที่บ้านสักระยะๆ แฟนบอก
ไปบ้านแล้วใครจะดู ถ้าเกิดหอบเหนื่อยขึ้นมาตอนกลางคืน

ใครจะดู เขาก็ทำงานกลางคืน ลุกมันจะไปช่วยอะไรได้
(เธอเล่าด้วยน้ำเสียงหนักและดู)

ฮาร์ : เขาเป็นห่วงป้า

หล่อ : ใช่! ลุงเขาเป็นห่วงป้า

จุ่ม : ป้าอยู่ที่นั่นก็ไม่ต้องทำอะไร ช้าก็มกิน หมอก็มี อยู่ไปเถอะ

CO. : ป้าบอกจะกลับบ้านแฟนก็เป็นห่วงนะ กลัวเป็นอะไรไปช่วย
ไม่ทัน เขาก็เลยอยากให้อยู่โรงพยาบาล

ป้า : ค่ะ ใจเรานั่งรถแท็กซี่ก็เมา (สมาชิกอื่น ๆ หัวเราะกัน
ใหญ่ในน้ำเสียงที่เนือจากแท็กซี่เป็นแท็กซี่)

ป้า : ทำไม ทำไม ฉันพูดผิดตรงไหน (สมาชิกอื่น ๆ หัวเราะ
ต่ออีกประมาณ 30 วินาที)

CO. : ป้าบอกนั่งรถแท็กซี่ก็เมา ไปตีมาตีก็ลำบาก

ป้า : ค่ะ มันไกลด้วย

CO. : ป้าไม่แน่ใจว่าจะลากลับบ้านหรืออยู่โรงพยาบาลดี ถ้า
กลับบ้านก็ไม่มีใครดูแล ถ้าอยู่โรงพยาบาลก็อดคิดถึงบ้าน
ไม่ได้

ป้า : ฮือ! ก็เป็นห่วงว่าเขาจะอยู่กันอย่างไร จะกินกันอย่างไร
เราเคยทำไว้ให้ นี่เราไม่อยู่ใครจะทำ แต่ถ้าจะกลับไป
ก็กลัวจะเมารถ

CO. : จะอยู่โรงพยาบาลหรืออยู่บ้าน ก็ดูเหมือนจะมีทั้งข้อดีและ
ข้อเสียทั้งสองทาง ถ้าให้ป้าลองคิดนิด ๆ ป้าคิดว่าป้าจะ
ตัดสินใจอย่างไรดีคะ

ป้า : (นั่งเงิบสัปดาห์) ก็คงต้องอยู่ไปก่อนแหละ เพราะกลับ
บ้านทีเมารถไปอีก 2 วัน ไปมาลำบาก

หล่อ : ดีแล้วละเราอยู่เป็นเพื่อนกันไปก่อน

ฮาร์ : เออ นอนไปก่อน เตี้ยนั่งแท็กกลับบ้านแล้วเกิดเป็น
อะไรขึ้นมาต้องย้อนกลับมาอีก อ้าวอีก อย่างที่ลุงว่าก็ถูก
แล้วล่ะ ที่บ้านไม่มีใครอยู่เพื่อเป็นอะไรไปตอนกลางคืน

จุ่ม : อยู่ที่นั่นยังได้ เรียกหมอ! หมอ! อย่างเมื่อคืน

ฮาร์ : ได้ยินเสียงแกร็บทันไปดูละ

จุ่ม : เราก็ง่วงนะตั้งตีสองแล้ว ไม่รู้แก็เป็นอะไรถึงเรียก หมอ
หมอ! หันไปดู อ้อ! แก็เรียกหมอให้เตียง 10 (พูดจบก็
หัวเราะ)

ฮาร์ : เมื่อคืนตอนได้ยินแก็ร้องเรียก หมอ! หมอ! ก็ตกใจคิดว่า
แก็เป็นอะไร เห็นแก็เป็นโรคหัวใจเราก็ก็นั่งห่วงและแก็ก็
อ่าวโสแล้วด้วย เราคิดเหมือนว่าแก็เป็นแม่ หรือเป็นน้ำ
เรา เราก็ก็นั่งห่วง พอได้ยินเสียงแก็ตกใจ หันไปถาม
แก็บอกไม่ได้เป็นอะไร โน้น เที่ยงโน้น เราเลยนอนต่อ

ป้า : (ยิ้ม หน้าแดงสลบกับหัวเราะนิดหน่อย)

CO. : เมื่อคืนเพื่อน ๆ ได้ยินป้าร้องก็ตกใจนะ เป็นห่วง กลัวว่า
ป้าจะเป็นอะไรไป

ป้า : ไม่ได้เป็น เที่ยงโน้นเขาร้องเรียกหมอ แต่เขาเสียงเบา
ฉันเลยช่วยเรียกให้

CO. : ป้ารู้สึกอย่างไรบ้างที่มีเพื่อน ๆ เป็นห่วงป้า

ป้า : (ยิ้ม หน้าแดงเล็กน้อย) ดีใจค่ะ แต่เตี้ยเขาที่จะกลับ
บ้านไปหมดแล้ว ฉันต้องอยู่อีกนาน

ป้า : หมอโรคหัวใจบอกว่าตลอดแล้วให้มาผ่าตัดหัวใจ ฉันก็ว่า
เฮ้อ! ถ้าผ่าแล้วฉันเป็นอะไรไปใครจะช่วยเลี้ยงลูกให้
ฉัน หมอก็บอกว่าต้องเชื่อมือหมอ เตี้ยนี่เขาผ่ากันเยอะ

แยะแล้ว ไวโรคแต่นี้ไม่เป็นอะไร ผ่าไปจุดเฉย ๆ ไม่รู้
จุดอะไร แต่ผ่าแล้วจุดเท่านั้นเอง เราจะได้หาย

CO. : ปากกลัวว่าถ้าผ่าแล้วเป็นอะไรไปใครจะเลี้ยงลูก

ป้า : ไข่! ถ้าฉันเป็นอะไรไป ลูกฉันก็ยังเล็กใครจะเลี้ยง พ่อ
เขาก็ทำงาน

ฮาร์ : มีคนผ่าเอาเส้นเลือดที่ขาไปต่อที่หัวใจเขายังปลอดภัยเลย

ป้า : เคยเจอคนไปตรวจด้วยกัน เขผ่ามา 3 เดือนแล้ว เขา
บอกเขาเจ็บหน้าอก เจ็บในหัวใจ หมอบอกกล้ามเนื้อ
หัวใจฉีกต้องผ่าฉุกเฉิน ผ่าก็ไม่มา ไม่มีใครมาเลย เขา
มาคนเดียว ญาติไม่รู้เลย เขผ่าฉุกเฉิน แต่เขาก็ปลอดภัย
ดี

CO. : ได้คุยกับเขาแล้วป้ารู้สึกอย่างไรบ้าง

ป้า : ก็ยังกลัวอยู่

CO. : คือกลัวว่าผ่าแล้วจะไม่ปลอดภัย

ป้า : ฮือ!

CO. : ที่สำคัญ คือ กลัวตายว่าอย่างนั้นเถอะ

ป้า : ไข่! กลัวตายว่าอย่างนั้นเถอะ เพราะเกิดมันหยุดเต้นขึ้น
มาเราก็แย

CO. : จะผ่าป้าก็กลัวนะ แต่ถ้าไม่ผ่า ป้าก็เหนื่อย ใจก็เต้นแรง

ป้า : (เงิบไปพักหนึ่ง) ก็คิดว่าคงต้องผ่าอยู่ดี แต่อาจจะรอให้
ลูกโตอีกนิดก่อน แต่ช่วงนี้ก็มาตรวจตามนัด แต่ถึงอย่าง
ไรก็ต้องผ่าอยู่ดี

ฮาร์ : เตี้ยวันนี้หมอเขาเก่ง ๆ นะ จากต่างประเทศยังมารักษาที่
ศิริราชเลย

นี : เตี้ยวันนี้มันก้าวหน้าไปเยอะแล้ว

- ฮาร์ : ยายจากอินเดียเขายังมาผ่าที่นี้เลย
- ป้า : หมอเขาว่าฟังดูมันน่ากลัวแต่เวลาทำไม่น่ากลัวหรอก เขาบอกเปลี่ยนหัวใจยังมีเลย และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมายของเราผ่านิดเดียว บิดรูเล็ก ๆ เท่านั้น
- จุ่ม : คนเราอะไรมันจะเกิดก็ต้องเกิด ถ้าป้าผ่าป้าก็อาจจะหายไม่ต้องมาเหนื่อยอยู่ แต่ถ้าป้าไม่ผ่าป้าก็เหนื่อย ทรมาณอยู่อย่างนี้ และมีแต่จะเป็นมากขึ้น ๆ ถ้าเป็นมาก ๆ เดี่ยวอาจจะผ่าไม่ได้แล้วก็ได้ ป้าก็จะแย่อยุติ สู้ตัดสินใจผ่าไปเลยไม่ดีกว่าหรือ
- CO. : ป้าฟังที่พี่จุ่มพูดแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง
- ป้า : ก็คิดว่าจะผ่านะ รอให้ตลอดแข็งแรงสักหน่อย ก็จะมาผ่า

กลุ่มครั้งที่ 4

วันที่ 18 ก.พ. 2536

18.30 น. - 20.30 น.

- ป้า : วันนี้อัด (เทป) อีกหรือเปล่า อัดไปทำไม
- ฮาร์ : สงสัยว่า เอ! เอาไปทำอะไร
- CO. : ป้าและพี่ฮาร์สงสัยนะว่าอัดเทปไปทำอะไร
- ป้า : ไข่! เอาไปทำอะไร
- CO. : ค่ะ ที่ต้องขออนุญาตพวกเราอัดเทปนี้เนื่องจากการจัดกลุ่มครั้งนี้ยังอยู่ในช่วงที่จะรอดูผลว่า การเข้ากลุ่มในลักษณะนี้ จะสามารถช่วยทำให้คนที่ท้องที่มีโรคแทรก มีความสบายใจขึ้นบ้างไหม ถ้าการเข้ากลุ่มแบบนี้ให้ผลที่ดี เราจะได้จัดกลุ่มแบบนี้ให้คนที่ท้องคนอื่น ๆ บ้าง และที่ตัดอัดเทปก็เพื่อเอาไปฟัง และดูว่ากลุ่มมีประโยชน์จริง ๆ หรือเปล่า ซึ่งเรื่องราวทั้งหมดที่เราคุยกันนี้จะไม่มีการได้ฟัง นอกจาก

แดง (ผู้นำกลุ่ม) คนเดียว และทั้งหมดที่เราคุยกันนี้แดงจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่บอกใครทั้งนั้น

ป้า : แล้ววันนี้เราจะคุยอะไรกันดีล่ะ

CO. : คุยอะไรก็ได้เนะ เพราะที่จัดกลุ่มขึ้นเพราะรู้สึกว่าคุณทั้งที่มีโรคแทรกมักจะไม่ค่อยสบายใจ

ป้า : กังวลนะ

CO. : ค่ะ กังวลนะคะ เราเลยอยากช่วยเหลือจัดกลุ่มขึ้นให้เป็นทีพุดคุยปรับทุกข์สุขซึ่งกันและกัน ไม่ได้มีจุดประสงค์ว่าจะมาสอนอะไร

ป้า : โรคหัวใจไม่รู้เป็นไง เข้า ๆ มันจะเต้นแรงนะ ไปห้องน้ำก็เต้นแรง เข้า ๆ เย็น ๆ ชอบเป็น บางทีกลางวันที่เป็น พลุกจากที่นอนเอาแล้ว ตึก ตึก ๆ แหม! เข้า ๆ นี้ อยากให้หมอมาดูจังเลย มันเต้นแรงจนเสื่อสะเทือนเลย

CO. : เข้า ๆ นี้ หมายถึงหลังกลับจากห้องน้ำใช่ไหม

ป้า : ฮือ! ใช่ กลับจากห้องน้ำใหม่ ๆ นี้ จะเต้นแรงมาก

จุ่ม : ป้าหายใจรดเลือดหรือเปล่า

ป้า : โถ! (สมาชิกอื่น ๆ หัวเราะ) มันไม่ดีเลยนะคุณแดง

(ผู้นำกลุ่ม) นอนฟังตัวเองจนรำคาญ

CO. : มันทรมาณนะ ช่วงที่เป็นอย่างนี้

ป้า : โอ๊ย! ทรมาณ ทรมาณมากทีเดียวละ แล้วทำไมจะหายล่ะเนี่ย

CO. : เอ! แล้วที่ผ่านมาเวลาป้าเหนื่อย ๆ ใจเต้นแรง ป้าทำอย่างไรบ้างล่ะ เวลาที่มันเป็นอย่างนี้

ป้า : ก็นั่งพัก นั่งอยู่เฉย ๆ พักให้มันผ่อน จนกว่าเต้า (หัวใจที่เต้นแรง ๆ) จะเบา บางทีเราก็ต้องถอนหายใจ มัน

หายใจไม่อิ่มนะ มันเหนื่อยไปเลย ไม่รู้จะออกได้หรือ
เปล่านั้นไม่รู้

CO. : ตอนนี้อารมณ์เหนื่อยบ่อย ๆ ใจเต้นแรง ป้าเลยกลัว ไม่
แน่ใจว่าจะคลอดไหมหรือเปล่า ชักกล้านะ

ป้า : ค่ะ กลัว

CO. : ยิ่งเรามีโรคด้วย เราก็ยิ่งกล้านะ

นี : ค่ะ พอมีโรคประจำตัวเลยยิ่งทำให้หนักใจ เราก็คิดไปว่า
ลูกเราออกมาจะแข็งแรงไหม เรามีโรคและอายุมากด้วย
มันก็ทรมาน

ป้า : ทรมาน นี่ก็สวดมนต์ภาวนาทุกวันนะ

CO. : เราก็ไม่สบายใจนะ กลัวลูกจะเป็นอะไรไป

ป้า : ค่ะ ก็กลัวลูกจะเป็นอะไร ข้องใจจังเลยนะไม่รู้หมอเขา
จะช่วยเราอย่างไร ดิตทุกวันเลยนะ ที่นอนไม่ค่อยหลับนั้น
แหละ

ฮาร์ : เขาต้องมีวิธีช่วยเราจนได้

ป้า : ไม่รู้ว่าถ้าเจ็บท้องขึ้นมาหมอเขาจะช่วยเราอย่างไรหนอ

CO. : เหมือนเราตกลงใจนะว่าไม่รู้หมอมจะช่วยเราได้หรือเปล่า

ป้า : ค่ะ อย่างนั้นแหละ

CO. : ป้าทองดีดูอาการตัวเองว่ายังเหนื่อย ใจเต้นแรง ก็เลย
ไม่แน่ใจว่าจะคลอดปลอดภัยหรือเปล่า

ป้า : อือ! (พยักหน้า)

นี : ตอนนี้ออกก็เป็นแบบป้าเลย หายใจไม่ออก พุดไม่ออก ไม่
อยากพุดกับใครเลย ใจก็เต้นแรง ใครอยู่ใกล้ ๆ รำคาญ
ไปหมดเลย

ป้า : แต่มาคิดอีกที คิดนะว่าหมอต้องช่วยเราได้ ตอนเราผ่าที่
ราชบุรีหมอเขายังช่วยเราได้เลย นี่โรงพยาบาลใหญ่กว่า
หมอเยอะกว่าเขาต้องช่วยเราได้

หล่อ : ที่นี้เครื่องไม้เครื่องมือดีกว่า

ป้า : คิดนะ คิดว่าเราต้องเชื่อมือหมอ หมอเขาต้องช่วยเราได้
คิดปลอบใจตัวเอง

CO. : พอป้าคิดว่าหมอเขาจะต้องช่วยป้าได้ ป้าก็สบายใจขึ้น

ป้า : ค่ะ สบายใจ

นึ : ถ้าอยู่บ้านใครจะช่วยเราได้ อยู่ใกล้หมอแล้วเรายังอุ่นใจ
หน่อย ยังไง ๆ เขาก็ต้องช่วยเราสุดความสามารถ

อ้อน : เราต้องเชื่อว่าหมอจะช่วยเราได้

จุ่ม : เคยเห็นคนเป็นโรคหัวใจ เจ็บท้องคลอตนเองด้วยซ้ำ เขา
ยังคลอได้เลย ปลอตกัยตาย ของป้าผ่าออกยังง่ายกว่า

จุ่ม : อยู่ในห้องนี้คลายเครียดไปได้ชั่วโมงสองชั่วโมง กลับไป
ก็เหมือนเดิม

ป้า : มีเรื่องอะไรล่ะ แกเครียดอะไรล่ะ มีอะไรก็คุยให้ฟังกัน
บ้างสิ

จุ่ม : ก็นี่ไงเป็นห่วงลูก เป็นห่วงสามีก็แต่ตัวเอง

CO. : ป้าเขาเป็นห่วงพี่นะ เห็นบอกเครียด ๆ ป้าก็เลยเป็นห่วง
อยากให้คุณเล่าสู่กันฟัง เผื่อว่าจะสบายใจขึ้น

ป้า : คุย ๆ ออกมาจะได้ระบายออกไป ฉันยังคุยหมดเลย

จุ่ม : เต็มใจถ้าคุณเรื่องหนึ่งออกไปจะยังไม่สบายใจหนักขึ้นอีก
อย่างป้าถ้าคุณแล้วมีคนบอกว่าป้าต้องตายแน่ ๆ ป้าก็จะ

ยังไม่สบายใจ แต่ถ้ามีคนปลอบใจบ้าง ป้าก็จะสบายใจ
จริงไหม

co. : พี่ยังไม่แน่ใจ

จุ่ม : ฮะ (พยักหน้า)

ป้า : นี่ยังกลัวใจอยู่หมอละ เอาอย่างไร จะให้อยู่ต่อไปเลยจน
คลอดหรือจะให้กลับบ้านก่อนแล้วค่อยมาใหม่ วันก่อนหมอล
ใหญ่บอกให้ลากลับบ้านก่อนสัก 4-5 วัน แล้วค่อยมาก็ได้
ฉันก็บอกแฟนว่าจะกลับไปนอนพักที่บ้านสักระยะนะ แฟนบอก
ไปบ้านแล้วใครจะดู ถ้าเกิดหอบเหนื่อยขึ้นมาตอนกลางคืน
ใครจะดู เขาก็ทำงานกลางคืน ลูกมันจะไปช่วยอะไรได้
(เออเล่าด้วยน้ำเสียงหนักและดู)

ฮาร์ : เขาเป็นห่วงป้า

หล่อ : ใช่! ลุงเขาเป็นห่วงป้า

จุ่ม : ป้าอยู่ที่นี้ไม่ต้องทำอะไร ข้าวก็มีกิน หมอกี่มี อยู่ไปเถอะ

co. : ป้าบอกจะกลับบ้านแฟนก็เป็นห่วงนะ กลัวเป็นอะไรไปช่วย
ไม่ทัน เขาก็เลยอยากให้อยู่โรงพยาบาล

ป้า : ค่ะ ไอ้เรานั่งรถแท็กซี่ี่เมา (สมาชิกอื่น ๆ หัวเราะกัน
ใหญ่ในน้ำเสียงที่เนื่องจากแท็กซี่ี่เป็นแท็กซี่ี่)

ป้า : ทำไม ทำไม ฉันพุดผิดตรงไหน (สมาชิกอื่น ๆ หัวเราะ
ต่ออีกประมาณ 30 วินาที)

co. : ป้าบอกนั่งรถแท็กซี่ี่เมา ไปที่มาก็ลำบาก

ป้า : ค่ะ มันไกลด้วย

co. : ป้าไม่แน่ใจนะว่าจะลากลับบ้านหรืออยู่โรงพยาบาลดี ถ้า
กลับบ้านก็ไม่มีใครดูแล ถ้าอยู่โรงพยาบาลก็อดคิดถึงบ้าน
ไม่ได้

ป้า : อือ! ก็เป็นห่วงว่าเขาจะอยู่กันอย่างไร จะกินกันอย่างไร เราเคยทำไว้ให้ นี่เราไม่อยู่ใครจะทำ แต่ถ้าจะกลับไป ก็กลัวจะเมารถ

CO. : จะอยู่โรงพยาบาลหรืออยู่บ้าน ก็ดูเหมือนจะมีทั้งข้อดีและข้อเสียทั้งสองทาง ถ้าให้ป้าลองคิดนิด ๆ ป้าคิดว่าป้าจะตัดสินใจอย่างไรดีคะ

ป้า : (นั่งเงยบ๊ักพัก) ก็คงต้องอยู่ไปก่อนแหละ เพราะกลับบ้านทีเมารถไปอีก 2 วัน ไปมาลำบาก

หล่อ : ดีแล้วละเราอยู่เป็นเพื่อนกันไปก่อน

ฮาร์ : เออ นอนไปก่อน เดี่ยวนั่งแท็กซี่กลับบ้านแล้วเกิดเป็นอะไรขึ้นมาต้องย้อนกลับมาอีก อ้าวอีก อย่างที่ลุงว่าก็ถูกแล้วละ ที่บ้านไม่มีใครอยู่เพื่อเป็นอะไรไปตอนกลางคืน

จุ่ม : อยู่ที่ยังได้เรียกหมอ! หมอ! อย่างเมื่อคืน

ฮาร์ : ได้ยินเสียงแกร็บหันไปดูเลย

จุ่ม : เราก็ง่วงนะตั้งตีสองแล้ว ไม่รู้แกลเป็นอะไรถึงเรียก หมอ หมอ! หันไปดู อ้อ! แกลเรียกหมอให้เตียง 10 (พูดจบทหัวเราะ)

ฮาร์ : เมื่อคืนตอนได้ยินแกลร้องเรียก หมอ! หมอ! ก็ตกใจคิดว่าแกลเป็นอะไร เห็นแกลเป็นโรคหัวใจเราก็เป็นห่วงและแกลก็อาวูโสแล้วด้วย เราคิดเหมือนว่าแกลเป็นแม่ หรือเป็นหน้าเรา เราก็เป็นห่วง พอได้ยินเสียงแกลก็ตกใจ หันไปตามแกลบอกไม่ได้เป็นอะไร โน้น เที่ยงโน้น เราเลยนอนต่อ

ป้า : (ยิ้ม หน้าแดงสลับกับหัวเราะนิดหน่อย)

CO. : เมื่อคืนเพื่อน ๆ ได้ยินป้าร้องก็ตกใจนะ เป็นห่วง กลัวว่าป้าจะเป็นอะไรไป

ป้า : ไม่ได้เป็น เตียงโน้นเขาร้องเรียกหมอ แต่เขาเสียงเบา
ฉันเลยช่วยเรียกให้

CO. : ป้ารู้สึกอย่างไรบ้างที่มีเพื่อน ๆ เป็นห่วงป้า

ป้า : (ยิ้ม หน้าแดงเล็กน้อย) ดีใจค่ะ แต่เดี๋ยวเขาก็จะกลับบ้านไปหมดแล้ว ฉันต้องอยู่อีกนาน

ป้า : หมอโรคหัวใจบอกว่าคลอดแล้วให้มาผ่าตัดหัวใจ ฉันก็ว่า
เฮ้อ! ถ้าผ่าแล้วฉันเป็นอะไรไปใครจะช่วยเลี้ยงลูกให้
ฉัน หมอก็บอกว่าต้องเชื่อมือหมอ เตียวนี้เขาผ่ากันเยอะ
แยะแล้ว ไข้โรคแต่ฉันไม่เป็นอะไร ผ่าไปออกเฉย ๆ ไม่รู้
ออกอะไร แต่ผ่าแล้วออกเท่านั้นเอง เราจะได้หาย

CO. : ป้ากลัวว่าถ้าผ่าแล้วเป็นอะไรไปใครจะเลี้ยงลูก

ป้า : ไซ้! ถ้าฉันเป็นอะไรไป ลูกฉันก็ยิ่งเล็กใครจะเลี้ยง พ่อ
เขาก็ทำงาน

ฮาร์ : มีคนผ่าเอาเส้นเลือดที่ขาไปต่อที่หัวใจเขายังปลอดภัยเลย

ป้า : เคยเจอคนไปตรวจด้วยกัน เขาผ่ามา 3 เดือนแล้ว เขา
บอกเขาเจ็บหน้าอก เจ็บในหัวใจ หมอบอกกล้ามเนื้อ
หัวใจฉีกต้องผ่าฉุกเฉิน ผ่าก็ไม่มีมา ไม่มีใครมาเลย เขา
มาคนเดียว ญาติไม่รู้เลย เขาผ่าฉุกเฉิน แต่เขาก็ปลอดภัย
ดี

CO. : ได้คุยกับเขาแล้วป้ารู้สึกอย่างไรบ้าง

ป้า : ก็ยังกลัวอยู่

CO. : ตีอกแล้วว่าผ่าแล้วจะไม่ปลอดภัย

ป้า : ฮือ!

CO. : ที่สำคัญ คือ กลัวตายว่าอย่างนั้นเถอะ

ป้า : ไข่! กลัวตายว่าอย่างนั้นเถอะ เพราะเกิดมันหยุดเต้นขึ้นมาเราก็อแม่

co. : จะผ่าป้าก็กลัวนะ แต่ถ้าไม่ผ่า ป้าก็เหนื่อย ใจก็เต้นแรง

ป้า : (เงยบไปพักหนึ่ง) ก็คิดว่าคงต้องผ่าอยู่ดี แต่อาจจะรอให้ลูกโตอีกนิดก่อน แต่ช่วงนี้ก็จะมาตรวจตามนัด แต่ถึงอย่างไรก็ต้องผ่าอยู่ดี

ฮาร์ : เตี่ยวันนี้หมอเขาเก่ง ๆ นะ จากต่างประเทศยังมารักษาที่ศิริราชเลย

นิ : เตี่ยวันนี้มันก้าวหน้าไปเยอะแล้ว

ฮาร์ : ยายจากอินเดียเขายังมาผ่าที่นี่เลย

ป้า : หมอเขาว่าฟังดูมันน่ากลัวแต่เวลาทำไม่น่ากลัวหรอก เขาบอกเปลี่ยนหัวใจยังมีเลย และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมายของเราผ่านิตเตี่ยว ปิดรูเล็ก ๆ เท่านั้น

จุม : คนเราอะไรมันจะเกิดก็ต้องเกิด ถ้าป้าผ่าป้าก็อาจจะหายไม่ต้องมาเหนื่อยอยู่ แต่ถ้าป้าไม่ผ่าป้าก็เหนื่อย ทรมานอยู่อย่างนี้ และมีแต่จะเป็นมากขึ้น ๆ ถ้าเป็นมาก ๆ เตี่ยวอาจจะผ่าไม่ได้แล้วก็ได้ ป้าก็จะแย่อยู่ดี สู้ตัดสินใจผ่าไปเลยไม่ดีกว่าหรือ

co. : ป้าฟังที่พี่จุมพูดแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง

ป้า : ก็คิดว่าจะผ่านะ รอให้ตลอดแข็งแรงสักหน่อย ก็จะมาผ่า

กลุ่มครั้งที่ 5

วันที่ 19 ก.พ. 2536

18.30-21.30 น.

จุ่ม : คุณแดงไปตามฮาร์ (สมาชิกที่ยังไม่มาเข้ากลุ่ม) มาเถอะ
ให้เขามาคุยกันจะได้สบายใจดีกว่าติดอยู่คนเดียว

หล่อ : จริงด้วย ไปตามมาเถอะ

ป้า : ไม่รู้ไปนั่งร้องไห้อยู่หรือเปล่า คุณแดงไปดูเถอะ

ผู้นำกลุ่มจึงออกไปพาสมาชิกที่ไม่สบายใจเข้ามาในกลุ่ม

หล่อ : มาหัวเราะกันดีกว่า (สมาชิกกลุ่มหัวเราะ)

CO. : เพื่อน ๆ เขาเป็นห่วง ให้แดงช่วยไปตามพี่เข้ามา

ฮาร์ : (สีหน้าไม่ค่อยดี นั่งก้มหน้า ในมือถือกระดาษทิชชู เช็ด
น้ำตา เช็ดน้ำมูกไปเรื่อย ๆ)

หล่อ : ป้า จัดการให้หัวเราะเร็ว (สมาชิกทั้งกลุ่มหัวเราะ)

CO. : มันไม่สบายใจนะ

ฮาร์ : (ยังคงนั่งก้มหน้า สูดหายใจ ฮืด! ฮืด!)

ป้า : ไม่ต้องไปคิดอะไรมาก เขารักเรานั้นแหละเขาถึงได้หึง

CO. : พี่ไม่สบายใจนะ เล่าให้พวกเราฟังสักนิดดีไหม เผื่อว่า
พวกเราช่วยอะไรพี่ได้บ้าง

ฮาร์ : (ส่ายหน้า และก้มหน้าเช็ดน้ำมูกต่อ)

จุ่ม : อะไร ๆ ก็ไม่หัวเราะทั้งนั้นวันนี้มันั่งใกล้ ๆ พี่มานั่งมา
(สมาชิกอื่นหัวเราะอีก)

หล่อ : (หัวเราะ) มาใกล้ ๆ พี่มา

ฮาร์ : (ส่ายหน้า)

ป้า : แพนหึงนี้แสดงว่าเขารักเรามากไปหน่อย แก (สามีของ

ฮาร์) อาจจะคิดมากกว่าแกอายุมากแล้ว แต่จริง ๆ แล้ว

ไม่มีใครเทียบแกได้หรอก

จุ่ม : เราต้องภูมิใจนะที่เราสวย เรามีค่า สามีถึงหึงนะ

สมาชิกทั้งกลุ่มเงียบไปประมาณ 5-10 วินาที

ฮาร์ : เตี้ยวกลับไปบ้านก็ต้องมีเรื่องอีก (พูดด้วยน้ำเสียงที่เบา
มาก เหมือนคนรำพึง)

CO. : พืดงกุ่มใจนะ

ฮาร์ : ฮือ! (นั่งก้มหน้า พยักหน้าเล็กน้อย)

ป้า : โอ๊ย! พูดไปอย่างนั้นแหละ เตี้ยวก็ต้องมา เจื่อชี่

หล่อ : เตี้ยวก็ต้องมา แหม! แกเอาใจพี่จะตาย

ฮาร์ : แกบอกว่าจะไม่มาเยี่ยม ไม่มารับ ปล่อยให้ตายอยู่โรง
พยาบาล (พูดด้วยน้ำเสียงที่เบามาก) ถ้าจะให้ตายทำไม
ไม่ปล่อยให้ตายที่บ้าน เตี้ยวก็หัวใจวายตายไปเอง มาพูด
ให้เราเสียใจหมดกำลังใจ อธิบายเท่าไรก็ไม่ฟัง เหตุผล
เราไม่ได้มีอะไรกับไอ้หนุ่มคนนั้นจริง ๆ เบื่อ ๆ ๆ เบื่อ
เหลือเกิน

จุ่ม : พูดอย่างนี้เตี้ยวเขาก็คิดว่าเรามีอะไรกับเด็กคนนั้นจริง ๆ

ฮาร์ : ไม่ใช่ แก(สามี)ไม่เข้าใจนะ พูดอย่างไรแกก็ไม่เข้าใจ

CO. : พี่รู้สึกว่ หมดปัญญาจะพูด

ฮาร์ : ไข่! หมดปัญญาพูด หมดปัญญาจะแก้แล้ว

ตัง : รำคาญนะพูดกับคนไม่เข้าใจ

ฮาร์ : พูดกับคนไม่มีเหตุผล เขาไม่ฟังหรอก เขาจะพูดของเขา
คนเดียว พอเราเถียงก็กลายเป็นเรา เข้าข้างไอ้เด็กคน
นั้น เราเลยไม่พูดอะไรเลยดีกว่า

CO. : เหมือนน้ำท่วมปาก

ฮาร์ : ไข่! มันเหมือนน้ำท่วมปากพูดไปก็กลายเป็นว่าเราปกป้อง
มัน ไอ้เราจะไปบอกเขาได้ไงว่า ไอ้พี่สแองย้ายห้องไป
เพื่อความสบายใจของฉัน

จุ่ม : ที่จริงการติงชาก็ดี ความรู้สึกดี ไม่น่าเป็นอย่างนี้

ฮาร์ : ด้วยความที่ถึง หิงสุดขีด ไม่มีเหตุผลเลยคำว่าเราสารพัด
 ยิ่งเราอยู่ในสภาพที่อันตรายอย่างนี้ จะตายเมื่อไรก็ไม่รู้
 คิดว่าเราตายได้ไหม

จุ่ม : โอ้ ๆ ๆ

CO. : พี่รู้สึกเหมือนถูกทำร้าย

ฮาร์ : (เงิบ)

CO. : พี่ยังเสียใจใหญ่เลย รู้สึกว่าเขาทำร้ายความรู้สึกพี่

ฮาร์ : อือ! ใช่ เขาทำร้ายความรู้สึกเรา

ป้า : เขากำลังโมโห เดียวเขาก็ตามมาจ้อ

CO. : เขาพูดแรงไปหน่อยนะ

ฮาร์ : เขาพูดแรงไปหน่อย

ติง : เขาพูดแรงไปหน่อย ทำร้ายจิตใจกัน

ฮาร์ : ถ้าจะให้ตายทำไมไม่ปล่อยให้ตายที่บ้าน เดียวหัวใจวาย
 ตายไปเอง เขาบอกอย่าคิดนะว่าลูกเขาจะเอา ถึงรักแต่
 ไหนจะทิ้งก็ทิ้งได้

ติง : อย่างนี้เหมือนกับว่า เวลาเกิดเรื่องขึ้นมาก็โยนความผิดให้
 กับเรา

ฮาร์ : อือ! ใช่

ติง : ไม่รับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น

ฮาร์ : อือ! กลายเป็นเราไม่ตีก

ติง : ข้าทั้งซนทั้งรื่องเลย

หล่อ : อย่างนี้พี่ตัดปัญหาคุยกับเขาไปเลยไม่ดีกว่าหรือ เช่น ให้
 เขาย้ายแฟลตไปอะไรอย่างนี้

ฮาร์ : ถ้าเราทำอะไรตอนนี้ แพนยังคิดว่าเป็นเรื่องจริง จะยังมี
 ปัญหาใหญ่

หลอ : เรื่องมันยืดเยื้อ

ฮาร์ : เป็นมานานแล้ว

CO. : จนบางทีตัวเองก็เบื่อเหลือเกิน

ฮาร์ : เบื่อ เบื่อ เบื่อ เบื่อจริง ๆ เค้าไม่คิดบ้างว่าเรามาอยู่กับเขาอะ ทั้งพ่อ ทั้งแม่มา แล้วมาอยู่กับเขาเนี่ย ไม่ยิ่งกว่าอะไรอีกเหรอ แล้วเราก็กู้ในสภาพที่ไม่รู้จะตายเมื่อไร แล้วดูซิ! เราเสี่ยงชีวิตเพื่อใคร เพื่อลูกของเรา คุณก็รู้เนี่ย คนท้องเขาไม่อยากจะกระเทือนใจ ไม่อยากให้ร้องไห้ ร้องไห้ ตราราก่อนทะเลาะกัน เรื่องพาลูกลงไปซื้อขนม ลูกน้องเขามาไม่เจอเรา เขาเลยหาว่าเราทิ้งลูกคนโต พอเราแข็งแรงให้ฟัง เขาก็ไม่ฟัง ต่ำใหญ่ พอเราเจ็บ ก็หาว่าอย่ามารับอีก

ติง : อือ! เหมือนกันเลย (ท่าทางถูกใจมาก)

ฮาร์ : บอกเขาว่าจะให้พูดอะไรล่ะในเมื่อพูดแล้วก็ไม่ฟัง เขาตบเราเลย ตบกระเด็นไปนั่งตรงบันไดเลย กันกระแทกดีว่าไม่แท้ง ตอนนั้นท้อง 5 เดือน ดีลูกไม่เป็นอะไร ฉันเดินรู้เข้าไปหาเลยว่า เอาสิ อยากรู้ให้เราตายก็เอาเลย นี่ก็ลูกของคุณ เอาสิ

CO. : พี้ก็เสียใจนะ เจ็บใจนะ

ฮาร์ : เจ็บใจ เจ็บใจมาก เขาไม่เคยทำแล้วมาทำกับเราอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่เราท้องอยู่ เราอยู่ในสภาพอย่างนี้ แค้นที่สุดก็ตรงที่เราท้องอยู่ สู้อะไรเขาไม่ได้ ตอนนั้นถ้ามีปืน หรือมีมีดเราต้องติดคุกแน่ ๆ ตอนนั้นโกรธ สั่นไปทั้งตัว ที่แค้นคือ แค้นที่มาทำตอนเราท้อง

ป้า : ไปไหนก็ไม่ได้แล้วจะทำไงกัน ไปไหนมาไหนก็ไม่ได้

ฮาร์ : ลงไปซื้อกับข้าวยังไม่ได้เลยป้า

ป้า : แล้วใครซื้อให้กิน

ฮาร์ : ลูกน้องส่งมาจากวงเวียนใหญ่ แล้วก็ทำกินอยู่แต่ในบ้าน
ไปไหนไม่ได้ เขาต้องโทรมาเช็ดตลอดเวลารว่าอยู่ริเปล่า
นี่บอกเขาว่าพุงนี้ไม่ต้องให้ใครเอาอะไรมาให้หะ ฉันทกิน
ไม่ลง ตันตันใจไปหมด อิ่มแล้ว แล้วไม่ต้องมาหรรอก พอ
ตอนแก่จะเดินลงไปนะ แกบอก "พุงนี้จะให้มาที่โง่งล่ะ"
(สมาชิกอื่นหัวเราะ)

ป้า : แกโมโห

จุ่ม : ฮาร์ก็เริ่มใจอ่อนกับสามีนิด ๆ แล้ว

ฮาร์ : เราน่ะอยู่เพื่อลูก

จุ่ม : พวกนี้จิตใจเขาแรงเพราะว่าเขาเป็นคนเจ้าชู้ใจ เจอ
ใครก็จุ่มได้ เลยติดกลับกันว่าเราจะเจ้าชู้เหมือนกัน

ฮาร์ : คนไม่มีเหตุผลพูดยาก

ตัง : ทำอะไรก็ได้ตายแน่ ๆ เลย

CO. : เหมือนว่าต้องอยู่ในกรอบที่เขาวางไว้ให้เดิน

ฮาร์ : ไข่! ทำอะไรก็ได้ ไม่มีเหตุผล บางครั้งเราก็ภูมิใจนะ
ว่าเขารักเรามาก แต่บางครั้งก็เบื่อ

ฮาร์ : นี่แหละคือปัญหาที่เราเตรียมลงไปเลย คิดไม่ออกไม่รู้จะ
ไปทางไหน ทำให้กินอะไรไม่ได้ กินได้แต่น้ำ หิวก็กินน้ำ
แล้วก็อึดแน่น บวมไปหมดเลย จนขีดไปเลย คิดฟุ้งซ่านไป
เรื่องอื่นเลย แก่ปัญหาไม่ถูกจนไปหมดเลย บางทีต้องค่อย
ค่อยคิด นั่งสงบสติอารมณ์ เพราะว่าปัญหาเราไม่มีใครแก้
ได้ เราต้องแก้เอง นี่เต้าอาจจะคิดได้ก็ไม่รู้ถึงเดินขึ้น

มาอีกที ไม่จำเป็นเราก็ไม่ยากร้องให้ให้เขาเห็น แต่นี่
มันเข้าสู่ขีดแล้ว (เสียงเบาลง)

จุ่ม : มันกินอย่างไรก็กินไม่ลงนะ มันเดรียต มันตื้อ กลืนไม่ลง

หล่อ : นี้อุตุน้ำดูเลยนะเนี่ย นี่ถ้าเป็นผู้จะต่อสู้ได้ขนาดนี้รีเปล่า
ก็ไม่รู้ สงสัยตายไปเลยมากกว่า

CO. : พี่รู้สึกอย่างไรตอนที่เขากลับขึ้นมาและบอกว่า "พู่นี่จะ
ให้มาก็ไม่ง"

ฮาร์ : เขาอาจจะคิดได้แล้วก็ได้ถึง เดินกลับขึ้นมาอีก

ป้า : เขาไม่โหดร้ายแต่เดี๋ยวก็หาย ไม่มีอะไรหรอก

นิ : พี่ฮาร์เก่งนะ แก้ปัญหาหนัก ๆ ด้วยตัวเองมาตลอด เก่ง
จริง ๆ

ป้า : เก่งจริง ๆ นะเนี่ย

หล่อ : อดทนน่าดูนะ ต่อสู้จริง ๆ นี่ถ้าเป็นผู้ สงสัยตายไปเลย
มากกว่า

CO. : ที่พี่เล่าให้ฟังทำให้เห็นว่าชีวิตที่ผ่านเรื่องต่าง ๆ มามาก
เห็นใจพี่นะ อยากให้กำลังใจพี่ (เอื้อมมือไปจับมือสมาชิก
ไว้) ชีวิตที่ผ่านเรื่องราวมากมาย เรื่องที่หนักกว่านี้ยังผ่าน
มาได้ด้วยตัวพี่เอง อยากให้พี่ใจเย็น ๆ นะ มันต้องมีทาง
แก้ไขสิ เรื่องหนัก ๆ กว่านี้ยังผ่านมาได้เลย เรื่องราว
ตอนนี้พี่ก็ต้องผ่านไปได้นะ

ฮาร์ : (ยิ้ม เกยหน้า ยึดตัว) นั่นสิ! ต้องแก้ไขได้สิ ต้องค่อย ๆ
ตั้งสติ สงบสติอารมณ์ ๆ แล้วค่อยคิดแก้ทีละเปาะ ๆ
ค่อย ๆ คิดทีละเรื่อง ไม่อย่างนั้นปวดหัวตาย

หล่อ : ใจ! เรื่องหนัก ๆ กว่านี้ยังแก้ได้เลย พี่ต้องทำได้สิ

ฮาร์ : ใจ! ต้องทำให้ได้ ต้องผ่านไปได้สิ

กลุ่มครั้งที่ 6

วันที่ 20 ก.พ. 2536

18.30-20.30 น.

CO. : แอนกล้า เจ็บ

แอน : ไซ้! กล้า เจ็บ กล้าตอนตลอด ตอนเย็บผีเย็บ พี่ข้างบ้าน
เล่าให้ฟังว่าต้องกรีดผีเย็บและเย็บ เจ็บมาก เขามา
เล่าให้ฟังบ่อย ๆ

หล่อ : ไซ้! ฟังเขาเล่าแล้ว เราก็อึ้ง ออย่างพี่จุ่มนะ เล่าว่า
ผ่าครั้งที่ 2 ต้องเลาะแผลเก่า เจ็บกว่าครั้งแรกอีกนะ
ไอ้เราจะผ่าครั้งที่ 2 เราก็อึ้ง!

แอน : เขาบอกเวลาเย็บนะ เจ็บน่าดู เขาตลอดเมื่อ 8 ปี
ที่แล้ว

นี : ตั้งแต่ 8 ปีที่แล้ว ไม่ทันสมัยแล้ว

ป้า : ต้องบอกเขาว่ายุคนี้ยุคไฮเทคแล้วนะ

จุ่ม : (ตบมือ) นั่นแน่ ป้าเขากันสมัยยุคไฮเทคชะด้วย
(สมาชิกอื่นหัวเราะ)

CO. : พอยิ่งใกล้ตลอด เราก็อึ้งกลัวนะ กล้า เจ็บ แอนว่ากล้า
ตอนเย็บห้องตลอด และตอนเย็บผีเย็บ พี่หล่อก็กล้า เจ็บ
ตอนผ่าตัด พี่ ๆ คนอื่น ๆ ละ มีใครรู้สึกอย่างแอนกับ
พี่หล่อบ้าง

ป้า : ป้าก็กลัวว่า ผ่าแล้วเขาจะปล่อยให้ปวดอยู่อย่างนั้น

จุ่ม : เขาไม่ปล่อยให้ป้าโอดครวญอยู่หรอก ถ้าป้าปวดก็บอก
พยาบาลเขาได้ หนูเคยเห็นนะ ตอนตี 2 ตี 3
คนไข้ที่ผ่านี้แหละ เขาร้องคร่ำครวญปวดแผล พยาบาลก็
เดินมาเลย ฉีดยาเลย

ป้า : ป้าก็อยากให้เขาฉีดยา ไม่อยากให้รอนปวด

แอน : เข้าไปห้องตลอดข้างล่าง แต่ปิดตาก็กลัวแล้ว ไม่รู้
หมอบทำอะไรบ้าง พอมาถึงก็ตรวจภายใน ไอ้ไซ้! เจ็บ

จำแม่นเลย เจ็บ

CO. : ดูเหมือนว่าพอเราจะคลอดนี่ เราจะต้องเจอกับความ
เจ็บปวดนะ คลอดเองก็เจ็บ ตั้งแต่เจ็บท้อง เจ็บแผล
ฝีเย็บ จะผ่าออกก็ เจ็บแผลผ่าตัดอีก

จุ่ม : ของพ่อก็มีมันอยู่ที่กำลังใจ ความเจ็บปวดตลอดลูกธรรมชาติ
หรือผ่าก็เจ็บเหมือนกันหมด มีใครไม่เจ็บบ้าง

หล่อ : ไม่ว่าจะคลอดหรือจะผ่าก็เจ็บหมด

ป้า : เตี่ยนั่นนะ เห็นไหม คลอดเอง ตูซี่! เดินยังกับคน
ผ่าออก

จุ่ม : เดินไม่ออกเลย

อ้วน : มาถึงตอนนี้อย่างไรก็เลี้ยงไม่ได้แล้ว จะคลอดจะผ่าก็
เจ็บเหมือนกัน มีวิธีเดียวคือ ต้องสู้ สู้ตายค่ะ เป็นไง-
เป็นกัน แม่เราเขายังคลอดได้เลย ถ้าเลือกได้หนู
อยากคลอดธรรมชาติ จะได้รับรู้ว่าแม่เราปวดแค่ไหน

CO. : ค่ะ ถึงตอนคลอด เราก็ดึงหลักเลี้ยงความเจ็บปวดไม่ได้
ก็มีวิธีเดียว คือต้องเผชิญกับมัน อย่างที่อ้วนว่า คนที่มี
ความพร้อมและมีกำลังใจดี อาจจะมีความเจ็บปวด
น้อยกว่า

หล่อ : แปลกนะท้องตั้ง 5 เดือน ยังไม่รู้ตัว

จุ่ม : มันไม่มีอาการอะไรเลย นมก็ไม่คัด พออยากกินอะไร
เราก็ติดว่าเราอ้วนขึ้น ตะกละ แต่ไม่มีอาการคลื่นไส้
พอลูกตอดเราก็ติดว่า หน้าท้องกระตุกเหมือนหนังตาก็
กระตุก มาเอะใจอีกที ท้องย้วยแล้ว ห้อยลงมา
ติดว่าไขมัน แพนกว่าห้อย เลยไปซื้อน้ำยามาเช็ด

น้ำยาเปลี่ยนภายใน 10 นาทีเอง ก็ชักไม่แน่ใจ

ไปห้องแลปเลย ปรากฏห้อง

CO. : ตอนรู้ว่าห้อง ตอนนั้นรู้สึกอย่างไร

จุ่ม : ทั้งตกใจเสียใจ ทำไมเรามันเป็นอย่างนั้นะ ก็เลย

จะรีบมาตรวจ กะว่าถ้ายังอ่อนอยู่จะเอาออก พอมา

ถึงอุตราชาวันต์ 22 สัปดาห์แล้ว ไม่ไหวแล้ว แต่

ตอนนี้เรายังไม่หลุดสุดจากปากเรา เพียงแต่คิดในใจ

เพราะไอ้ตัวเล็กก็ยังอย่างนี้ ยังจะท้องอีก ก็คิดว่า

จะเอาออกแน่นอน เราไม่คิดว่าจะเกิน 3 เดือน

แต่พอมารตรวจห้าเดือนครึ่ง เรานี้หน้าซีดใจเสียเลย

แม่ถามเป็นอะไร กินก็ไม่กิน พอกลับมาหาลูก ลูกก็

ไม่สบาย ไอเป็นเลือด ไอ้โห! เวลานั้นมันเหมือน

มีรกอะไรมาอยู่ใกล้ตัว ไม่รู้จะหันหน้าหาใครเลย

ก็มาศิริราช ปรึกษาคุณประดอง เจออาจารย์ก็

อุตราชาวันต์เลย ปรากฏลูก 5 เดือนแล้ว ก็ถาม

อาจารย์ว่า เจาะน้ำคร่ำให้หนูหน่อยได้ไหม แก่ก็บอก

ว่าเจาะไม่ได้แล้ว เด็กตัวใหญ่ เราก็เลยไม่พูดอะไรต่อ

วันรุ่งขึ้นก็มาเจาะเลือด กลับไปก็คิด ดิต ๆ คิดว่า

จะเป็นไงต่อไปหนอ เรามาคิดว่ามันเสี่ยงนะ มัน

เสี่ยงหลายอย่าง คิดจนไม่รู้จะคิดยังไงแล้ว จนคิดว่า

เอาเถอะ มันจะเป็นไงก็ช่างมัน มันจะมีเวรมีกรรม

ก็ช่างมัน มันเป็นไงเราก็ต้องเสี่ยง เคยพูดกับตัวเล็ก

ว่า เอาเถอะถึงแม่จะมีลูกอีกคน แม่ก็จะรักหนูเหมือน

เก่า แม้จะไม่ได้หลับได้นอนก็ตาม

ป้า : ใจเย็น ๆ น้า มันอาจจะไม่เหมือนกันก็ได้ สวดมนต์ก็
ขอให้พระคุ้มครอง

นี : แล้วไง ฉิตยาคุมถึงท้องได้

จุ่ม : หมอเชื่อว่าเราอาจจะท้องก่อนแล้วก็ได้ แต่เราไม่รู้ตัว
เลย เราก็เสี่ยงหลายอย่าง ไหนจะฉิตยาคุม
ไหนจะอุ้มลูกตัวเล็กให้เขาเอกซ์เรย์ แต่เราก็ใส่เสื่อนะ
แล้วยังมาเป็นเบาหวานอีก

CO. : พี่จุ่มนึกถึงเวลาที่ผ่านมาแล้ว ก็ใจคอไม่ค่อยดีนะ ที่พี่จุ่ม
ฉิตยาคุมด้วย เป็นเบาหวานด้วย แล้วยังจะอุ้มลูกเอกซ์
เรย์อีก

จุ่ม : ค่ะ ใจคอไม่ดี ติดมากเลยล่ะ คิดจนความติดเหล่านี้นั้น
อยู่ในสมอง ก็เลยพยายามลืมมัน ให้มันผ่านไปเลย ตอนนี
มานึกถึงเวลาที่ผ่านมาก็ไม่มีประโยชน์แล้ว ดงปล่อย
ให้มันผ่านไป คิดซะว่าอะไรมันจะเกิดก็ต้องเกิด เราก็
ต้องรับสภาพ คิดซะว่า ถ้าลูกดีเราก็รัก ลูกไม่ดีเราก็รัก
เราจะเอาลูกไปทิ้งไว้ตรงไหน ทิ้งไม่ได้หรอก พอคิด
อย่างนี้ก็สบายใจหน่อย ตอนนีกังวลแต่ว่า ลูกอยู่กับพ่อ
จะเป็นไบบ้างหนอ จะร้องไห้มากไหมหนอ

CO. : แล้วตอนนี้ลูกเขาอยู่กับพ่อได้ดีไหม

จุ่ม : ค่ะ เขาบอกไม่ค่อยร้องแล้ว วันนี้ลูกมาเต้าก็เล่นดีนะ
ตอนมาที่แรก แกมมองจำไม่ได้นะ พอสัปดาห์จำได้
เขาก็หัวเราะ ยิ่งเห็นเขาไร้เตียงสา เราก็ยิ่งคิดถึง
ถ้าเขาโตหน่อยเราคงไม่คิดถึงนะ เราดูหน้าเต้าคิดว่า
มันคงไม่เป็นอย่างที่พูดก็ได้เนะ อยู่กับเราไปเถอะ ถึง
จะซ้าหน่อยก็ช่างเถอะ (สีหน้าไม่ค่อยดี)

CO. : พอดีมีคน (เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล) เขาพูดว่า ลูกจะ
อายุสั้นและพัฒนาการช้า พี่จุ่มเลยไม่สบายใจ

จุ่ม : ค่ะ (สีหน้าไม่ดี)

CO. : ถึงลูกจะดีหรือไม่นะ พออยู่กับเรา เราก็ผูกพันนะ
พอมีคนพูดว่าลูกจะอายุสั้นเราก็ใจหาย ใจแป้ว ใจคอมัน
ไม่ดีเลย

จุ่ม : (ก้มหน้า ตาแดงจะร้องไห้ สุดยาดม)

ป้า : ไอ้ที่เขาเป็นอย่างนี้ อยู่กันจนโตมีเยอะแยะ เห็นที่
เขาออกโทรทัศน์ไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ด้วยจ๋ายังอยู่จนโต

หล่อ : นั่นนะซี เห็นออกเยอะไป ก็อยู่กันจนโต

จุ่ม : อยากให้เขาอยู่กับเราให้เป็นไส้เป็นพวย โตขึ้นเขาจะ
เกเรก้างเถอะ ก็เป็นห่วงเขานะ เคยพูดนะว่าถ้า
เราตาย พ่อแม่ตายลูกตายด้วยเราก็หมดห่วง แต่ถ้า
เรากับแฟนตาย เหลือลูก ถ้าย่าเขาไม่เอา ญาติ
ทางเราไม่เอา ก็มีปัญหาก็ยังบอกกับแฟนแล้วว่า
มีโครงการจะปลูกบ้านใกล้ ๆ บ้านแม่ เพื่อมีอะไรให้แม่
และน้องชายดู เพื่อถ้าเราตาย ให้แฟนมีเมียใหม่ได้
แต่ไปนอกบ้าน ไม่ให้แม่เลี้ยงอยู่ในบ้าน เพราะเดี๋ยว
ทำร้ายลูกเรา

CO. : พี่จุ่มคงเป็นห่วงลูกนะ

จุ่ม : เป็นห่วงมากเลย

กลุ่มครั้งที่ 7

วันที่ 21 ก.พ. 2536

18.30-20.30 น.

จุ่ม : ตอนลูกคนแรกออกมา หน้าซีด ตัวซีดขาว ซีดมาก ๆ เลย เหมือนกับศพ (สีหน้าไม่ค่อยดี น้ำเสียงสั้น) ปกติเด็กเขา ออกมาจะตัวแดงหรือเปล่า

หล่อ : (พยักหน้า) แดง ของพี่ออกมาตัวแดงแจ๋เลย

จุ่ม : ที่นี้พอตอนฟังท้อง ใจคอไม่ค่อยดีเลย พอเขาหาไม่เจอ เราก็ชักใจเสียแล้ว

CO. : พี่กลัวจะเป็นอย่างท้องที่แล้ว

จุ่ม : ใช่! เพราะท้องที่แล้ว พยาบาลหาไม่เจอ พอเอาเครื่อง มาฟัง หัวใจเด็กเต้น 70 ครั้งต่อนาที เราก็รู้สึกแล้วว่า อันตรายมาถึงเราแล้ว แต่คุณพยาบาลเขาก็ดีนะปลอมใจดี เขาก็รีบโทรตามหมอ แล้วรีบเอาลงห้องคลอดเลย ก็ไม่นานนะ

นี่ : แล้วถ้ากลับบ้าน เราไม่มีอะไรฟัง จะทำไง

CO. : ก็สังเกตลูกดิ้นเอาเอง ถ้าดิ้นดีก็ไม่ใช่ไร แต่ถ้าลูกดิ้น น้อยลงหรือไม่ดิ้นก็ต้องรีบมาโรงพยาบาล

จุ่ม : คนเรารู้มากเกินไปก็ไม่ดีนะ ดิดมาก

CO. : พี่จุ่มดิดมากจนไม่สบายใจ

จุ่ม : ใช่! ไม่สบายใจเพราะท้องที่แล้วเราเคยเจออย่างนั้นมาแล้ว ก็เลยกลัว

ป้า : ท้องนี้สงสัยจะดีแล้วละ

จุ่ม : เราก็พยายามนะ เราก็ภาวนาอย่าให้ไรชดร้ายอย่างท้องที่แล้ว

นี่ : มันคงไม่ไรชดร้ายกับเราตลอดหรอกนะ

จุ่ม : ฮือ! เราก็นึกแต่สิ่งดี ๆ เราไม่ได้ทำอะไรที่เลวร้าย คงจะไม่ไรชดร้ายนะ

หล่อ : มันคงไม่ซ้ำสองหรอกนะ

จุ่ม : แต่ถึงใจ ลูกคนโตจะเป็นอย่างไร ก็เหมือนแก้วตาดวงใจของเรา ใครเอาเงินแสนมาแลกก็ไม่ยอมนะ เหมือนเป็นสิ่งมีค่าสำหรับเรา เป็นสิ่งมีค่าที่เรารอดอย

ป้า : ถ้าเราโชคดีก็ตั้นะ จะได้เป็นเพื่อนกัน

จุ่ม : ค่ะ ถ้าโชคดีก็จะได้เป็นเพื่อนกัน แต่ถ้าโชดไม่ดีเป็นอย่างคนโต เราก็ต้องเลี้ยง เขาเป็นลูกของเราแล้วนี่ จะเอาไปทิ้งไปขว้างได้อย่างไรกัน พูดถึงคำว่าลูก ถึงอย่างไร เขาก็เป็นลูกเรา เราก็รักแม้ว่าเขาจะไม่ครบ 32 ก็ตาม

หล่อ : ขนาดเด็กปกติยังเลี้ยงยากนะ นี่ของพี่จุ่ม ไม่ได้ว่านะ ยิ่งลำบาก ทรมานเป็น 2 เท่าเลย

จุ่ม : จะว่าเลี้ยงยากก็ไม่ยากนะ แต่เวลากินนมกินลำบากหน่อย ตอนแรกกินทีครึ่งชั่วโมง ตอนหลัง 20 นาทีได้ 3 ออนซ์ จะเลี้ยงยากก็ตอนตัวร้อนกับตอนไม่สบาย

CO. : พี่หล่อเขาก็เห็นใจพี่จุ่มนะ ขนาดเด็กธรรมดาเลี้ยงซะลำบากซะบอม นี่เขาต้องการการดูแลพิเศษ ต้องการความเอาใจใส่เป็นพิเศษ

จุ่ม : ค่ะ ไม่ให้ดลตาตสายตาตั้งแต่เล็กเลย ไปไหนหน้อยก็ไม่ได้ แต่ยังชื่นใจนะว่าเขายังจำแม่ได้ สมองเขารับรู้ว่าเราคือแม่ เพราะก็เป็นความหวังของเรานะ ที่อยากให้เขารู้ว่าเราเป็นแม่

CO. : ก็ยังชื่นใจนะ

จุ่ม : ค่ะ พอเขาจำเราได้ที่เราก็ชื่นใจ ตอน 5 เดือนแหละ เขาถึงเริ่มยิ้ม และรับรู้ว่าเราเป็นแม่ เราก็ค่อย ๆ หัด

ให้เขาหัวเราะ

CO. : พอลูกเริ่มยิ้มและรับรู้ว่าเป็นแม่ เราก็ภูมิใจนะ

จุ่ม : ด๊ะ ภูมิใจมากเลย แต่หมอ เขาก็บอกตั้งแต่แรกแล้วว่า เธอต้องเลี้ยงลูกลำบากหน่อยนะ พัฒนาการจะช้าหน่อย พอดตอนอายุ 2 เดือน เขาก็มีเกร็ง ๆ ส่งไปตรวจคลื่นสมอง เขาบอกมีสมองบางส่วนมันตาย แต่มานึกอีกที่เขา ก็ยังดีกว่าคนอื่น บางคนพ่อ-แม่ยังสาวแต่ลูกเป็นอย่างไร ก็มี ขวบกว่าแล้วตัวนิดเดียว ยังต้องใส่สายให้อาหารอยู่เลย ของเขาขวบครึ่งแล้วยังคว้าไม่ได้ นึกถึงแล้วลูกเราก็ยังดีกว่าเขาเยอะ ยังกินได้ไม่ต้องใส่สาย ยังพูดว่าตัวเองบ้าง คิดแล้วว่าเราก็กังดีกว่าเขา เขาท้อแท้กว่าเราอีก

CO. : บางทีพี่เองก็รู้สึกท้อแท้ใจ

จุ่ม : ใช่! บางทีก็ท้อเหมือนกัน ยิ่งตอนลูกไม่สบายไม่มีใครช่วยเลย แฟนก็ทำงาน เหลือเราคนเดียว เราก็กังต้องตัดสินใจ อุ้มลูกขึ้นสามล้อไปเดี๋ยวนั้น เขาก็ให้นอนโรงพยาบาลทันทีเลย บางทีมานึก ๆ ก็ท้อเหมือนกัน แต่พอมาเห็นคนที่ว่า ลูกเขาขวบครึ่งแล้วยังต้องให้อาหารทางสายยาง ยังคว้าไม่ได้ ตัวผอมเล็กนิดเดียว เล็กกว่าลูกเราอีก ทำให้เรารู้สึกมีกำลังใจขึ้น เพราะคนอื่นที่หนักกว่าเราก็กังยังมี ไม่ใช่มีแต่เราคนเดียว

ป้า : จุ่มนี่เขาเก่งจริง ๆ นะ มุมนานะ รักลูกมากพยายามช่วยให้ลูกพัฒนา

น้า : ดงพัฒนานะ แต่ช้าหน่อย

หล่อ : พี่จุ่มเขาเก่งจริง ๆ ต้องยกนิ้วให้เลย

จุ่ม : (ยิ้ม) อีอ!

CO. : พี่จุ่มเขาทุ่มเทเวลามากนะ

ป้า : ต๊ะ นึกถึงนะว่าถ้าลูกเราเป็นอย่างนี้ เราจะมีเวลาทำให้ขนาดนี้หรือเปล่าก็ไม่รู้

จุ่ม : ก็ตั้งแต่มีลูก ก็ออกจากงานมาเลี้ยงลูกอย่างเดียว ตอนนั้นก็ให้แฟนทำคนเดียว

CO. : ซีนชมพี่จุ่มนะ พี่จุ่มเสียสละตัวเองเยอะเลยนะคะเพื่อลูกนะ

จุ่ม : (ยิ้ม)

หล่อ : เก่งมากนะเนี่ย เป็นพี่ พี่คงให้คนอื่นเลี้ยง

จุ่ม : ไตร ๆ เลี้ยงก็ไม่เหมือนเรา สู้เราเลี้ยงเองจะดีกว่า

ป้า : ไอ้ที่คนอื่นว่า คนอื่นเปรียบเทียบลูกของจุ่มกับลูกของน้องสาว จุ่มเต๋าดงน้อยใจ แต่เราอย่าไปติดมากเลย เขาอาจไม่ได้พูดว่าใส่เราหรอกนะ

จุ่ม : มันเป็นที่ว่า กระทบกระเทือนจิตใจเรา เราไม่ได้จิตใจเด็ก แต่ผู้ใหญ่ทำให้เราคิดมาก หรือบางคนมารยาทหaram มากเลย ยกตัวอย่างไปซื้อแกงเขา เขาถามว่าลูกกี่เดือนแล้วล่ะ ก็บอก 8 เดือน เขาบอกอู๊ย! หนูไปอุ้มลูกเรามาซี ลูกเรา 8 เดือนเหมือนกัน ดุซึ! ใหญ่กว่านี้เท่าหนึ่งเลย เราอุ้มลูกเดินออกเลย นึกในใจอยากจะว่าเขาว่า ถ้าคนเราเลือกเกิดได้ ทำไมเขาไม่เลือกเกิดมารวยล่ะ

หล่อ : เขาไม่รู้ว่าลูกพี่จุ่มเป็นอย่างนั้น ถ้าเขารู้เขาดงไม่พูดมั้ง เขาอาจสงสัยทำไมตัวใหญ่ตัวเล็ก เขาอาจไม่รู้

จุ่ม : แต่เราไม่ใช่คนดุ้นเดียวกัน ถ้าเขามีมนุษยธรรมในใจ เขาน่าพูดอย่างนั้นนะ เพราะถ้าลูกเราเลือกได้ เขาคงอยากเลือกเกิดมาอ้วน โมโหมากเลย

หล่ : เขาอาจไม่รู้ แต่ถ้าเขารู้แล้วพูดอย่างนี้ ก็ไม่ดี

จุ่ม : ไม่ชอบเลยคำพูดอย่างนี้ ไม่อยากได้ยินเข้าหู (เน้นเสียง)

CO. : ฟังแล้วแค้นใจ

จุ่ม : ไม่ชอบเลย ทำไมต้องอ้วกมาเปรียบเทียบกัน

นี่ : อาจเป็นอย่างที่พี่หล่ว่าก็ได้นะ เขาอาจไม่รู้ หรือเขารู้แต่พูด

หล่ : ถ้ารู้แล้วพูดนี้ซิ ต้องเอาให้เจ็บ พี่จุ่มคือถ้าลูกเราเป็นอย่างนี้ ทุกคนต้องน้อยใจอยู่แล้ว บางทีเขาอาจไม่ตั้งใจ

จุ่ม : เออ! เขาอาจไม่ตั้งใจ แต่ถ้าลูกเราเล็กแกรน เราต้องคิดถึง คำว่า "อ้วกเรามาเทียบซิ" นี่แหละ (เน้นเสียง) ทำไมต้องขนาดนั้น

CO. : พอเราได้ยินคำพูดแบบนี้ เราก็มโห

จุ่ม : ไข่! มโห ก็ดูซิอย่างแม่ของเด็กที่เราไปเจอที่คลินิกคนนั้นนะ ลูกเขาต้องใส่สายให้อาหารทางจมูก คนก็ชอบถามเป็นอะไร ทำไมเป็นแบบนี้ กินไม่ได้หรอก เขาเป็นโรคอะไรทำไมเป็นแบบนี้ แม่เขาก็อาย ไม่อยากให้ใครถามเขารำคาญมาก เวลามาดูเลขถอดสายยางออก คิดดูถอดสายออก แล้วค่อยพามาหาหมอ มาจากนครปฐมนะ ตั้ง 3-4 ชั่วโมง ลูกไม่ได้อาหารเลย พอกลับไปบ้านค่อยใส่สายใหม่ ลูกก็เจ็บ ดูซิ! คำพูดคนทำให้เขาลำบาก

CO. : สำหรับลูกของพี่จุ่ม พี่จุ่มอายคนอื่นเขาหรือเปล่า

จุ่ม : (เงยบไปพักหนึ่ง) คนในซอยเชื่อว่าลูกเราปัญญาอ่อน แต่เราไม่คิดอย่างนั้น เราคิดว่าลูกเราไม่ปัญญาอ่อน แต่เขามีอาการทางสมองเท่านั้น เขาพัฒนาการช้า เราคิดว่าลูกเรามีอาการทางสมอง มันก็มีส่วน แต่เราไม่ยอมรับในข้อนี้ ถ้าใครบอกลูกเราปัญญาอ่อน โกรธตายเลย

CO. : คือ พี่จุ่มรู้สึกว่าเขาไม่ได้ปัญญาอ่อนแต่กำเนิด แต่เพราะเขาได้รับความกระทบกระเทือนทางสมอง จึงทำให้เขาพัฒนาการช้า

จุ่ม : ใช่! เขาไม่ใช่พวกปัญญาอ่อนแต่กำเนิด

ป้า : อย่างนี้น่าเห็นใจจุ่มเขานะ เหมือนว่าเขามีอะไรในใจของเขาอยู่แล้ว พอใครพูดอะไร เขาก็เสียใจ น้อยใจ

จุ่ม : (เงยบ ก้มหน้า สายตามองต่ำลง)

ป้า : จุ่มเขาเหมือนคนมีอะไรในใจอยู่แล้ว . พอคนไปตามก็ไปสะกิดใจเขา

CO. : พอใครพูดอะไรที เราก็ไม่สบายใจนะ

จุ่ม : (เงยบ พยักหน้า ในขณะที่ขึงนึ่งกัมหน้าอยู่)

ป้า : ก็อย่างที่ป้าว่าแหละว่า ปากคนมันห้ามไม่ได้

ป้า : เราต้องทำใจให้เข้มแข็ง

จุ่ม : อือ! (พยักหน้า)

CO. : ตอนนี่พี่จุ่มรู้สึกอย่างไร

จุ่ม : ก็คงจริงอย่างป้าว่า ปากคนมันห้ามไม่ได้ ที่จะทำได้ก็คือทำใจเราให้เข้มแข็ง อย่างมากเราก็อาจจะเดินหนีไปไม่ต้องไปสนใจ ใครจะพูดอะไร ใครจะว่าอะไรก็ช่างเขา เราไม่ต้องสนใจ ไม่รับรู้ซะทั้งหมดเรื่อง

ป้า : ใช่! เราต้องทำใจเราให้เข้มแข็ง

หล่อ : แต่พี่จุ่มเก่งนะ พี่จุ่มมีความพยายาม พยายามมากจริง ๆ
อย่างเรื่องป้อนนมให้ลูกอย่างเนี่ย ถ้าเป็นหลอดจะทำไม่
ไหวแน่

CO. : พี่จุ่มเก่งนะ เก่งจริง ๆ แดง(ผู้นำกลุ่ม)รู้สึกชื่นชมนะใน
ความรักลูก ในความเสียสละ และทุ่มเทของพี่จุ่ม อยาก
ให้กำลังใจพี่จุ่มนะ การที่เราจะทำใจให้เข้มแข็งนั้นมันไม่
ใช่เรื่องง่าย ๆ เลยนะ และไม่ได้ทำได้ในวันเดียว แต่ก็
ไม่ใช่ว่าจะทำไม่ได้ มันทำได้แต่ต้องอาศัยเวลาสักนิดนะ
ที่จะค่อย ๆ ฝึกที่จะทำใจจริง ๆ แดงเป็นกำลังใจให้นะ
แล้วก็ขออวยพรให้พี่ได้ลูกที่ปกติ แข็งแรงดีสักคนนะ

กลุ่มครั้งที่ 8

วันที่ 22 ก.พ. 2536

18.30-20.30 น.

จุ่ม : ตั้งแต่อามาอาทิตย์หนึ่งแล้วยังไม่อึเลย วันนั้นขอยาหมอ พอ
หมอให้มาก็แอบเททิ้งเพราะมันเหนียวข้น มัน ๆ กินแล้ว
ผะอืดผะอมเลยไม่กิน วันนั้นมันเลยถ่าย ทำท่าโผล่มาแต่มัน
คาถันอยู่ เบ่งซะผีเขี่ยปรีเสย พอसान้ำสแน่มาก เลือด
ออกมาเป็นลิ่มเลย

ป้า : ท้องผูกละซี

จุ่ม : ท้องผูก ไม่ถ่ายตั้งแต่วันมา อาทิตย์หนึ่งแล้ว

แอน : พี่ แล้วถ้าไม่ถ่ายนี่กินอะไรถึงจะถ่ายออก แอนก็ถ่ายไม่
ออก

หล่อ : ผลไม้เขอะ ๆ ส้ม ฝรั่ง น้ำ ของแอนทานได้ทุกอย่างอยู่
แล้วไม่ต้องกังวล ของพี่และพี่จุ่มต้องระวังเพราะ เป็น
เบาหวาน

จุ่ม : อาหารตอนนี้ไม่ค่อยมีผักใบเขียวด้วยสินะ ผักใบเขียวไม่ค่อยเจอเลย ตั้งแต่อยู่มาไม่เคยเจอผักใบเขียวเลย เช่น ผักคะน้า ถ้าผักยาวไม่เจอเลย

CO. : ของพี่จุ่ม พี่หล่อ และแอนก็ท้องผูกนะ

แอน : ค่ะ ของแอนเพิ่งมาเป็นตอนท้อง เข้าสามทีนานเลย

จุ่ม : พอลูกจากห้องนี้แหละ ฝึยบีบและรูกันบวมเป่งเลย เหมือนคนคลอคลุก

ป้า : เบ่งมากไปซี ออย่าเบ่งมากขนาดนั้นซี

จุ่ม : เบ่งจนเลือดไหลแน่ะ

หล่อ : พี่ก็มีเลือดออกไหลคล้ายเม็นส์ตกใจหมดเลย พอดอนสายก็ไม่มีออกแล้ว ตอนนี้เลยค่อยยังช้าหน่อย

CO. : พวกเราท้องผูกกันหลายคนนะ เราลองช่วย ๆ กันคิดตีใหม่ว่า จะทำอย่างไรกันดี

ป้า : ก็กินผลไม้ กินผัก กินน้ำเยอะ ๆ

หล่อ : เราอยู่โรงพยาบาล บางทีปวดนิดหน่อย เราก็ไม่ออกไปนั่ง

จุ่ม : แล้วตอนเรานั่งสาม ถ้าใครไปสะกิดนิดหน่อยหรือเสียงดัง มันก็ไม่ออกแล้ว

หล่อ : เราต้องไปนั่งทำใจสบาย ๆ พอปวดนิดปวดหน่อยก็รีบไปนั่ง พี่ถึงเข้าไปนานใจ ไปค่อย ๆ ให้มันถ่าย

CO. : ค่ะ เราก็ต้องต้งทานน้ำ ทานผัก ทานผลไม้เยอะ ๆ พอเริ่มปวดถ่ายนิดหน่อย ก็รีบไปนั่ง ทำใจให้สบาย ๆ นะ แต่ถ้าหลาย ๆ วันเข้า ก็อาจจะบอกหมอ เพื่อขอขาระบายนิด ๆ นะ จะได้ไม่ปล่อยจนท้องผูกมาก

ป้า : เมื่อคืน(ตอนตีสอง)บ่นกับหล່ว่า เป็นอะไรไม่รู้ลุกไม่ตื่น
เลย ไม่รู้เมายาหรือเปล่า หล่อก็งัวเงีย ๆ เขาก็ดล่ำ ๆ
ดู แล้วก็บอกเด็ฯฯฟังตู่อีกหน่อย หรือจะให้ไปเรียกคุณเขา
บางที่อยู่บ้านก็เคยนะบางวันไม่ตื่นเลยก็มี หล่เขา
อุตส่าห็นคุดยด้วยตั้งนาน เราก็ด้อยสบายใจหน่อย พอเช้า
ขึ้นมา ลุกตื่นเลย

จุ่ม : ป้าลองไม่กินยานอนหลับดูสิ

CO. : เวลาลุกไม่ด้อยตื่น เราก็ใจคอไม่ตื่นะ

ป้า : ฮือ(พยักหน้า) เมื่อเช้าเข้าไปห้องอุตราชาวันด์ บอกหมอ
ว่าลุกไม่ตื่น เราก็เขย่าใหญ่เลย ปลุกใหญ่ (หัวเราะ)
หมอเขาบอกอย่าสิ พอบอกลุกไม่ตื่น เขาเอาเครื่องอะไร
ไม่รู้มากดที่ห้องดัง ตูต ๆ 3 ที เขาปลุกเด็กหรือ แล้วจะ
เป็นอันตรายกับเด็กไหม

CO. : ไม่เป็นอันตรายหรอก เอ! แล้วเวลาลุกไม่ด้อยตื่นเราทำ
อย่างไรกันล่ะ

แอน : หนูชอบพลิกตัว บางทีลุกไม่ด้อยตื่นพอตะแคงตัวลุกก็ตื่นดี
เพิ่มขึ้น

จุ่ม : นอนตะแคงก็ช่วยได้นะ

CO. : ต่ะ นอนตะแคงจะช่วยให้เยอะเลย เพราะว่ามีดลูกจะ
ไม่ไปกดทับเส้นเลือด ทำให้เส้นเลือดไหลเวียนดี ก็
ได้พาเอาอาหาร อากาศไปให้ลูกเยอะ ๆ ลุกก็จะ
แข็งแรง เพราะฉะนั้นเวลาที่ลุกไม่ด้อยตื่น เขาจึงมักให้
นอนตะแคง เด็กก็จะตื่นดีขึ้น

แอน : มิน่าล่ะ ตอนอยู่ในห้องคลอด เขาบอกให้นอนตะแคง

นี่ : กลางคืนถ้านอนหงายตรง ๆ ได้ไหม จะเป็นอันตรายกับ
เด็กไหม

ป้า : ก็ถ้าตัวเองไม่อัดอืดก็ไม่เป็นไร ของป้ามันอัดอืดนอน-
ไม่ได้ก็ต้องตะแคง

ติง : ท้องยังอ่อนนอนได้ ถ้าท้องแก่จะเหมือนมีอะไรมาดัน
นอนไม่ได้ มันเหมือนจะตายอย่างนั้นแหละ

นี : เรากลัวว่านอนหงายแล้วเด็กมันจะไม่ดี

หล่อ : ไม่เป็นอะไรหรอก

จุ่ม : นมเปรี้ยว นมกล่อง นมจืด มันต่างกันไง แล้วจะให้เด็ก
กินนมอะไร

CO. : นมพวกนี้ยังไม่ให้ในเด็กเล็กนะ โดยเฉพาะปีแรก จะมี
นมผงสำหรับเด็กโดยเฉพาะ อาจจะเป็นนมสำหรับเด็ก
แรกเกิดถึง 3 เดือน แรกเกิดถึง 6 เดือน หรือ 6
เดือนถึง 1 ปี เราก็ต้องเลือกให้เหมาะกับอายุลูกเรา
นมพวกนี้คิดว่าอาหารมันจะเยอะกว่าพวกนมข้นหวานหรือ
นมกล่อง แต่มันจะแพงกว่า

ป้า : อ้อ! ที่เขาเปลี่ยนนมกันเยอะ ๆ นี้ เพราะว่าแรกเกิด
ถึง 3 เดือนก็อย่างหนึ่ง 3-6 เดือนก็อย่างหนึ่ง
6 เดือน-1 ปี ก็อีกอย่างหนึ่ง โอ้โฮ! แล้วท้องไม่เสีย
หรือ

หล่อ : ไม่เสีย มันแล้วแต่เด็กด้วย ลูกหล่อเปลี่ยนนมท้องไม่เสีย
แต่คนข้างบ้านเขาท้องเสีย บางคนถูกกับนมนี้ บางคน
ถูกกับนมนี้ บางคนกินแล้วท้องผูกก็มี ต้องเปลี่ยนนม

ติง : ให้ลูกกินนมเรานี้แหละดีแล้ว

ป้า : ก็ไม่เห็นมีนมออกเลย

ติง : ก็มันยังไม่เกิด น้ามนจะมีตอนเกิดลูกแล้ว

CO. : ป้ากลัวไม่มีน้ำมันให้ลูกกิน

ป้า : อี้อ! ก็ธรรมดา 8 เดือนเข้า 9 เดือนนี้ น้ำมันไหลแล้วนะ แต่ทำไมของเราไม่มีเลย แล้วจะเอาอะไรให้ลูกกิน

ต้ง : มันแล้วแต่คนป้า

หล่อ : ของหล่อไม่เห็นไหลเลย ไหลตอนที่คลอดแล้ว พอคลอดปั๊บ ตอนเข้าน้ำมันถึง เริ่มมี ก็ยังงง ๆ ของปราณีทำไมมีน้ำมันก่อน

ป้า : ท้องแรกมีน้ำมันก่อน ออกไขกเลขทั้ง 2 ข้าง

แอน : ของแอนท้องครบแล้วยังไม่ไหลเลย

จุ่ม : สองบีบดูซิ อาจมีปรีม ๆ ก็ได้

หล่อ : เออ ปรีม ๆ อาจมี แต่ไม่ใช่ไหลโจ๊กอย่างปราณี

ป้า : (สองบีบดู) เออ! มีนิด ๆ

แอน : ดงแล้วแต่คนนะ บางคนก็มี บางคนก็ไม่มี

CO. : ค่ะ แต่ละคนจะไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะมึ้น้ำมันตั้งแต่วัยยังไม่คลอด บางคนก็ไม่มี แต่จะไปเริ่มมีน้ำมันตอนหลังคลอด แต่โดยธรรมชาติแล้ว ทุกคนก็จะมีน้ำมันออกมา แต่อาจจะช้าเร็วต่างกัน

แอน : น้ำข้าวให้ลูกกินเป็นอาหารเสริมได้ไหม

หล่อ : กินข้าวไปเลยไม่ดีกว่าหรือ

แอน : ที่บ้านหงข้าวเช็ดน้ำ แต่ไม่มีใครกินน้ำข้าว เสียตาย

ป้า : เขาว่าหัวข้าวนะ จริงไหมคุณแดง (ผู้นำกลุ่ม)

CO. : ค่ะ มีวิตามินเยอะก็จริง แต่ถ้าสำหรับเด็กแรกเกิดแล้ว คงจะไม่เหมาะ เพราะเด็กเล็กท้องมันมีเนื้อที่จำกัด ถ้ากินน้ำข้าวเยอะ มันก็จะอึด ไม่กินนม ทนถ้าเปรียบ-

เทียบน้ำข้าวกับนมแม่ นมแม่จะมีสารอาหารเพียงพอมากกว่า

หล่อ : พี่ว่าแทนที่จะกินน้ำข้าว กินนมกับข้าวที่ใส่อาหารเสริมจะดีกว่า ของพี่ใส่ผัก ฟักทอง มะเขือเทศ แล้วก็ใส่ปลาใส่ไข่

ป้า : กินกล้วยไม่ได้หรือ

หล่อ : กินอาหารเสริมหลาย ๆ อย่างดีกว่านะ เพราะกินกล้วยก็ได้แต่กล้วยอย่างเดียวกลายเป็นคาร์โบไฮเดรตมากกว่า

ป้า : แต่โบราณเขาเลี้ยงอย่างนั้น

หล่อ : แต่เป็นเสริมนะ ไม่ใช่เป็นอาหารข้าว

ป้า : กินข้าวได้ตั้งแต่เล็กเลยหรือ

หล่อ : สัก 3-4 เดือน

ป้า : ทุกมื้อต้องกินทุกอย่างที่หล่อพูดหรือ

หล่อ : ก็สลับไปสลับมา หล่อก็เอากระดูกหมูมาต้มเอาน้ำจะได้หวาน ๆ แล้วก็ใส่ข้าวลงไปต้มจนเละ เราก็เอาฟักทองและมะเขือเทศต้มไว้เลย แล้วเวลาจะใส่หมูใส่ตับก็มาใส่ต่างหาก

ป้า : เวลาเราจะใส่หมู เราก็เอาสับ ๆ ใส่ลงไป แต่พวกฟักทอง มะเขือต้มไว้เลย

หล่อ : ใช่

ป้า : รู้สึกมันยุ่งจังนะ เลี้ยงแต่กล้วยรู้สึกจะสบายดีนะ ลูกสาวนี่ไง เขาก็โตมาจนทุกวันนี้

หล่อ : โตนะไม่ว่านะ ที่นี้เราอยากให้เขาฉลาดด้วย

แอน : เอาฉลาดไว้ก่อนดีกว่า

CO. : สมัยก่อนเราก็จะเลี้ยงกันแต่กล้วยนะ พอหลัง ๆ นี้ก็จะเริ่มมีเรื่องอาหารเสริมเพิ่มขึ้นมา ที่นี้ช่วง 3 เดือนแรก

กินนมอย่างเดี๋ยวกี่พอ ถ้ากินนมแม่ไม่พอก็เอานมผสมช่วย
 นิดหน่อยหลังกินนมแม่แล้ว พอสัก 3-4 เดือนค่อยให้ทาน
 อาหารเสริม

ต้ง : ของพี่ลูกไม่ยอมดูดนม ต้องปั๊มตลอด ปั๊มจนนมเสียเลย

จุ่ม : เขาบอกไม่ให้ปั๊มหัวนมจะแตก

ต้ง : ปั๊มจนนมเสียเลยละ

CO. : ที่ว่าเสียนั้นเป็นอย่างไร

ต้ง : แบบว่านมมันเหลวนะ ที่จริงถ้าเราไม่ไปเค้นมันมากมันจะไม่เหลว ที่นี้เราเค้นมันมากนะ เพราะถ้าไม่เค้นนมมันไม่ไหล ของพี่เค้นเป็นเดือนเลย ยิ่งเค้น ยิ่งมัน เค้นใหญ่เลย เพราะมันไม่มีหัวนมเนะ เนี่ย! เกิดมาอากัหลายอย่าง

จุ่ม : ไหน ขอดูซิ

ต้ง : ไม่เอา (น้ำเสียงตุ้ และทำท่าหลบ)

ป้า : ไหนดูซิ

ต้ง : ไม่เอา เอ๊ะ ไม่มีหัวแล้วจะมาดูทำไมล่ะ คนมีหัวก็มีหัว

ออกมา ก็เท่านั้นเองแหละ ไม่ได้ดู

CO. : พี่ต้งอาย

ต้ง : อายซิ

ป้า : อายทำไมล่ะ

ต้ง : อายซิ ก็มันไม่มีหัวนะ

ป้า : อ้อ! มีปมด้อย

ต้ง : เออ! ของหนูไม่มีหัว ของหนูหัวมันหลบอยู่ข้างใน

CO. : หัวนมบอด 2 ข้าง เลขหรือ

ตั้ง : 2 ข้างเลย แต่ถ้าไปจับมันก็ขึ้น พอปล่อยมันก็กลับไปอีก

ป้า : เนี่ย ของป้าข้างนี้ก็ไม่ค่อยมี ลูกไม่ยอมดูด (เปิดให้ดู
ห่านม)

นึ : ของนึไม่รับอดหรือเปล่า มันเป็นอย่างนี้ (เปิดเสื้อให้ดู)
(สมาชิกโยยวายและหัวเราะกันใหญ่ที่นึไม่อาย)

หล่อ : โอ๊ย! อย่างนี้ลูกดูดมันเลย ห่านมตี

จุ่ม : นึเขายังไม่อายเลย เราตีเปิดให้ดูหน่อยเร้า

ตั้ง : โอ๊ย! ก็ไม่มีห่านะ พี่ไม่รู้เลยนะ เนี่ย จนเรามีลูกถึงรู้ คิด
ว่าพี่เหมือนคนอื่น ๆ เขา

CO. : พี่ดงลำบากนะ เวลาให้นมลูก

ตั้ง : โอ๊ย! ลำบากมาก ลำบากจะตาย ไหนจะบีบ ไหนจะต้ม
ชาดนม ต้มที่ป้อมอีก บีบก็ไม่ออก ต้องเดินต้องปัม จน
ห่านมแตกหมดเลย

จุ่ม : บีบไว้ก่อน แ่งตุ๋นไว้ได้ 24 ชม.นะ พอจะกินก็ค่อยเอา
มาแช่น้ำร้อน

ตั้ง : นึไม่ได้แช่ตุ๋นหรอก แต่จะบีบไว้สว่างหน้าสักชั่วโมง 2
ชั่วโมง

CO. : ตอนนึพี่ตั้งท้อง 8 เดือน ก็ยังมีเวลาอีกเดือนหนึ่งนะ กว่า
จะคลอด แดง (ผู้นำกลุ่ม) จะสอนวิธีดึงห่านมให้ พี่ก็ค่อย ๆ
ทำไปนะ ทำบ่อย ๆ ตอนอาบน้ำหรือตอนที่ว่าง ๆ ก็ได้
ค่อย ๆ ทำไป อาจจะได้ขึ้นหน่อย ต้องหมั่นทำบ่อย ๆ
(ผู้นำกลุ่มสาธิตวิธีดึงห่านม)

ตั้ง : พี่ไม่รู้เลยนะ เนี่ย 2 ท้องแล้ว พี่ก็มาฝากท้องประจำ ไม่มี
ใครเคยบอก ไม่มีใครเคยสอนเลย ถ้าพี่รู้พี่ตั้งทำแล้วละ

CO. : ไม่เป็นไรนะ ยังไม่สายเกินไป เริ่มทำตอนนี้ก็ได้ เพียงแต่พี่ต้องมั่งกำลังใจที่จะทำก็พอ

ต้ง : ค่ะ พี่จะลองดู ขอบคุณดูแล (ผู้นำกลุ่ม) มากนะคะ นี่ถ้าคุณแต่งไม่บอก พี่ก็คงจะยังไม่รู้ พี่จะลองไปทำดูนะ เผื่อลูกกินนมได้จะได้ไม่ลำบาก

กลุ่มครั้งที่ 9

วันที่ 23 ก.พ. 2536

18.30 น.-20.30 น.

ต้ง : คราวที่แล้วมาตรวจ หมอบอกอายุเยอะแล้ว เตียว

ลูกปัญญาอ่อน เลยไม่สบายใจ แต่นี่ปกติดีนะ แต่พอหมอพุด เราก็คิด

ป้า : ร่างกายเราไม่แข็งแรง แก่แล้ว ก็เลยกลัว

CO. : กลัวลูกปัญญาอ่อน

ต้ง : ใช่ หมอเขาพูด เราก็เก็บมาคิด

ป้า : ของฉันตอนแรกหมอจะให้เจาะท้องดู แต่พอไป เขาบอกท้องแก่แล้วเจาะไม่ได้ ฉันก็ไม่สบายใจ ไม่รู้ลูกออกมาจะเป็นอย่างไร

อ้อน : พี่สาวหนูมีลูกอายุ 30 กว่าแล้ว เป็นโรคหัวใจด้วย ไม่เห็นเป็นอะไรเลย

ต้ง : พี่สาวฉันก็มีลูกอายุ 40 กว่าแล้ว ไม่เห็นเป็นอะไรเลย แข็งแรงดี เรียบเก่ง หมอเขาพูด รึมิะ ลูกคุณจะเป็นปัญญาอ่อนนะ เพราะว่าคุณอายุมากแล้วมีลูก เขาพูดอย่างนี้ เราก็บอกอุสตราชานต์มา เขาบอกครบดี หมอบอกโอกาสพิการ ปัญญาอ่อน 50 % เลยไปเล่าให้พี่ฟัง เขาก็บอกหมอก็พูดอย่างนี้แหละ แต่อย่าไปคิด

- เลย เจย ๆ ซะไม่มีอะไรหรอก ตลอดแล้วก็สมบูรณ์
- อ้อน : อย่างพวกเราไม่ได้ทำงานหนัก ได้พักผ่อนไม่เป็นไร
 หรือ
- ต้ง : แล้วอย่างฉัน ลูกก็ตื่น แข็งแรงดี ตื่นที่ห้องสั่นไป
 สั่นมาเลย พี่เขาบอกอย่าไปคิดเลย เรื่องลูกจะ
 ปลอดภัย เพราะที่บ้านเราก็ไม่มีใครเป็น กรรมพันธุ์
 ไม่มีใครเป็น เราคงไม่เป็นหรอก
- CO. : เมื่อไรที่เราคิดว่าเราอายุเยอะแล้ว ลูกจะปลอดภัย
 เราก็ไม่สบายใจนะ กังวลใจ
- ต้ง : อ้อ! แต่ถ้าเป็นขึ้นมาจริง ๆ เราก็ต้องเลี้ยงเขาไป
 เรื่อย ๆ ลำบากหน่อย ทำใจได้ละ ก็ลูกของเรา
 คิดมากไปตอนนี้ก็ไม่สบายใจเปล่า ๆ

นี่ : แม่บอกให้ไปตลอดที่บ้าน (ลำพูน)

CO. : แล้วนี่คิดไป

นี่ : ก็สองจิตสองใจ ใจหนึ่งก็อยากตลอดที่นี้ ใจหนึ่งก็
 อยากกลับไปบ้าน

แอน : แม่แอนก็เหมือนกัน จะให้ไปตลอดนครนายก เพราะ
 ยาบิราดที่จะอบก็มีแล้ว หาง่าย แต่แม่แพลนว่า
 ไปประวัติอยู่ที่นี่

นี่ : ใจ นี่แม่ก็เป็นห่วง เพราะอยู่บ้านคนเดียว

CO. : คุณแม่ของนี่ก็เป็นห่วง กลัวหลังตลอดไม่มีใครทำ
 อะไรให้ ก็เลยอยากให้ไปตลอดที่ลำพูน

นี่ : ค่ะ แต่ที่บ้านทางโน้น เขาไม่นิยมหมอต้าแย ก็ตลอด
 โรงพยาบาล แต่เครื่องไม้เครื่องมือก็ไม่ค่อยมี

CO. : คุณแม่เขาก็เป็นห่วงนะ อยากให้ไปคลอดที่โรงพยาบาล
ที่บ้าน จะได้ช่วยดูแลได้ แล้วนี่คิดอย่างไร

นี่ : โรงพยาบาลบ้านนอกนะ หมอน้อย เครื่องมือก็น้อย
แล้วเรามีโรคแทรกด้วยเดี๋ยวมันไม่ทันกัน เพราะว่า
ท้องแรกเคยไปคลอดลำพูน พอคนหนึ่งคลอด เขาไป
กันหมดเลย เหลือแต่ห้อง เหลือเราคนเดียว

CO. : กลัวเดี๋ยวตอนเราเจ็บท้องไป และเรามีโรคด้วย
เขาช่วยอะไรเราไม่ทัน

หล่อ : ใช่ ถ้าเราไม่มีโรคก็ไม่เป็นไร

นี่ : คนที่เป็นโรคด้วย พอไปต่างจังหวัด เขาก็ส่งกลับมา
ศิริราชอีก เคยเห็นคนไข้ตัวเหลืองมาจากชลบุรี
ท้องด้วย ตัวเหลืองมาก ส่งมาโรงพยาบาลศิริราช
ส่งสัยไม่รอด

CO. : แล้วนี่คิดว่าจะคลอดที่ไหนดีล่ะ

นี่ : ยังตัดสินใจไม่ได้ สองจิตสองใจ ที่บ้านนอกก็มี
โรงพยาบาลแม่และเด็ก แต่มันอยู่ไกลบ้าน กลัวไป
ไม่ทัน

หล่อ : เรานึกไปนึกมา ถ้าเราไม่มีโรค เราไม่กลัวหรอก

นี่เรามีโรค ที่นั่นก็ใกล้ดี

นี่ : พอติจะย้ายบ้านด้วย บ้านใหม่นี้ยังไม่ถึง ต้องไปซื้อ
มาใช้ ไฟยังไม่เข้า ต้องไปต่อเอาเอง แม่เขาเลย
เป็นห่วง

อ๊อน : พี่ไปอยู่แถวบ้านหนองไผ่ เดือนละ 2,500 บาท เป็นหลัง
เลข น้ำ-ไฟพร้อม อากาศดี ข้างบน 2 ห้องนอน
มีห้องน้ำเสร็จ ข้างล่างก็มี

นี่ : เหรอ! อย่างนั้นจะตามไปดื้อด้วย

CO. : พี่ยังสองจิตสองใจนะคะ ใจหนึ่งก็อยากไปคลอดที่
ลำพูนนะ เพราะมันอบอุ่น หลังคลอดก็มีแม่คอยดูแล
แต่ถ้าคลอดที่ลำพูนก็กลัว เพราะพี่มีโรคแทรก กลัว
หมอช่วยพี่และลูกไม่ทัน อีกใจหนึ่งก็อยากคลอดที่นี่
(โรงพยาบาลศิริราช) เพราะมีหมอเยอะ เครื่องมือ
เยอะและประวัติอยู่ที่นี้ แต่พอหลังคลอดก็จะไม่สะดวก
ไม่มีใครดูแล

นี่ : ค่ะ อย่างนั้นแหละ อย่างนั้นแหละ

CO. : ดูเหมือนว่าคลอดที่นี่หรือต่างจังหวัดก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย
ทั้ง 2 ทางนะคะ ถ้าให้พี่ลองตัดสินใจนิด ๆ นะ พี่คิดว่า
พี่จะเอาอย่างไรดี

นี่ : คิดว่าอาจจะคลอดที่นี่ แล้วให้แม่มาอยู่ด้วย ให้แม่มา
ช่วย

ดิ่ง : ถ้าไปอยู่ข้างบ้านอ้อน ก็ดีซี จะได้มีเพื่อน คลอดก็
ใกล้ ๆ กัน

นี่ : สังเกตดูว่าเด็กที่เลี้ยงด้วยนมแม่จะฉลาด

อ้อน : หนักก็กังวล กลัวอย่างเดียว คือ กลัวลูกไม่ฉลาด

CO. : ลูกของเรา เราก็อยากให้เขาฉลาด ๆ

นี่ : สังเกตดูลูกชายนะ ตอน 9-10 ขวบ เขาเรียน
หนังสือช้า เตี้ยวันนี้ขึ้นหน่อย เรียนไม่เก่งเลย
ขนาดจ้างเขาสอนพิเศษทั้งปีเลยนะ

ดิ่ง : เขาว่าเอานมกระป๋องเลี้ยงเด็ก เด็กไม่ฉลาด

หล่อ : จริง พี่ว่ามีส่วน เพราะว่าลูกพี่ชายพี่ แม่เขา
ทำงานบริษัท เงินไม่มี ไปอยู่กับแม่พี่ ก็เลี้ยงนม
เอส 26 กับ ไวตามิลด์ เด็กมันก็โง่ ๆ นะ พี่ว่ามีส่วน
เพราะว่านมไวตามิลด์ ไม่ค่อยมีอะไรที่เด็กมันต้องการ
พี่ถึงกรณีนี้อแล้ว พี่ก็เป็นห่วงลูกพี่ เพราะว่ามัน
โง่จริง ๆ ไม่ฉลาด เสียตาย

นี่ : คือเทียบกับเด็กเลี้ยงลูกด้วยนมแม่แล้ว ผิดกันมากเลย

หล่อ : จริง เพราะว่ามีหลานอีกคนกินนมแม่ โอ้ มันฉลาด
และเก่งน่าดูเลย โอ๊ย! ห่างกันสิบเลย

ตัง : ของเราลูกคนโต กินนมกระป๋อง คือว่าไม่ได้เลย
มันเตี้ย พอคนที่ 2 กินนมเราเองนะ กินจนโต
ว่าเขาเขาไม่ค่อยเตี้ยเลย ไม่เหมือนคนโต คนโต
ไม่เคยกินนมเราเลย จริง เรื่องจริงเลย

นี่ : ก็ลูกหนู บางทีว่าทำไมดิ้อนะ ทำไมดิ้อจัง ลูกมันว่า
ก็แม่ให้ผมกินนมว่าทำไมละ (หัวเราะแหย ๆ สีหน้า
ไม่ค่อยดี)

CO. : พอฟังแล้วก็เสียใจ

นี่ : ไข่! โอ๊ย! มันคือจริง ๆ

ป้า : เขาไม่ได้กินนมเรา ไม่ได้กินเลือดเรา เหมือนมา
อาศัยต้องเกิดเฉย ๆ นะ แต่จริงนะ ลูกสาวคนโตให้
เรียนก็ไม่เรียน เรียนแค่ ป.7 แต่คนที่ 2 ตอนนี
ยังเรียนอยู่เลย

อ้อน : กินนมแม่ ความใกล้ชิดกันมีมาก

ตัง : ท้องนี้จะให้กินนมแม่

CO. : พวกเราสังเกตเห็นระหว่างนมแม่และนมกระป๋อง พบว่า
เลี้ยงนมกระป๋องเด็กไม่ฉลาด แต่เลี้ยงนมแม่เด็กจะ
ฉลาดกว่า เอ! นมแม่กับนมกระป๋องมันต่างกันอย่างไร

หล่อ : ภูมิต้านทาน สารอาหาร นมกระป๋องไม่มีภูมิต้านทาน
โรคเลย นมวัวมีแต่แป้งกับน้ำตาล เด็กเขาออกมา
กำลังต้องการอะไรไปบำรุงสมองเขา เราเอานมวัว
ไปให้ เอานมสัตว์ไปบำรุง เตี้ยกลายเป็นสมองสัตว์

CO. : นมแม่มีภูมิต้านทานอย่างหลอว่านะ เพราะฉะนั้น เด็ก
จะแข็งแรง ไม่ค่อยเป็นโรค นอกจากนี้ นมแม่ยังมี
ฤทธิ์เป็นยาระบายอ่อน ๆ ด้วย ระบบขับถ่ายและระบบ
ย่อยของเด็กกินนมแม่จะทำงานดีกว่า กินนมกระป๋อง ตัว
อาจจะโตได้จริง แต่ภูมิต้านทานไม่มี ความใกล้ชิดใน
การให้นมก็ไม่ได้ ย่อยก็ยาก

จุ่ม : โตแต่ตัว สมองไม่ดี

กลุ่มครั้งที่ 10

วันที่ 24 ก.พ. 2536

18.30-20.30 น.

หล่อ : ท้องที่แล้ว แต่หมอบอกผ่านะ ตกใจ ใจแป้ว ใจหาย
หมดเลย เพราะไม่คิดว่าจะผ่า คิดแต่จะมาตลอด
อย่างเดียว พอหมอให้ผ่า ใจหาย กลัว ยังดีหลัง
ผ่าก็เป็นปกติ ตอนนั้นมันไม่เป็นโรคนี้นะ แต่ตอนนี้มี
เบาหวานด้วยนี่ซี ยิงกลัว

จุ่ม : เราต้องคิดว่ามันสั่งจะธรรมชาติป่า ถึงเวลาก็ต้องเอา
ลูกออก

ป่า : ตอนหมอบอกจะไปผ่าแล้วนี่ สงสัยใจเต้นแรงอีกแล้ว

หล่อ : ก็ต้องเป็นบ้างนิดหน่อยชื่อบ้า ขนาดไม่เป็นโรคหัวใจ
ยังเป็นเลขบ้า พอหมอบอกก็กลัว

บ้า : รู้ว่ามันผิดปกติเลย เวลามันเป็นนี่มันจะเต็น่ากลัว
กระเทือนหน้าอกเลย เหมือนมันจะหยุด

จุ่ม : ตอนผ่าไม่รู้สึกอะไรเลย เพราะหมดอาลัยตายอยากแล้ว
คิดว่าลูกเป็นอันตรายแน่แล้ว หมดอาลัยตายอยาก ใคร
เอาไปไหนก็เอาไปเลย คิดแต่ว่า ช่างมันเถอะนะ
ลูกเราเสียแล้ว เราเลยหมดอาลัยตายอยาก

หล่อ : ตอนผ่ารู้สึกตัวนะ มันมีน้ำสายออกมาเยอะ เรารู้แต่
เราทำอะไรไม่ได้ รู้ว่าเขาทำอะไรอยู่ข้างล่าง แต่
ไม่รู้ทำอะไร พอลูกออก ได้ยินเสียงลูกร้อง เขา
เอามาให้ดู แล้วสักพัก เราก็กลับไปเลย

บ้า : น้ำสายออก แล้วหายใจออกรีเปลา

หล่อ : ออกซิคะ เหมือนเราอยากจะบ้าน หรืออยากจะอ๊วก
ออก

บ้า : หล่อฉิตยาหรือดมยา

หล่อ : ฉิตยาเข้าไซสันหลัง เจ็บ แต่สักพักก็ไม่รู้เรื่องแล้ว

บ้า : แล้วหายใจออกหรือเปลา (สมาชิกหัวเราะ) ก็ฉัน
มันหายใจไม่ค่อยสะดวก

จุ่ม : เราดมยาก็เป็นนะ มีน้ำสายเยอะ และก็อยากอ๊วก

หล่อ : ดงเป็นผลจากยา

CO. : ดะ เป็นผลจากยา มันทำให้มีน้ำสายออกมาเยอะ
บางทีคลื่นไส้

บ้า : แล้วเขาช่วยอย่างไร

หล่อ : เขามีเจ้าหน้าที่เยอะ ใ้ย ไม่ต้องกลัว

CO. : แล้วห้องแรกที่ป่าผ่าเป็นอย่างไร

ป่า : เขาให้นับ แล้วฆ่าฟันใส่ แล้วก็ไปเลย ไม่รู้เรื่อง
พอฟื้นขึ้นมา ยามาเลย 2 เข็ม สุกก็ไม่เห็น ฉีดยา
อะไรไม่รู้

หล่อ : สงสัยยาแก้ปวด

ป่า : เวลาผ่าตัด ถ้าหายชาแล้ว มันเจ็บอยู่เราจะทำไง

หล่อ : เขามียาฉีดให้

ป่า : เขาจะให้พอขนาดเราหายปวดไหม หรือเขาจะรอให้
เราหายชาทั้งตัวก่อน

หล่อ : ป้าปวดก็บอกเขาไปเลย เขาไม่ปล่อยให้คนไข้ทนไม่
ไหวหรอก แต่เขาจะให้พอประมาณนะ ไม่ใช่ให้
ตลอดเวลา

จุ่ม : เคยเห็นคนไข้ผ่า พอเขาปวดก็ร้องคุณพยาบาลปวดแผล
พยาบาลก็จะเอายามาฉีดให้

CO. : ตอนนี้อ้ากลัวเรื่องผ่า กลัวผ่าแล้วจะเป็นอะไรไป
ผ่าแล้วก็กลัวปวดแผล

ป่า : กลัวฉีดยาชาแล้วไม่หาย

จุ่ม : ป้าไม่ต้องกลัวเรื่องยาชา เพราะว่าเขาจะวางยาป้า
อยู่แล้ว แล้วป้าจะกลัวอะไร

ป่า : วางยาตื่นขึ้นมาเป็นไง

จุ่ม : ตื่นมากี่สายน

ป่า : ห้องแรกไม่ค่อยเจ็บ แล้วไม่รู้สึกกลัวเท่าไร ห้องนี้
กลัว กลัวน้ำดูเลย

CO. : พอเรามีโรคแทรกด้วย เราก็ยิ่งกลัว

ป่า : ใจ่ ยิ่งกลัว

หล่อ : ของพี่ผ่าเสร็จ พอลกลับมาที่ตึก ซากก็ระดุกระดิก
ได้แล้ว หายซาแล้ว

ป้า : ป้ากลัวไม่หายซา ซากางอยู่อย่างนั้น

CO. : ยาวพวนี้ มีฤทธิ์จำกัดของมัน ไม่ก็ชั่วโงมมันก็หมดฤทธิ์
เราก้จะหายซา

ป้า : เขาว่ากันว่า เป็นโรคหัวใจ จะเป็นอัมพฤก อัมพาต
ง่าย

ต้ง : โรคความดันมากกว่า ดีไม่ดีเส้นเลือดในสมองแตกเป็น
อัมพาตเลย

CO. : ทำงถึงทำให้ป้าหายกลัวได้ละเนี่ย

จุ่ม : ดงยาก แกเป็นคนขี้กลัว นี่ยังดีเจอคุณแดง ถ้าไป
ตึกอื่นป้าต้องเก็บความกลัวไว้คนเดียว ป้าจะเป็นโรค
ประสาท

ป้า : นอนไม่หลับ ช่วงนี้ยังนอนหลับนะ

จุ่ม : ป้าต้องคิดว่ามันเป็นสังจธรรม ออกลูกเราก้ต้องออก
ผ่าเราก้ต้องเจ็บ เจ็บมากเราก้ขอยาแก้ปวด แล้วป้า
จะสบายใจ โรคหัวใจ เราเป็นหนักมา หมอก้ต้อง
ช่วย ถ้าป้าคิดแต่นี้ ป้าก้จะสบายใจ ถ้าป้าคิดกลัว
โน้นกลัวนี้ กลัวจะเป็นโรคโน้นโรคนั้น ป้าก้จะประสาท

ป้า : อือ! อือ! (พยักหน้า) นั่นซิ ป้าชักเป็นนิต ๆ แล้วไอ้
โรคประสาทเนี่ย

CO. : ป้าฟังพี่จุ่มพูดแล้วรู้สึกอย่างไร

ป้า : ก็คงจะจริงอย่างจุ่มว่า ป้าคิดมาก คิดโน้นคิดนี้ ไม่รู้คิด
อะไร คิดจนจะเป็นโรคประสาทอยู่แล้ว ก้จะลองดู
พยายามไม่คิด ทำใจให้สบาย แต่ไม่รู้จะทำได้อหรือเปล่า
เพราะมันชอบคิดอยู่เรื่อย

จุ่ม : คิดในสิ่งที่ไม่ควรคิด บ้ายิ่งคิดมากไป ยิ่งกลุ่ม อย่างเรื่องบ้านจะเป็นห่วงอะไรไป ลุกโตะจนหมาเลียกินไม่ถึงแล้ว ป้าจะไปห่วงอะไรกับลูกนก ไม่ใช่เล็ก ๆ นี้น้ำแต่ห่วงบ้าน ห่วงช่อง ไม่น่าห่วง ลุงก็มาหาได้ ลุงก็มา ห่วงอยู่ได้ ห่วงถ้วยชามเสอะเทอะ ห่วงกลัวเขาไม่มีอะไรกิน

ป้า : นี่พ่อเขาว่า ถ้วยชามเสอะเทอะวางไว้ไม่ล้าง แซ่ไว้ในกะละมัง

จุ่ม : ก็ช่างเขาเถอะ นั้นมันเรื่องเขา โตะ ๆ กันแล้วแกงตุ๋นก็กินได้ แต่เดือน 2 เดือน

CO. : ตอนนี้นำห่วงก็ยังไปช่วยเขาไม่ได้นะ ตัวเรายังอยู่ที่นี่

จุ่ม : กลับไปป้าก็ไปตำเขามาก เดี่ยวป้าก็เหนื่อย แอ็ก ๆ อีก

หล่อ : ยิ่งถ้าลูกเถียงล่ะก็ ยิ่งเอาใหญ่เลย

ป้า : อ้อ นี่ก็ยังไม่เหนื่อยเหมือนกัน

จุ่ม : มีทางเดียวป้าต้องนอนให้สบาย ๆ ไม่ต้องคิดอะไร เรามีลูกก็ต้องผ่าออก เราจะเป็นอะไรมันก็ต้องเป็น เราไม่เป็นมันก็ไม่เป็น

ป้า : นั่นนะซี

ศูนย์วิจัยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CO. : เราเข้ากลุ่มกันมา 10 วันแล้ว เราได้มาอยู่ด้วยกันนะ ได้มารู้จักคุ้นเคยกัน และวันนี้ก็เป็นวันสุดท้ายแล้วที่เราจะมาร่วมกลุ่มกันเช่นนี้ ไม่รู้ว่าพวกเราได้ประโยชน์ หรือข้อคิดอะไรไปบ้างไหม หรือว่าที่พวกเราเข้ามาเข้ากลุ่มด้วยกันนี้ เรามีความรู้สึกต่อกันอย่างไรบ้าง อยากให้พวกเราได้ออกกล่าวแก่กันนิด ๆ

จุ่ม : ได้ประโยชน์มากเลย กลุ่มช่วยให้เราได้ความรู้เรื่องโรคต่าง ๆ ทำให้สบายใจ ไม่ติดอะไร นอกจากคนอื่นพูดเรื่องที่เราไม่สนใจ เราจะแว็บติดถึงมัน แต่ถ้าช่วงที่เราคุยแล้วเพลิดเพลิด จะไม่ติดถึงบ้านเลย ทำให้จิตใจสบายขึ้น เป็นประโยชน์ทั้งด้านการรักษาพยาบาล และในแง่จิตใจ ดีกว่าไปนอนก่ายหน้าผากคนเดียว

หล่อ : ความกังวลเรื่องโรค และสูกก็ดีขึ้น เพราะว่าไม่กลัวถามหมอ แต่ก็ถามคุณแดง (ผู้นำกลุ่ม) ถามในกลุ่ม

แอน : ถามคุณแดง (ผู้นำกลุ่ม) เข้าใจมากกว่า

นี่ : เรารู้สึกมีกำลังใจมากขึ้น

ตึง : เห็นคนอื่นเป็นหนักกว่าเรา เขายังอยู่ได้ ทำให้เรามีกำลังใจขึ้นมา

แอน : เราไม่สบายใจว่า ชีต กลัวลวกพิการ ไม่แข็งแรง แต่พอมาคุยแล้ว พี่ ๆ ก็บอกว่า ต้องบำรุงแล้วจะหาย เราก็สบายใจขึ้น และมีกำลังใจว่า เออ! กลับไปจะต้องไปกินไปบำรุง ถ้าไม่อย่างนั้น ก็จะไม่กินหรอก เราคิดว่ากินอะไร ๆ ก็เหมือน ๆ กัน เราไม่รู้ว่าต้องกินเนื้อ กินนม กินไข่ เยอะ ๆ

ป้า : ชอบที่มีเพื่อนที่คุ้นเคยกัน กล้าพูดกล้าคุย เห็นอกเห็นใจกัน

จุ่ม : จะเลี้ยงฉลองกันเมื่อไรละ อยากรินเปปซี่

CO. : เตี้ยน้ำหนักขึ้น ไม่ได้กลับบ้านนะ

หล่อ : ตั้งแต่วัฒนาคือเป็นเบาหวาน ความอยากหมดเลย ไม่อยากอะไรเลย รู้แต่ว่าต้องกินอะไรที่น้ำตาลไม่ขึ้นเท่านั้นแหละ ไม่อยากเลย กลัว เพราะเพิ่งเป็นครั้งแรก

CO. : ความอยากคงไปเชื่อมโยงกับความกลัวนะ เลยหาย
อยากไปเลย

หล่อ : ค่ะ อย่างนั้นแหละ ไข่

CO. : เอ! แล้วพวกเราได้รู้จักคุ้นเคยกันมาตั้ง 10 วันนี่ละ
ไม่รู้ว่าพวกเรามีความรู้สึกต่อเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ
อย่างไรบ้าง

(สมาชิกเงียบไปสักพัก)

แอน : ชอบป้า ป้าน่ารัก

หล่อ : เออ! ป้าน่ารัก เขาเป็นคนตรง ๆ ตรงไปตรงมา
น่ารัก

ป้า : ชี้กั๊ว

จุ่ม : ชอบที่บุคลิก ตุ่มตะตุ่มตุ้ย แกทำให้เราหัวเราะได้
ทุกเรื่องเลย

ป้า : นกเพนกวินเธอ (หัวเราะ)

CO. : พี่จุ่มคงชอบที่ป้าอารมณ์ดี

จุ่ม : ไข่

ป้า : หล่อให้คำปรึกษาแก่ ป้าไม่กินข้าว หล่อเขาก็มาบอกป้า
ว่า กินหน่อยซิ เพื่อลูกนะ

CO. : เขาก็เป็นห่วงนะ

ป้า : ค่ะ ดินก่อนลูกป้าไม่ค่อยดี เขาก็มาฮินปลอบใจ
ขอบใจหล่อจริง ๆ นะ

CO. : มีเพื่อนเป็นห่วงป้า ทำให้ป้ารู้สึกอบอุ่นใจนะ

ป้า : ฮือ อบอุ่นใจ (มีสีหน้าแดง ๆ)

หล่อ : (ยิ้ม) ก็เป็นห่วงนะ เห็นป้าเป็นโรคหัวใจด้วย
ชี้กั๊วด้วย เป็นห่วงเพราะรู้สึกว้าป้าชี้กั๊วมาก ๆ

ต้องอย่างที่เรารู้กันแหละนะป้า ต้องทำใจ ผ่าก็ต้องผ่า
ไม่ต้องกลัวหรอก หมอเขาต้องช่วยได้ โรงพยาบาลก็
ใหญ่ เครื่องมือก็เยอะ

ป้า : อือ

หล่อ : อยากจะชมจุ่ม ตรงที่เขารักลูกมาก เพราะว่าถ้าเป็น
พี่ พี่ไม่รู้จะหุ้มเท จะรักลูกได้อย่างจุ่มหรือเปล่า

ป้า : ถ้าลูกเราเป็นอย่างเขา เราจะทำได้อย่างเขา
หรือเปล่า จุ่มเขาเก่งนะ มีมานะ

CO. : ใช่ พี่จุ่มเก่งนะ อดทน พยายามทุกอย่าง ทุกสิ่งนี่คงมา
จากความรักในใจ

จุ่ม : ความที่เรารัก และเป็นห่วงลูกเรามาก เราเลย
ทำได้ทุกอย่าง

ศูนย์วิทยพัชรากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

สูตรสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum \bar{X}}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่ะแนนเฉลี่ย

$\sum \bar{X}$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคน

1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (X_1 - \bar{X})^2}{N-1}}$$

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\bar{X}$ แทน ค่ะแนนเฉลี่ย

$(X_1 - \bar{X})^2$ แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคน จากคะแนนเฉลี่ยยก

กำลังสอง

N แทน จำนวนคน

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

2.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความวิตกกังวล

t - independent test

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1) S_1^2 + (n_2 - 1) S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

เมื่อ df = $n_1 + n_2 - 2$

$\bar{X}_1$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง
$\bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม
n_1	แทน	จำนวนคนในกลุ่มทดลอง
n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มควบคุม
S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มทดลอง
S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มควบคุม

2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความวิตกกังวล โดยใช้สูตร

$$\alpha = \frac{n}{n - 1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อของเครื่องมือวัด

S_i^2 แทน ความแปรปรวนเป็นรายข้อ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งหมด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. สถิติสำหรับการทดลองสมมุติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวล ของหญิงตั้งครรภ์
ที่มีภาวะเสี่ยง โดยใช้สูตร

t - dependent test

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{[N \sum D^2 - (\sum D)^2] / (N-1)}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

N แทน จำนวนคู่

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัย

นางสาวพวงเพชร เกษรสมุทร เกิดเมื่อวันที่ 23 ตุลาคม 2506 ที่จังหวัดสมุทรสาคร สำเร็จการศึกษาปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (พยาบาลและผดุงครรภ์) เกียรตินิยมอันดับ 1 จาก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529 เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการปรึกษาในปีการศึกษา 2531-2535 ปัจจุบันรับราชการในตำแหน่ง พยาบาลประจำการระดับ 5 ตึกจุฬาอุช 5 โรงพยาบาลศิริราช

ประสบการณ์ของผู้วิจัยเกี่ยวกับกลุ่ม

1. ประสบการณ์ในการเข้าเป็นสมาชิกกลุ่ม
  - 1.1 เป็นสมาชิก Encounter Group 1 ครั้ง
  - 1.2 เป็นสมาชิก Growth Group 1 ครั้ง
  - 1.3 เป็นสมาชิก Gestalt Group 1 ครั้ง
2. ประสบการณ์ในการเป็นผู้นำกลุ่ม ภายใต้การนิเทศ
  - 2.1 Encounter Group 1 ครั้ง
  - 2.2 Human Relation Group 5 ครั้ง
  - 2.3 Growth Group 2 ครั้ง
  - 2.4 Assertive Training 2 ครั้ง
  - 2.5 Sensitivity Training 1 ครั้ง
  - 2.6 Self Awareness Training 6 ครั้ง
  - 2.7 Counseling Technique 5 ครั้ง
  - 2.8 Training Group อื่น ๆ 6-8 ครั้ง

